

Carol Lilja

**BONEYARD 3:
NU BÖRJAR
ALLVARET, BONEY**

AUTHORS EDITION

ISBN hos Amazon 9781549922954
E-bokens ISBN: 9789198299045
MOBI ASIN på Amazon: B06XDR2NYF
Tryckt via www.amazon.com
Publicerad av warrior Publishing/Carol Lilja
Alla rättigheter förbehålles världen
över © 2017 av warrior Publishing-
/Carol Lilja

SEMPER MILES

**DEDIKERAD TILL ALLA FÖRKÄMPAR
FÖR ALLAS LIKA VÄRDE OCH DEM
KRIGSVETERANER SOM STRIDIT FÖR
VÅR DEMOKRATIS SEGER ÖVER DIKTATUREN**

From the Halls of Montezuma,
To the shores of Tripoli;
We fight our country's battles
In the air, on land, and sea;
First to fight for right and freedom
And to keep our honor clean:
We are proud to claim the title Of
United States Marine.

Our flag's unfurled to every breeze
From dawn to setting sun;
We have fought in every clime and place
Where we could take a gun;
In the snow of far-off Northern lands
And in sunny tropic scenes;
You will find us always on the job
The United States Marines.

Here's health to you and to our Corps
Which we are proud to serve;
In many a strife we've fought for life
And never lost our nerve;
If the Army and the Navy
Ever look on Heaven's scenes;
They will find the streets are guarded
By The United States Marines.

**Bildmaterial i boken:
Copyright
Warrior Publishing by Carol Lilja
Eller Wikipedia Commons
ifall ej annat anges**

Tredje Upplagan

**Utgivet i Boneyardserien:
Boneyard 1: Flykten från Stuttgart
Boneyard 2: Från Sverige till Helvetet
på Jorden.
Boneyard 3: Nu är det Allvar, Boney
Boneyard 4/1: No More Mercy-Del 1
gå mot ljudet av striderna
Boneyard 4/2: No More Mercy-Del 2
Den ofrivilliga exilen
i Sverige.
Boneyard 5: Vara, staden slog tillbaka
Boneyard 6: Smugglar-Ohlsson.
Boneyard 7: Exit out-
Alaska Next
Boneyard 8: Tillbaka till Hajis bakgård
Boneyard 9: Highlife i Washington**

**Hela Boneyardserien finns som Epub, MOBI och Paperback
eller Print on Demand som det kallas med en svensk
terminologi, med följande undantag som angetts ovan. men
målet är att samtliga skall finnas tillgängliga som Epub
framöver.**

Förlagets Hemsida:
www.warriorpublisher.com

Alla böcker kan köpas i tryck via
www.amazon.com

Resumé från ”Boneyard 2: Från Sverige till helvetet på Jorden”:

Familjen Wollberger har flyttat tillbaka 1983 till USA och New York, där dem flyttade in i ett av New Yorks värsta ghetton och Cecilias liv blev ett regelrätt helvete med slagsmål mot gängmedlemmar, med en vrede och oro för att inte överleva sin 17-årsdagilivet. Mängder med mordförsök och annat gjorde henne till ett vilddjur nära nog, och sökte till US Marines dit hon fick kallelse för ett samtal. Lucas alkoholmissbruk hade gjort hennes tillvaro allt annat än bra och modern Päivi hade tagit ut skilsmässa och flyttat tillbaka till Sverige och Göteborg där Cecilia föddes 1968.

Cecilia hade efter det att US Marines uppfattat hennes hotade situation kort och gott omhändertagit Cecilia i Mars 1984 på hennes egen begäran nära nog och förflyttats från New York till en adress utanför stan för att ge henne ro att landa innan hon gick in i basic training den 26 mars 1984, en rekrytperiod hon skötte klanderfritt mer än att hon drev med DI Bill Beck för att ge honom lite mer motstånd. Lucas desertering togs upp till omprövning och han frikändes på samtliga punkter och beordrades att lämna fram all bevisning han hade i ärendet i krigsrätt om folkrättsbrott. Han återanställdes som DI på MCRD Parris Island. I samband med att Cecilia togs omhand tog Lucas beslutet att bli helt nykter och har hållit det löftet utan återfall. Han ersatte DI James Petersen i logement nr 38, och jobbade nu på heltid som DI. Cecilia var nu upphämtad av överste McCormack för att transporteras till DCTCN (diversion combat training Camp Nova) där hon skall påbörja sin 18 månader långa specialistutbildning.....

Ett begrepp som förekommer flitigt är FEBA, och betyder Forward Edge of the Battle Area, linjen när en styrka beträder

fientligt territorium. Likaså Cecilias positioneringsnoteringar enligt klockan, kl 12 är precis framför henne. Och kl 6 rätt bakom henne, 6-12 är vänster om henne, 1-6 är till höger om henne.

In Memoriam:

Den 7 april 2017, begicks det ett terrordåd i Stockholm. Flera personer dödades och skadades efter att något stolpskott kapade/stal en lastbil och körde in den i entrén på Åhlensvaruhuset vid Drottninggatan. Dådet är avskyvärt, ohyggligt och ett meningslöst våldsdåd. Sedan dess har London, bland annat blivit utsatta för terrordåd, det senaste med högerextrema förtecken, fega ryggradslösa våldsbrott för att med våld påtvinga oss dessa dårars så kallade "värdegrunder".

Mina kondoleanser går till alla anhöriga till offer för dessa vansinnesdåd.

Min ärliga och rakryggade hälsning till alla terrorister - oavsett ideologi - är följande: Vi viker oss inte, det kommer aldrig att ske, vi står pall, och kommer att stå pall, och hör sedan! Vi viker oss aldrig för era hot, vi blir inte rädda, och vi kommer att sluta leden för att försvara vår demokrati. Nazist, Så kallad "muslimsk" terrorist, Daesh, Al Quidaa, Al Shabaab, LRA, Luminoso, same shit, another name, ni är enbart grovt kriminellt pack, och enbart det som iklär er sjuka ideologi en "laglig klädedräkt".

Kapitel 1:

Camp Nova

Hon var nyfiken det skulle bli för henne på hennes nya Camp, det lilla faktum att det skulle bli bra tuffare, med en kadaverdisciplin kunde hon lätt ta. Det ansåg hon nära nog vara självskriven på en sådan plats, var det inte så skulle hon bli högeligen förvånad. Camp Nova var knappast det man kopplade samman med “viloläger” precis. För självplågare möjligtvis, eller diversions och sabotageexperter, dem trivdes alldeles lysande där. Det lilla hon sett av McCormack var nog för att det var en ren stridshärdad fighter som var hårdare än Rockwellstål, och som inte skulle skona henne för en sekund.

Fysiskt tog hon det lätt, hon hade aldrig varit i ett bättre trim än hon var nu, och Beck hade varit skoningslös mot henne den sista tiden på Parris, 2-3 timmar IT varenda dag efter den vanliga utbildningen. Hon hade ökat i vikt märkbart och blivit betydligt mer intrimmad i en mer jämn struktur, drygt 87 kg stod nu vågen på och det var i ökande, hela tiden, enligt tränaren så skulle inte 90 kg stoppa, kanske 95 kg. Det var bara hon själv som reglerade hur stor hon var och skulle bli.

Tre “Bag Nasty’s” redan på morgonen var nu förhoppningsvis historia nu. Bara för att slippa kurret i magen fram till lunch, och att hjärnan skulle fungera, tre stora proteindrinkar till. Beck hade packat mat i henne. Nu var det hon som skötte den biten. I och för sig hade hon lätt kunna äta två till om morgonen utan vidare, och ändå inte bli mätt.

[IT:

individuell motiverande fysträning, ofta i bestraffningssyfte

Bag nasty:

man drev med utan att det sved kännbart i skinnet, det sved utav helvete för att tala klartext.

[Barneystyle:

att uppföra sig ner till punkt och pricka enligt regelverket, idiotsäkert beteende]

En hårding av första klass, samtidigt hade hon hört hennes gammelfarfars smeknamn intern inom kåren för första gången, "Iron Stove" var inte speciellt mjukt till att vara ett smeknamn. Hon undrade varför hon inte hört det tidigare. Å andra sidan hade hon fått epitetet "Iron Lady från Parris", det var som vanligt, utmärkte man sig fick man smeknamn/öknamn, beroende på hur man utmärkte sig, det var liksom att gilla läget. Det var flera som fått andra namn än dem döpta till av prästen. Det skulle bli betydligt tuffare psykologiskt med och skulle drillas ännu hårdare än tidigare.

Hon var ingen "4th Battalion", ett mycket nedlåtande uttryck över (i första hand manliga) individer som saknade tuffhet. Hon hade hört det fällas några gånger över henne, men hon hade hastigt tystat det skitsnacket. Hon gillade tuffa tag och gärna i stora lass, det här lasset skulle bli riktigt stort av den varan. Hennes chanser att överleva genom träningen var naturligtvis mindre av lika naturliga orsaker. Men McCormack skulle ge en rejäl match emot henne, det fanns inte ens på kartan att dem skulle lyckas knäcka henne. Det var skit samma vad McCormack och hans instruktörer skulle dumpa på henne, att bli förolämpad och förnedrad hörde till spelets regler. McCormack var bara ytterligare en Full-Bird, hon skulle få träffa många fler under hennes tid i Marines.

[Full-Bird:

Slanguttryck för Colonel, med tanke på örnen till gradbeteckning]

Hon var nu immun mot det, det fanns nog inte många ord hon inte hört under sin träning. Hon hade garanterat hört allt, inte ens Hon

var nu immun mot det, det fanns nog inte många ord hon inte hört under sin träning. Hon hade garanterat hört allt, inte ens McCormacks folk kunde hitta på nya ord på det området. Så många fula ord existerade inte i det engelska språket. Antalet gånger Beck slängt IT på henne i bestraffning, hade hon sedan länge tappat räkningen på. Hon var en regelrätt Devil Pup, ett barn till en Marines, med bra långa huggtänder. En PMOS 0500, en av extremt få kvinnor med det som PMOS. Hon skulle ändra MOS innan hon var klar, hon visste inte. Allt kunde hända. PMOS 0326 nästa. Det var vad Beck trodde. Sedan var det en driva med AMOS under det. MOS, 2756, MOS 2769, MOS 2100. Allt fanns i hennes OPMF.

[0500 Basic MAGTF Marine:

Marine Air-Ground Task Force, normalt spärrad MOS för kvinnor 1986, fri för kvinnor först efter 2013. förf. Anm.

PMOS:

***Primary Military Occupational Specialty. 0326
Reconnaissance Man, Parachute and Combatant Diver
Qualified – MGySgt–Pvt men lyder under MAGTF.***

AMOS:

Additional MOS, tilläggs-MOS, men som inte ger befordran.

2756 Finsktalande

2769 Svensktalande

2100 Basic Ground Ordnance Maintenance Marine:

GySgt–Pvt, allmän reparatör.

OPMF: Official Military personnel Record, sammansatt av USMC:s högkvarter.]

Hon var utvald till att genomgå en av US Marines absolut mest fruktade specialutbildningar alla kategorier. Det skulle bli fullständigt andra rutiner nu och hon skulle få lära sig allt på nytt, på McCormacks vägar, med andra ord halvvägs genom helvetet och tillbaka. Det gjorde henne ingenting i och för sig, nya officerare gav nya utmaningar. Dem femton minuterna det sagts ta från Parris till Beaufort Airbase, kändes nära nog som en evighet för henne. McCormack satt bredvid henne och höll henne under

kontroll hela tiden. En orsak var väl det olycksbådande beteendet hon hade innan hon blev en Marines. Det var yttre faktorer bakom det, som hon gärna slapp. Att han var orolig över det, och att hon fortfarande var omhändertagen.

Hon visste inte, och brydde sig inte heller egentligen. Det var ändå som det var, inget hon kunde påverka. McCormack kände henne inte, inte alls som Coleman gjorde. Hon hade lagt allt det gamla bakom sig, och det helvete nu definitivt var historia. Hennes far hade kommit bort från det helvetet med, vilken befrielse det var för henne. Lucas hade nu fast jobb och månadslön, helt nykter och allt var på grön kvist. Den enda oron var Jeff, och hans redan nu destruktiva umgänge. Det var ju knappast sunda killar att umgås med. Hon var, tyvärr, orolig för att hon skulle tvingas ingripa mot honom.

Kanske rent av ta till tvångsmedel, den tanken var knappast den mest lysande utsikten i det ärendet. Det drabbade hennes mor mest för tillfället, och hennes faster Sirpa. Faster Sirpa hade omnämnt att han redan i första klass hade utmärkt sig negativt. Ett bra saltat språk, med svordomar till höger och vänster, hota klasskamrater och annat, och redan tvingats byta klass. Efter två månader. Jo tjena, liksom, det började förbannat bra. Hon log snett för sig själv. McCormack var en hårding och det märktes på den gamla Jeepen, allmänt oborstad men höll för allt. Visserligen lätt ombyggd med full bur, och bra stöddiga däck, Monster Mudders 44x18,5x15", och en bra kraftig frontbåge. Bilen var uppenbart anpassad för sämsta tänkbara vägar, eller rättare sagt, brist på vägar. Och hon hade aldrig tidigare varit med om att det satt en V8 i gamla M38:or, här satt det en. Det mullrade till misstänkt under huven på den gamla M38:an. DCTCN hade en akronym som var rätt roande: "Don't Count Tragedies Collect Naughties". Vad det kom ur visste väl ingen längre, det var hur gammalt som helst. Enligt Harvey så fanns det redan på 40-talet.

[Don't Count Tragedies Collect Naughties:

Räkna inte tragedier samla på styggingar]

Harvey sa att det kunde bero på att soldaterna på Camp Nova en gång i månaden bjöds på en tur till Tuscaloosa, och vad som hände där, tja... Galanta damer, mm. Något som dåvarande CommC för Nova tog bort 1952, Col Mark Fredericks. Efter en präktig skandal när halva Tuscaloosa var full med Devil Pups. Fredericks kunde bara se till att dem damerna i fråga fick något slags "underhåll" och flera av damerna gifte sig med berörda soldater, bara för att legalisera snusket.

Soldaterna vågade väl inte annat när Fredericks tittade djupt i de berörda herrarnas ögon. Cecilia hade garvat så hon låg raklång på golvet och asgarvade. Det var definitivt andra tider.

Colonel John McCormack var knappast ett charmtroll, även om bilen var charmig på sätt, inget onödigt, bara det som gjorde att den fungerade. Troligen normalt fallit som en gråsten för alla ålders och säkerhetsbestämmelser men hade troligen någon slags dispens för att få användas.

Fanns garanterat inte en enda Mil-standard som gällde den jeepen. Satt en liten spak vars skylt sa "Vac diff", något sa att den här Jeepen var mer eller mindre ostopptbar i terrängen. Med ett set 44/18,5-15 under så var det bra skitigt innan den Jeepen körde fast.

McCormack själv var en annan sak. Vad som rörde sig i hans skalle, tordes hon inte fråga, men såg att han var i tankar nu. Det verkade vara en eftertänksam man. Men McCormack löste det själv, hans nyfikenhet tog överhanden. Han kunde bli bra frågvis om saker han ville veta mer om, det fanns en fråga han verkligen ville ha svar på. Samtidigt kunde han känna den här tjejen på pulsen lite. Och det var innan de nådde C130:n, det här var ett gyllene tillfälle till ett samtal.

"Corporal Wollberger, var finns er far idag?" frågade han henne plötsligt.

"Som 0911, DI på MCRD Parris Island, logement 38, Sir. Tidigare en 0811 i Da Nang, innan.... Skulle bli 365+365, innan Galveston tjänstgjorde som 0321, kort innan Phillips slog klorna i honom. Tyvärr med en extremt oregerlig Squad nu som enbart

söker problem, Sir. Det var en total Cluster Fuck, Sir. Fick intervensera igår för att skydda min far och Petersen, Sir. Bland annat en "dörrvakt" som skulle hindra att de fick hjälp. Tryckte den Renegaden i väggen så han tappade luften.

[0911 Marine Corps Drill Instructor

0811 Field Artillery Cannoneer – MGySgt–Pvt

0321 Reconnaissance Man – MGySgt–Pvt

Cluster Fuck:

När allt går åt helvete, när allt som kan gå åt helvete

VERKLIGEN

GÅR åt helvete. Fullständigt kaos.]

För att sedan ta tag i den falskasättan till recruit Som försökte ljuga sig ur sin självförvållade situation. Man ljuger inte sin DI proppfull, två "4th Battallion Shit-bricks", Patrick Jasper och Frank DiMatteo. Responsen var därefter. De åkte 2 veckor på "Brig" för att sedan få BCD från PI. Men det lär bli fler min far får ställa vid grindarna, fler BCD.

[Shit-brick: En värdelös eller ignorant person

Brig: Fängelset/finkan

BCD: Bad Conduct Discharge, avskiljd på grund av dåligt uppförande.]

Mer än hälften av gruppen är absolut olämpliga att bli Marines, regelrätta Shit-Bricks. Blev mycket fult provocerad av en av hans Recruits igår, som jag tvingades att sätta på plats. En drös med idioter allmänt. Det finns troligen ett pack KKK-anknutna individer i Squaden som min far kommer att få mycket svåra problem med, så svåra att det måste tas till BCD." svarade hon kort. McCormack hade sett en DI passera hans bil, en lång och stark kaukasisk man.

Med en namnbricka som sa Gunnery Sergeant L Wollberger. Han reflekterade över det plötsligt, den här unga damen var en tvättakta Wollberger. Direkt arvtagare inom US Marines till

Harvey och Glenn Wollberger. Män han visste var tuffare än de flesta, hennes far inkluderat och som var känd som en djävul till officer innan han deserterade.

Men nu var frågan, var hade han den här unga damen någonstans, var hon en djävul eller sökte samarbete? Hennes tidigare ökända humör var en orosfaktor, något som tydligen inte längre var något problem. Becks sista rader om henne sa en del:

"Fullständigt säker, alla tidigare emotionella problem lösta, fysiskt och mentalt extremt stabil."

I betyget för uppförande. Beck visste vad han höll på med. Recruits med personliga problem blev det dåliga och opålitliga soldater av. Det visste både han och Beck om alltför väl. Beck tog tag i sådant tidigt för att minimera problemet, sedan hennes sätt att lösa problemet inne på logementet, en fighter skulle ha tagit till våld. Skrev han så om henne så fanns det inget att oroa sig över på det området. Hennes papper sa samarbete, men hur var hon efter att hon inte längre låg under Becks styrning?

Ingen "Semper I" som utnyttjade läget till sin egen fördel. Klassad som PMOS 0500, men som garanterat skulle ändra MOS efter utbildning. Så frågan var i högsta grad motiverad. Det var inte med helt odelat positiva känslor han lät sig bevekastas att ta emot den här tjejen. Problemet var om hon skulle klara det fysiskt, det mentala var helt uppenbart okej, annars hade Coleman inte släppt igenom henne genom grundutbildningen, speciellt som 0500. Där var Coleman stenhård, minsta lilla, Camp Nova var en SOTG-klassad utbildning, vilket ställde extra höga krav. Stenhårda säkerhetskrav.

[SOTG:

Special Operations Training Group]

Coleman var känd för att sätta stopp för potentiella Renegades mycket tidigt. Tidigare soldater från Camp Nova hade blivit Recons, Special Ops, och liknande MOS. Väldigt många var

överförda till underrättelseverksamhet, som operatörer. Många som MOS 0211 , 0212 och 0231. CIA och DIA hade varit flitiga på att hämta personal från Camp Nova. Men han gjorde det, och nu satt hon vid hans sida. Nu var det på hans ansvar att hon höll sig på mattan. Hon verkade vara fullständigt problemfri att hantera nu trots allt.

[0211 Counterintelligence/Human Intelligence (CI/HUMINT) Specialist

– MSgt–Cpl.

0212 Technical Surveillance Countermeasures (TSCM)

Specialist – MSgt–Sgt.

0231 Intelligence Specialist – MSgt–Pvt)]

”Han deserterade ju, hur går det här ihop? Och du verkar bister över någonting?” frågade McCormack förvånat, han hade svårt att tro på vad han hörde.

”Min far frikändes på alla punkter av UCMJ, och hans tidigare högre officerare är, eller kommer att mycket snart, bli satta inför UCMJ åtalade för sina begångna brott i Vietnam, Sir. 390 som är gripna i det här ärendet och under åtal, vad min far sa.

[UCMJ:

Uniform Code of Military Justice]

Sedan eliminerade dem drygt Renegades 40+ utomlands i länder utan utlämningsavtal. Det var inget som precis togs väl emot i vissa länder, de basade för de här ländernas tortyrverksamheter och sådant. Harvey är bra bister på dem där potentaterna till diktatorer, för övrigt. Han har alltid sagt att aldrig ta demokratin för given, och att den alltid är under hot från odemokratiska krafter. Så dem såg dem till att eliminera på plats. Deras olagliga “värv” sattes det stopp för per omgående. Bland annat i lite diskutabla militärdiktaturer som de gått i sold hos. Inte direkt så uppskattat hos dem höga herrarna ovanför vår lönegrad. Så dem såg dem till att eliminera på plats. Det kommer att bli kännbara domar lite här och var, Sir. Jag är bister över min lillebror,

har kommit i kontakt med Scumbags redan som sjuåring. Jag får ta mig Fan ta tag i den lilla bärsärken om han inte skärper sig.” sa hon kort. Hon tog lite luft.

”Berätta vidare.” förmanade han henne.

”Sedan jobbade han 1967-1983 med att utbilda svenska recruits, Sir.” svarade hon uppriktigt.

”Hans tidigare enhet, som upplöstes 1 januari 1971, var inkopierad i en rad med kriminella aktiviteter. SARC och UCMJ samt JAG med flera tog tag i skiten, och fick rakpermanent av vad de fick fram.

[SARC: Sexual assault Response Coordinator

JAG: Judge Advocate Division]

Då drog hela helvetet igång för Phillips och Company. Nu sitter det packet bakom lås och bom. Narkotikasmuggling, under falskt flagg, med mera. Inklusive en helvetes massa olagliga förhörsmetoder och våldtäkter. Bara för att ta toppen på det isberget av kriminalitet. Även vapen, en viss herre vid namn Hardy. När ”The Pleasure Club” på Section ”Spirit” knäcktes så satte de bordellen i skogen utanför den amerikanska militärens kontroll. Det hjälpte inte, dem sitter för det med nu. Så där en 900+, kända offer, kan vara fler. Sista siffran jag hört är drygt 2700+ sannolika offer, sammanlagt. Amerikanska och Vietnamesiska staten har grävt fram långt fler än den 988 först kända offren. Den här skandalen kommer att växa, även fortsatt. En mer än okänd Kingpin i New York med troligen den högsta mordstatistiken och en hel del annat vid den tiden i New York. Åkte in på livstid 1982. För 162 mord, 800+ fall av grova narkotikabrott och 40 synnerligen grova insmugglingar av sammanlagt 14 ton Heroïn från ”White Dragon”-regionen. RICO gick in och gjorde sitt med. CIA blev av med auktorisationen snabbare än kvickt. De berörda förbanden fick ta emot VC och NVA i skogarna. Där var de inte direkt kaxiga.” fortsatte hon i samma lugna ton, McCormack tittade på henne

storögt, hur i Helvete kunde det fortsätta ända fram till 1/1 1971? Han vinkade åt henne att fortsätta.

”Det var riktigt smutsiga affärer, där ligger åtskilligt som inte tål dagsljus på evinnerliga tider. Jag ser att Sir undrar hur det kunde dröja så länge tills det packet med Shitbags till slut åkte dit? Militär trög byråkrati, och att Harvey ville ge VC och NVA chansen att decimera det gänget. Det VC och NVA gjorde med dem var direkt omänskligt. En del får sitt helvete redan i jordelivet. Blir det upplyst lär stinkande ångor nå den som lyser upp sörjan. Snart kommer det att dra igång en stormvåg av rättegångar. Som kommer att ge förödande resultat för de sammansvurna i den här vidriga härvan. Den går under namnet Vietnamgate. Då kommer hela byken tvättas, för att likheterna med Watergate är tämligen slående. Men är åtskilligt skitigare” fortsatte hon, McCormack tittade förundrat på henne. Det lät tämligen otroligt att sådana illdåd kunde förbli undangömd, och så länge.

”Hur kunde det där passera utan att bli upptäckt, var han inkopierad i det?” undrade McCormack chockat.

”Nej, Sir, han vägrade befatta sig med det. Han valde att fly, eller desertera/hoppa av. Välj lämpligt ord, till Sverige, för att slippa det. Jag vill kalla det att behålla hedern. En del skit drabbades han av som han tyvärr inte kom undan. Men var aldrig själv aktivt delaktig i illdåden, Sir. Men bevis kom i massor, vill jag påstå. Phillips bjöd på dem bokstavligen, gratis. Jag har aldrig någonsin i mitt liv hört om en så totalt hjärnbefriad Colonel som Phillips. Med rätt beskyddare, i detta fall Craig Richards, går det att gömma mycket innan bubblan spricker. Nu råkade Harvey veta vem som satt över Richards, med rätt fakta på bordet..” sa hon kort, McCormack tittade storögt på henne.

”Ja du, den har man allt hört talas om. Inte mycket IQ där inte. Då försvann det beskyddet med andra ord.” sa McCormack buttert, Cecilia skakade på huvudet.

”Som sagt ja. Då försvann beskyddet illa kvickt, Richards åkte ut i 1st Civ Div, så det small om det. I Sverige fick min far asyl. Hastigt anställd av Krigsmakten, nu Försvarsmakten. Och

drog honom djupt in i skuggorna. Hans liv var i fara, och den svenska säkerhetspolisen satte honom under ett personskydd och "drog ett täcke" över honom. Samtidigt som dem anställde honom som instruktör. Han var minst sagt något förbluffad när han var satt som anställd av svenska Krigsmakten som det då hette. Han kallades Harry Young den första tiden, för att lura de grundlurade amerikanska myndigheterna som jagade honom. Ett namn han behöll som ett Alias/MUA. Kalla det CIA alias i USA, ifall utländska befäl var närvarande. Och i synnerhet amerikanska sådana." fortsatte Cecilia buttert.

"Kan gott tro det. Den så kallade Colonel Phillips kamrater lär ju ha jagat honom." sa McCormack buttert.

"Det var nog det ja. En CIA-operation avslöjad, 15 operatörer lär ha eliminerats. Bland annat ett flertal av Phillips närmaste män, redan 1967. Richards lär ha skitit på sig och förbjudit alla försök att komma åt min far och Craig. Phillips sket på sig i byxorna när han fick klart för sig att far hade lyckats skaka av sig hans skuggor som hade skuggat honom. Skuggorna hängde efter från New York till Frankfurt am Main. CIA:s clownen "tappade bort" honom via en toalett med dörrar åt två håll, totalt bortgjorda av Lucas lilla trolleritrick. Enligt far ett så simpelt trick att idioterna inte ens borde gått på det i fyllan. Läst för mycket Tintin på "utbildningen" som far sa, Thompson och Thompson ni vet. Identiskt klädda, visa upp CIA-leg för passerkontrollen, med mera. Han såg dem redan i New York, hur tydligt som helst." sa Cecilia flinande, McCormack asgarvade bokstavligen.

"Inte för att vissa i CIA är direkt intelligenta, men det där. Dem kan ju inte ens skugga en död!" sa McCormack garvande.

"Ta sedan idioterna som skulle skugga farfar, med en Shelby GT 350R-65/66, fullt tävlingsspeccad. Dem djävlarerna åkte på en åktur, kan jag lova, Corvette 427"/425 hk under huven i farfars '66 Impala, det rörde på sig. Och farfar kunde, och kan än idag köra skiten ur Feds. 172 MPH i toppfart på den Impalan. det krävs ordentliga bilar för att hänga på där." sa Cecilia skrattande.

[172 MPH:

Ungefär 275 km/h]

”Men Gudars skymning....!” sa McCormack chockat, Cecilia bara skakade på huvudet.

”Ungefär vad jag tänkte. Att någon tappat hjärnan och sparkat iväg den för att inte hitta den igen.” konstaterade Cecilia buttert, McCormack kunde bara nicka till svar.

”En soldat utan mustasch och rågblond in och en mörkhårig discokille med en praktfull preussare på överläppen ut. Som snabbt försvann in i folkmängden tills CIA var bortvillade och han smet ombord på flyget till Göteborg. Där folk ur Krigsmakten såg till att han försvann in i skuggorna en tid framöver. Det tog visst lirarna från bland annat CIA en dryg månad att fatta hur i sjutton allt hängde ihop. Men då satt svenska myndigheter på tvärnobbena och sa inte bu eller bä om fars närvaro i Sverige. Så dem där på CIA blev inte så värst mycket klokare på det precis. Det blev visst ett sjuhelvetes liv men svenska myndigheter stod pall för trycket. Och så där ett år senare föddes jag, så jag föddes i Sverige där jag levde mina 15 första år. Det tog dock amerikanska myndigheter ytterligare ett drygt år, till 1969. För att inse att det gjordes en helvetes massa oegentligheter på Camp Galveston. Jag såg min far väldigt ofta i Svensk uniform i min barndom, jag förstod inte varför då som ung. Far berättade aldrig något om jobbet hemma. Nu vet jag det, han gömde sig på jobbet. Inte undra på att Craig Richards och Company slet sitt hår. Vem skulle kunna ha tänkt tanken att han fanns inom Krigsmakten, då på den tiden? Rätt slugt tilltag. Är fostrad till att tänka utanför lådan så att säga, Situationen har ju inte precis varit förutsägbart.” fortsatte hon, McCormack hånlog mest.

”Vad man skall med sådana clowner till på CIA? Men fortsatt.” sa han kort.

”Dem clownerna har orsakat många skratt, Sir. Kom tillbaka förra året till USA, nu med mig, min bror och vår mor i släptåg och nu sitter jag här i er jeep. Under er kommendering, min livsdröm föll in snabbare än jag kunnat ens drömma om. Och

ja, som Sir säkert har läst i mina papper så har även jag en skyddad adress för att skydda min far. Men under CIA's och Air America:s namn kunde många fula affärer gömmas under mattan. Som jag sa förut, med rätt beskydd gömmer man mycket olagligt. Inkluderat grova folkrättsbrott. Det här är bara toppen på isberget, vad som finns under, vågar jag inte ens tänka på. Jag tror inte allt det där någonsin kommer upp i dagsljuset. I domstol kommer det upp däremot och det mycket snart. Och då kommer dem att falla som käglor.” fortsatte hon, McCormack tittade storögt på henne.

”Wow, det där var då en historia, och är din far skyddad idag. Jag gissar att det finns åtskilliga som vill släcka honom?” undrade McCormack buttert.

”Det är det ingen som törs, det vore ett juridiskt kvalificerat självmord. För gör dem det utlöses tunga dokument som lamslår halva CIA. Släpper han det till media så kan CIA hälsa hem, och spika igen dörren. Snart nog 3000 potentiella offer, det lär knappast gynna dem. Åtskilliga är ”respekterade medborgare”, kommer det här ut så kommer hundratals respekterade familjer att dras i smutsen. Ännu fler dokument som far fick här i USA, som täcker 1966-1971, och exponerar hela befälskedjan. Vilka olika förhörsmetoder som använts vid olika tillfällen och så vidare, flera av dem förbjudna enligt internationella konventioner, det har kommissionen till sitt förfogande. 1000-1100 till kommer gå till åtal. En ny lista hittades nyligen som satte dit ytterligare 627 misstänkta. Det är dokument som Phillips och några till försökte förstöra. Men som några kreativa vänner till Lucas såg till att dem nu finns under Lucas kontroll. Det kommer att vara rättegångar i ett par år framöver. Och jag vet exakt vilka det är.” sa Cecilia informativt, McCormack tittade besvärat på henne, få henne eller hennes far till fiende? Arme sate! Den unga kvinnan bredvid honom var livsfarlig för dem Shit-bricken.

”McNeil tog dem först, det slutade framför muren för honom, drygt 100 åtalpunkter. Folkrättsbrott, olika sexualbrott, grova olagliga förhörsmetoder, och så vidare. Det med olagliga

förhörsmetoder var kanske att ta i, med tanke att CIA troligen skiter i det lika bra fortfarande, men har väl stävjat det värsta avarterna i gebitet själva, det blir inga fler BDSM-bordeller i alla fall, eller andra liknande inrättningar. Och pedofili är lika straffbart inom CIA som överallt annars, och McNeil dömdes för några grova dylika. Har inte sett själva domen, den skall tydligen vara så vidrig att den hemligstämplades. 150 miljoner dollar i skadestånd till vietnamesiska staten, som är mellanhand för offren och anhöriga till offren som stämde McNeil. Pengarna lär knappast kunna utbetalas Från McNeils tidigare tillgångar. Om inte McNeil Cleaners Inc tas i kvarstad i någon form, vilket det är tal om. McNeil var majoritetsägare, så... Men det får juristerna sköta. USA har betalat ut skadeståndet till Vietnam redan, offren har lidit nog. Inte mycket att dividera om egentligen. McNeil var ungefär vår amerikanska version på Dr Mengele, nästan i samma paritet. Phillips hann skapa sig åtskilligt med ovänner innan hans välde på Camp Galveston upphörde och Campen helt sonika demonterades. Vänner som försäkrade sig att knäcka Phillips en gång för alla. Den kommissionen som nu jobbar på det tar in ett gäng lite då och då och sätter dem i Brigen efter rättegång. Dem 1000-1100 blir med andra ord allt färre som finns i frihet. Jag och en ytterligare icke namngiven vän gömmer hans information. Jag vet inte hur många av dem som är i livet nu dock. Jag vet att några föll för "vänlig eld" 1970-1971. Ett tiotal vad vi misstänker, deras dödsfall är misstänkt "vänlig eld". VC och NVA tog ett hundratal, och sprätte upp dem levande. What goes, goes around, som man brukar säga. De Vietnamesiska slaktknivarna var bra vassa. VC och NVA tackade därtill. Släpptes lite POW:s och sådant. Bland annat Hersey som var den som var hjärnan Bakom det att far hamnade i det där gänget. Enligt far så hade Hersey en del vidrigheter för sig. Att piska upp Vietnamesiska horor så de blödde och dödade ett drygt tiotal. Skall ha vart Randall som sköt honom som hämnd på att Phillips gett sig på honom." fortsatte Cecilia, McCormack bara gapade, men vinkade att berätta vidare.

”När Randall kom tillbaka till och träffade på Hersey ute på en övning med skarp ammunition. Ett ”vådaskott” liksom, ingen större saknad efter den mannen för att säga det diplomatiskt. Han föll tydligen snyggt för ett skott mellan ögonen så det där med ett ”vådaskott” kan ju diskuteras. Men å andra sidan hade Hersey skapat sig ett berg med fiender, så för allas bästa blev ”vådaskjutning”, utan att ange vems vapen. UCMJ utredde i all fall inte affären vidare. 300-400 Shit-bricks kan ha fallit för ålderdomen och dött av den anledningen. C:a 350 har bekräftats som avlidna eller stupade, 95 procent av dem stupade av VC/NVA, vackert uppskurna.” fortsatte hon, McCormack bara visslade till. Harvey hade uppenbart bjudit VC och NVA på slaktdjur.

”Så det är inte många kvar att sätta dit, dem var äldre redan 1967, det är således bråttom att få dem fällda. Äldst in i rätten först, några skall ha passerat 80 år vid det här laget. Högre befäl som var bra perverst lagda sexuellt, ålder ger inte rabatt i det här fallet. När USMC skickade ut Shitbagen i stridande Befattning var det en ren julklapp till VC och NVA. De slaktade dem som boskap i djungeln, Skicka ut hatade förhørsledare och dylika in i fiendeland är ett säkert sätt att göra sig av med dem. Och om något händer mig eller far så ryker hundratals befäl i US Army, US Airforce och US Marines. Som kommer att en saftig överraskning negativt, och han är skyddad på MCRD Parris Island undan mordförsök. Det finns indikationer på att folk vill tysta honom, då lär pressen, radio och TV frossa i det.” sa hon, McCormack tittade på henne med begrundande min.

”Dem 390 är bara toppen på ett isberg, de har bara börjat, och slutar inte innan alla blivit dömda. Det rör sig om närmare 1000 personer, i vissa befäl som måste ersättas innan åtal kan meddelas, för att inte förlama hela förband. Det är det sista dem vill, då pratar vi om en skandal som garanterat blir publik. Och det kommer att smälla sky high. Tar dem mig, vilket är osannolikt. De känner inte till min existens ide flesta fall, så sker samma sak. Min far utlöser informationen till media i så fall. När kommissionen nu

har alla handlingar så är det så stort hot att det förlamar dem. Nu pratar jag om allt mellan något års fängelse till livstid och arkebusering. Frågan är mest om småfisken ens åtalas utan ge åtalseftergift och vittnar mot storhajarna. Vissa vet och larmade om "Cedric" med följd att staben satte mig under mitt riktiga kön. Så dem vann inget på det." sa hon lika uppriktigt.

"Så det sitter en hel del nervöst folk lite varstans med andra ord. Som inte vågar peta ens på minsta sten just nu? Jo tack, den där "Cedric" var en kul men Kortlivad karaktär. Som hastigt bytte kön, jag skrattade gott åt det. Den karaktären slog undan benen för hökarna." undrade McCormack nyfiket.

"Dem är livrädda, Sir, min far kan skicka dem på livstid bakom galler. Så hans slutgiltiga vittnesmål är direkt fruktad." fortsatte hon.

"Med andra ord så borde jag inte rota i det där mer. Det luktar lite skarpa minor lite här och var i det ärendet. Jag borde undvika det ärendet, speciellt som det blir en rättssak av det." sa McCormack buttert, det stank av folkrättsbrott och vidrigheter så snaggen stack i nosen på honom.

Ett gäng halvkriminella befäl och före detta befäl svettades troligen tämligen ymnigt där dem gömde sig undan efterspelet. Att dem åkte dit var fullt motiverat, tydligen fanns det bevis i överflöd. Så att få dem dömda var troligen inga som helst svårigheter. Några förbannade ynkryggar som betedde som svin i amerikanska försvarets namn. Samtidigt väckte det här frågor hos Cecilia hon ville ha svar på.

"Sir, anhåller om att få fråga varför min gammelfarfar kallas för "Iron Stove", om ni vet det? När vi nu ändå är inne i min familjs ärenden." frågade Cecilia undrande, första gången hon hörde det sägas om honom. Trafiken och miljön runt henne var samma gamla vanliga, diverse villor och så vidare, typiskt för området.

Däcken sjöng hårt mot asfalten på McCormacks jeep, 44" var inte kända för att vara tystlåtna av sig. Att titta ner i bilar var rätt

kul dock. Villor från runt 1950 och framåt. Tämmligen ointressant allmänt, polisen körde förbi och såg ut att ha en kille i baksätet. Ännu en Scumbag som åkt dit för någonting. Scumbagen såg bra påpucklad ut, och hade troligtvis käftat emot Lagen.

Inte direkt smart precis. Polisen i Beaufort, var känd för att vara ta till hårdhandskarna. Käfta emot dem och man fick rejält med stryk. Inget konstigt med det, gjorde man brott så kom polisen. Hon tittade fundersamt på Colonel McCormack. McCormack var lite fundersam, han var inte säker själv på varför det namnet uppkommit, han hade hört en version, och det svaret kunde han ge.

"Harvey fick det namnet, som jag hört det. Efter att han drämt en järnspis i skallen på en Sturmabannführer vid D-dagen 1944 eller någon dag därefter. Det finns olika bud på det, jag är inte säker när. Du vet hur det blir med tiden, det läggs till och dras ifrån, den enda som kan ge sanningen är väl Harvey själv. Jag har hört Caen, D-day+1. Men det som är gemensamt med alla versioner är det som gav det namnet, sedan skiljer det i detaljer. Hans automatvapen låste sig och han överraskade denna här Majoren, som det motsvarar US Marines. Och helt enkelt plattade till skallen på majoren så den var platt som en pannkaka, Det är väldigt få som skall ha sett det, eller ens konfirmerat det. Likaså namnet, Baumann, är det namnet jag hört, finns säkert tio andra namn till, likaså platser/D-day+X. Det är det enda Jag kan bekräfta om det namnet, vill du veta mer, fråga Harvey. Merparten som såg det är idag döda, stupade eller av ålder, det är 40 år sedan, vi förlorade mängder med män efter D-day, fram till att Nazityskland kapitulerade i 8 maj 1945. Att bli ihjälslagen med sin egen järnspis måste ha varit en fasansfull upplevelse för den där SS-officeren. Men som sagt, ingen vet exakt och din gammelfarfar vill inte prata om det, men vill du veta är det honom du skall fråga. *"Lägg ner det där snacket!"* som han lär ha sagt vid något tillfälle. Han ogillar det smeknamnet en aning. Många av de äldre veteranerna är bra ovilliga att prata om det som skedde i WW2, tro mig, det var skitigt. Tro inte på dem där filmerna som görs, det var Inget "Gentlemannakrig", även vi gjorde saker som inte tål Historiens

uppsyn. Kommer du någonsin i kontakt med de Judiska soldaterna så kommer du att få höra saker som får din mage att vända sig, råkade DEM på en Waffen SS, eller ännu mer en SD/SS..., du önskar inte det inför din värsta ovän. Harveys framfart i Pacific är legendarisk, hört namnet Gorenwitz nämnas?" sa McCormack bistert. Cecilia bara nickade kort.

"Det förklara allt, Sir, han är bra tuff, gamlingen. Att damma till en fiende med hans egen spis... Gammelfarfar säger väl det någon gång i

framtiden, han är sådan. Yes, Jürgen Gorenwitz." sa hon buttert.

"Aka "Mördarjuden", "Yxmannen från Wien", och så vidare, den enskilt mest fruktade Amerikanska soldaten All Time High på European Theatre, tätt följd av Harvey. Män som dem spred skräck bland Tyskarna." sa McCormack kort.

"Det slutade inte bra för Jürgen, det vet jag med." sa Cecilia bistert.

"Ligger på Arlington, gick sönder efter Koreakriget. Mentalt, Harvey satte in insatser för att stävja den bomben, 199 cm och ursinnigt stark. När det inte höll ihop blev han våldsam av sig. Då kan du själv inse eventuella följder." sa McCormack, Cecilia bara nickade kort, Harvey hade antytt hur djävla farlig Jürgen kunde bli ifall det inte höll för honom, med bland annat ett totalförstört logement som bistert facit.

En Liutenant förd till sjukhus efter att han försökt stoppa Jürgens raseriutbrott. Då blev han inlagd på hispan i några månader. De sista 15-20 åren av sitt liv hölls han lugn medicinskt och under psykiatrisk övervakning.

Harvey var knappast den karga och torra man som de flesta upplevde honom som privatperson. Snarare en person som hjälpte människor när han kunde. Men det fanns saker han ogärna pratade om när det gällde krigen han varit med i. Generella saker var okej, men specifika händelser var mindre accepterat att prata om.

Det pratade man om med dem som var med då, som Harvey uttryckte det krasst, att annars skulle man inte förstå det fullt ut.

Utan att romantisera eller försköna soldaternas ofta bistra vardag. Men han kom med handfasta råd om hur man kunde göra livet drägligare och undvika fatala misstag.

Så kallade ”krigshjältar” fanns bara i action och krigsböcker enligt Harvey, de gjorde vad dem var tvungna till för att överleva, att det kostade fienden livet var en negativ baksida på det hela. En varmhjärtad person som definitivt inte tvekade att hjälpa människor som var i nöd. Bland annat så hade han gett tak över huvudet för en Vietnamveteran som var hemlös och som han hjälpte tillbaka in i samhället och egen bostad, liksom ett jobb.

Delar av samhället hade märkt honom för ett krig som avslutades 1975, ett mycket impopulärt krig i vilket han blev inkallad till. 365+365 och han undrade vad i helvete han gjorde i Vietnam, vartenda förbannade dag.

Bara för att bli betraktad som nära nog som paria när han väl kom hem 1973. Till ett samhälle som vänt honom ryggen. Nu när det var mitten 80-talet och Vietnamkriget hade snart nog sedan decennium gått in i historien, mannen hade bara gjort sin plikt och straffades socialt av det när han kom hem. I en fas när presidenten redan höll på dra ner på truppstyrkan i Vietnam.

Harvey funderade inte ens på saken, det var liksom självklart att göra det, trots ett pågående narkotikamissbruk, karlns då garanterat minsta problem enligt Harvey. Utan ett varaktigt, hållbart, positivt alternativ bröt man inget missbruk, vad än som var missbruksämnet.

* * *

McCormack bara nickade tillbaka mot henne. Den här tjejen hade en kraftfull karaktär, inte manhaftig som försökte härma män, hon var bara tuff som få men ändå kvinna. Det var bara att ändra taktik, och se vad den här kvinnan klarade av i det riktiga arbetet. Hon skulle inte skonas i något avseende och skulle lida lika hårt

som resten av manskapet. Han hade läst på allt som fanns om henne och det var mycket, hon hade varit en brutal streetfighter av värsta klass.

Som försvarat sig extremt hårt mot ligisterna, ligister som knappast lämnat henne ifred, han hade ändrat uppfattning om henne, hon hade kraftiga resurser att utveckla positivt. Det var inte någon tam Molly som grät för småsaker, men få dem andra i gruppen att förstå det. Beslutsunderlag Spec/Sec-F02, som i klartext att alla förbud mot stridsförbudet var permanent undanröjda, samt manliga fysiska grundkrav. Garanterat befriad från alla Molly-fasoner för alltid.

Som försvarat sig extremt hårt mot ligisterna, ligister som knappast lämnat henne ifred, han hade ändrat uppfattning om henne, hon hade kraftiga resurser att utveckla positivt. Det var inte någon tam Sissy som grät för småsaker, men få dem andra i gruppen att förstå det.

79 män, några av dem riktiga die hards, och då bevisa för dem att hon var minst lika tuff som dem, hur han skulle göra det var den värsta knäckfrågan för honom. Det var en disciplinerad soldat av bästa klass, och minst lika tuff som de här männen, enda vägen var att visa hennes brutala hårdhet på ett fysiskt sätt.

Hon var stenhård och kunde lära flera av de här männen läxor de sent skulle glömma, skulle dem jävlas med henne så kunde det sluta mycket illa för den mannen. Alla misstankar om att hon skulle ha kommit via 4th Battalion som enbart skulle leda till tråkningar. 4th Battalion betraktades som en tam lekskola bland de här männen. De behövde bli bevisade omedelbart att hon hade kvalifikationerna för att komma till Camp Nova.

Det fanns säkerligen åtskilliga misogynna åsikter i det där gänget som behövde revideras per omgående, och det för allas bästa, i synnerhet hennes.

[Misogyna:

Kvinnofientliga]

Det kunde ha sagts åtskilligt om honom men inte att han inte använde huvudet till vad det skulle, att tänka med. Med andra ord, vissa bra specifika problem skulle förebyggas redan innan de lämnade Beaufort Airbase.

Det fanns bara ett sätt, han hade testat det tidigare. Och bara förlorat mot henne, hon kunde ta det, och till och med bad om det. Nu kunde han göra som hon önskade, och mer än så, han skulle dra en sådan rökare mot hennes mage att ingen i manskapet i övrigt hade stått pall för det. Hon skulle kanske få lite värk av det men inte mer, och han kunde ”betala tillbaka” för skämtet på kontoret.

Han förstod det fullt ut, hon spelade spelet och det var exakt samma spel han spelade. Han var säker på att han skulle få ont med och det var värt det. Reglementsmissigt var det definitivt en gråzon men troligen var det knappast risk för att någon rapporterade det. Dem här männen var speciellt testade för utbildningen och hade genomgått exakt samma uttagningstester som hon själv hade fått genomföra.

Hon hade inte kvalats in, hon hade gått igenom exakt samma urvalsprocess som dem andra. Där hade Coleman varit strikt konsekvent, det var tvunget att förtjänas. Det hade varit mer än 1200 sökande innan testerna som hårdhänt hade gallrat ut ansökande som inte höll måttet.

Beck hade utfört testerna parallellt med hennes utbildning. Hon hade med bred marginal klarat villkoren för att komma in, i vissa moment hade dubbelt så bra resultat än vad männen klarade, i uthållighet var hon bäst i gruppen.

Normalt tog han in 120 soldater men i den här omgången så hade inte han fått ihop tillräckligt många med den stipulerade kapaciteten, han hade fått ihop 77 män och fick tvingas ta in två av dem som inte kvalificerat sig och då tog han två av dem som presterade bäst styrka och uthållighet.

Bara för att få två kompletta kompanier. Det fanns inte man nog att ens fundera på att bemanna Echo och Fox Company. Underlaget var bokstavligen uruselt den här kullen Recruits, där väldigt få klarade av kraven.

Varför instruktörerna tagit ledigt eller jobbade någon annanstans för tillfället. Huvudinstruktören för Echo, Ssgt Fred Jenkins låg just nu och lapade sol på Hawaii.

[Ssgt:

Staff Sergeant]

För att sedan jobba resten av 18-månadersperioden på MCRD San Diego, som DI.

Ssgt Andrew Jerzynki, för Fox, han hade tagit tillfällig tjänst på PI, för att ersätta en långtidssjukskriven DI. TAD på ett år till att börja med. Jenkins var normalt en otrolig arbetsmyra som McCormack nära nog tvingade att ta ut sin ledighet. Jerzynski hade fått förfrågan och hade tagit den rakt av. Hellre det än att gå och drälla sysslolös på Nova. Samma där, en arbetsmyra utan dess like.

[TAD:

Temporarily Assigned Duty, att han/hon tillfälligt hade andra arbetsuppgifter/plats än normalt]

Men Cecilia och hennes lämplighet, han betvivlade den inte överhuvudtaget. Nu gällde det bara att övertyga männen om det. McCormack tittade på henne bredvid sig och insåg faktum, hon skulle inte gnälla, hon skulle förstå omedelbart varför han gjorde det, det var för hennes egna bästa. Han hade noga läst på hur hon hade förberetts inför Camp Nova, det var mycket grundligt gjort.

Lasarovs önskemål att slippa träna henne, att hon mer eller mindre slog skiten ur honom. Hon var nu en specialkod 236-805:4 och det gjorde en stor skillnad, hon var knallhård minst sagt. Det fanns bara tre av dem i hela USA, kvinnor så hårda att förbanden slogs om dem, samtliga var underofficerare, med OCS-markering.

Han hade fått in en av dem, och skulle använda henne fullt ut, utan några som helst begränsningar, hårdare än de flesta männen.

Det fanns bara två team som passade henne, Alpha Company, under Ssgt Daniel Magnuson, och Bravo Company under John Garrett, de andra teamen hade hon "tagit över" på minuter och använt instruktörerna som hennes egna små nickedockor, fullständigt utmanövrerade, hur enkelt som helst.

[OCS:

Officers Course selection, urval till officersutbildning]

Hon var kort sagt för tuff, för smart, och hade kört över dem snabbare än de hunnit reagera, det fick vara stopp med sådant "övertagande", det var HAN som styrde på Campen, ingen annan. Inget illa om instruktörerna, men hon hade drivit dem till vansinne tills de skärpt upp sig, dem här tre kvinnorna var alldeles för mycket för de flesta instruktörer, tjejer med mer kraft än de visade utåt. Ja, hon var nära nog fyrkantig men relativt mjuk i formerna, ingenting i hennes utseende avslöjade hur hård hon var, vad uniformen dölde skulle han se senare. Hon satt tyst bredvid honom, och var under hans kommendering, hon var mycket välutbildad och visade ingen oro över vad som väntade henne, det var upp till henne nu att bevisa att hon pallade med det som bjöds henne.

Hon var knallhård, men det var hans instruktörer med, instruktörer som knappast hade en aning om att de skulle bli testade till en viss gräns, de kunde inte ens förutse hur långt hon skulle testa dem. Hon kunde testa deras nerver till det yttersta, det var en ny "Janet" med henne på Campen återigen.

Han mindes henne som en helvetes fighter. Men allt annat än trevlig. Korthuggen och bra besvärlig. Det var långt före Colemans tid på PI och Janet specialistutbildades specifikt för underrättelseinhämtning och diversionsråder i Asien.

Det var på rena specialvillkor och hon var ohyggligt effektiv när det kom till innästling bakom fiendens linjer. Gick omedelbart in i Marines Recon och deras Coverted Operations Unit och direkt in i innästlingsoperationer.

Det fanns inga sätt som hade uppfunnits av mänskligheten för att infiltrera och nästla in sig som hon inte behärskade fullständigt. Japansk mamma och en amerikansk far, definitivt ingen kvinna han mindes med någon större värme. Mycket asiatiska drag fysiskt, talade 8 asiatiska språk flytande, inklusive japanska.

En iskall jägare bakom FEBA, och moder till fruktansvärda förluster bland fienden. Utbildad att klara sig inne på fientligt territorium i årtal och inte bli gripen. Kom de för nära så försvann den jägaren. Det tog inte lång tid, hon var en katastrof för fienden att ha på sin bakgård. Opererat för DEA bland annat i Asien. "Kyoto" i kodnamn ute i fält.

Numera i pension som med majors grad sedan 1983, men som jobbade som rådgivare för US Marines, i sådana här frågor. Och vad han läst sig till vad han läst sig på henne så var Cecilia verkligt dåliga nyheter. I synnerhet för dem som tänkt sig att utnyttja henne som kvinna. Wollberger hade en avgörande skillnad mot Janet.

Janet var en bister ensamvarg, den här tjejen jobbade för teamwork på grundutbildningen. Hon ville att alla skulle ha en ärlig del i segern. Janet var specifikt utbildad till att operera ensam, ta egna beslut och initiativ, långt bakom linjerna. Utan att ha understöd.

Alla rapporter sa att hon inte stal showen för någon i gruppen, en mycket positiv kvalitet han bedömde vara mycket värdefull. Becks rapporter och hans samtal med Beck pekade i den riktningen, självuppooffrande för teamet till 110 procent, en kvalitet han älskade.

Den här unga kvinnan var ingen han tog in utan en djupgående bakgrundskontroll, hon var rena dynamiten att ta till Camp Nova. Han visste mycket väl om hennes jobbiga bakgrund och hur farlig hon hade varit. Han visste med att ensamvargar var odugliga i en stridszon, hur bra de än var, ett undantag var rena innästlingsoperationer för underrättelseinhämtning, då gällde att bli så osynlig som möjligt. Nu hade den här unga kvinnan bevisat att

kvinnor med kunde ha kapacitet nog, även med de normala intagningsreglerna, för att kvalificera sig. Han förbannade det allmänna förbudet mot att ha kvinnor i stridande befattning.

Många kvinnor var väl rustade för stridande förband men tilläts inte enligt lag. Hamna i 4th Battalion och det var kört, mer eller mindre. Det blev Molly Marines av dem utan pardon. Och Molly kom inte till Camp Nova annat än som servicepersonal. Diverse Category 80-tjänster, FMOS, och liknande.

Det fanns åtta kvinnor i hela personalen på Nova, på 42 som jobbade där i skift. Nova gick på 24-7, dygnet runt, året om. Det var aldrig tomt på folk. En MOS 0161 Postal Clerk, posttjänsten, Kim Jemanez, tre 0100 Basic Administrative Marine, en MOS 3051 Warehouse Clerk som stod bakom disken på lagret. Och tre MOS 3381 Food Service Specialist som skötte matsidan. Det var allt i sin helhet.

Samtliga lätta offer för en eventuell fiende nedkämpa. Kvinnor som inte gjorde annat än servade männen. Nu kom det en skarp MOS 0500 Basic MAGTF Marine, en kvinna som garanterat inte serverade männen med saker.

Även om det var en tuggummilag i många avseenden, kvinnor kom i strid oftare än vad många nötter till hökarna var medvetna om, eller kanske inte ville veta, det var nog mer det sistnämnda. Att kvinnor tämligen ofta blev inkopierade i strid mot den Lede Fi, så det var definitivt en gummibandslag i många avseenden. Han såg sig om i den här stadsbilden samtidigt som han funderade på henne som satt bredvid honom, hur unik hon var.

Den här tjejen hade ett permanent undantag från den regeln, utan några undantag som helst undantag. Den här tjejen skickades in i första ledet och slogs regelrätt, det var ytterst ovanligt, han hade sett klassningen, Level 1:D1. Det betydde i stort sett särskild operatör i extremt hostila områden. Samma hade Janet haft. Det bästa var att det var han som snappat åt sig godbiten.

* * *

Nu såg han grindarna till flygbasen och vakten kände igen honom och den gamla bilen, och öppnade dem för dem nu och därefter stannade bilen vid det gigantiska planet som var stor nog att svälja stora arméfordon. Den här gamla Jeepen gick på dispens och ansågs normalt vara för gammal, McCormack gillade den så mycket att han skulle köpa loss den privat den dag den slutgiltigt skulle skrivas av, den hade papper fram till 1997 innan den var aktuell för "skrotning".

Den skulle inte tuggas upp som så många andra militärfordon vars "bäst före" passerats. Men det var en av ytterst få fordon som klarade av den ytterst usla vägförbindelsen till Campen från Maxwell Airbase hela vägen oavsett årstid. Nästintill ostoppar när det gällde att ta sig fram, enda han hade gjort var att sätta på mer greppsäkra däck, och axlar vakuumdiffar så han kunde låsa diffarna uppifrån instrumentpanelen.

Mer än 60" vattendjup i vadvningsförmåga över vattendrag, med mera. Originaldäck gick inte att uppbringa för övrigt för sansade pengar, priserna var skamlöst dyra, och mer show än go. Skitjobbiga på asfalt, snorhala vid väta. Det dög enbart till original samlarbilar, hans Jeep var allt annat än en hobbybil, den var byggd för att brukas och brukas hårt.

Cecilia log upp vid anblicken av den mattgrå flygande bjässen. Där mannen redan stod i uppställning 20 meter bakom planets stjärtfena, som var stor så in i helvete och bara väntade in henne på flygplatsen. Mannen såg ut som små dvärgar ut i jämförelse med det gigantiska flygplanet. McCormack tittade bistert på henne.

"Här slutar dina sötebrödsdagar, fall in i ledet." sa han hårt åt henne.

"Ja, Sir." svarade hon och tog hennes båda trunkar och sprang till sin plats. Hon fann en plats i den främre linjen på vänster sida. Hon tog den och droppade sina trunkar framför henne. Precis som de andra gjort, en meter ifrån sig.

Sötebrödsdagar, som en Marines i stridande enheter, vad mumlade karln om för dumheter? Hade hon blivit instoppad i 4th Battalion kunde hon möjligtvis ha förstått det, där gjordes det nära nog kontorsråttor till manskapet i fält, hon började undra om något saknades i karln.

Männen omkring henne var både längre och troligen tyngre än hon själv. Men hon hade lika stor chans som alla andra. Annars hade hon inte varit där och väntat på att flygas iväg till Camp Nova tillsammans med dessa män. Männen tittade med misstänksamhet på henne. Vad gjorde en 4th Battalion bland dem?

Den lilla donnan skulle inte klara sig så värst länge. Det var den allmänna uppfattningen hos männen. Hon kände av misstron, mannen till höger om henne såg nedlåtande på henne.

”Hello Molly.., på väg till köket? Är du bra på att laga mat?” sa han bara tyst, Cecilia kastade en bister blick på mannen i fråga. Hon iddes inte ens svara på det där. Det var så otroligt korkat så det förvånade vetenskapen. Och det hörde definitivt inte hemma bland normalt hyfs. Väl medveten om att hon var i första ledet för att sparka ut fienden om fienden knackade på tillsammans med dessa här berörda männen.

Hur många som överlevde Camp Novas ”skräckregim”, vill säga. Hon var inte säker på att så många gjorde det av dessa män skulle komma ut på andra sidan, i synnerhet inte den här respektlösa mannen. Med den attityden kom man inte långt på ställen som Camp Nova.

Hon var till viss del inte ens hundra på att hon själv skulle klara det fullt ut som hon önskade hela vägen. Frågan var hur bra tränade dem var, trots att flera av männen var mer än 20 cm längre än hon själv. Storleken var inte allt alla gånger. Ibland var det till direkt nackdel att vara storvuxen, t.ex. vissa stridsfordon som var allt annat än rymliga.

Trots hennes relativt normala längd så hade hennes ryggsäck fastnat i något inne i stridsfordonen, och kunde hon undvika att

sätta sig allra längst in, så gjorde hon det. Ideallängd för vissa fordon var 170-172 - +5 cm. Något hon skulle spräcka med råge, allt tydde på 180+, kanske 185+. Inte ens hon visste vad hennes RJS-2 tänkte hitta på med hennes kropp. Att hon skulle bli längre var däremot ett faktum. Men exakt hur mycket längre visste ingen, inte heller hur mycket naturlig muskelmassa hon skulle få. Hon kunde bli som en box lika mycket som hon kunde bli lika trimmad som en oerhört muskulös iller. Hon försökte bedöma hur pass tränade hennes kamrater var, men det var svårt att avgöra. Själv visste hon att hon var vältränad nog att fixa det, flera gånger om. Det fick ge sig, hon hade exakt samma krav på sig som männen, utan undantag och det var bara att gilla läget. Att hon var där var bara ett bevis på att hon höll måttet.

Hon kände igen en av männen, Private Jack Anderson, som varit i logementet bredvid vad det var, men bara hejat på honom. Så hon kände inte honom något nämnvärt. 3087th någonting, hon kände inte igen några fler. Hon skulle nog garantera att lära känna männen närmare under tiden på Nova. Troligen till och med bli bra vän med flera av herrarna i fråga. McCormack klev ur Jeepen nu och ställde sig fem meter framför truppen.

”Attention, officers at deck!” beordrade han dem, det åttlyddes på mikrosekunder, och han började vandra fram och tillbaka framför truppen.

”Män! Det här är en unik händelse ni bevittnar idag i Camp Novas historia. Det är en kvinna med bland er, en kvinna som definitivt inte har kvoterats in. Det var årskull 1973 det fanns en kvinna ibland er sist! Och som garanterat inte tar eller önskar undantag eller favörer för hennes del. Jag hörde den där nedlåtande kommentaren någon av er fällde över henne. En gång är ingen gång. Hör jag det en enda gång till så blir det garanterat ett efterspel. Hon tog sig in för egen maskin. Och klarade exakt dem kraven och testerna ni själva tvingades att göra för att komma hit. Jag tycker INTE om att favorisera någon på grund av hennes eller hans kön, det är vad man presterar som avgör! Och den här kvinnan har med eftertryck bevisat att hon hör hemma bland er.

Ni har Corporal Cecilia "Boneyard" Wollberger bland er idag. Lyssna noga: Jag kommer INTE tolerera några som helst sexistiska skämt. Eller andra idiotiska förolämpningar emot henne. Glöm 4th Battalion, och Glöm Molly, och GÖR DET OMEDELBART! Och det gör förbannat ont att åka på stryk mot henne! Två steg framåt, Wollberger! Det här är vad hon tål och tar!" kommenderade han henne hårt.

"Ja, Sir!" svarade hon klev fram två steg framför linjen.

"Jag vill se er klara detta!" sa McCormack och drev in en brutal rökare i magen på henne. Så hon nästan lyfte från backen. Hon reagerade knappt då hon hade spänt magmuskulerna och tog den brutala kraften och hade bara lite ont efter det. Men hon förstod mycket väl orsaken till den kraftiga smällen.

Det var att täppa igen käftarna på en del grabbar som hade svårt att acceptera hennes närvaro. Det fanns män i gruppen hon såg att de inte uppskattade hennes närvaro. Hon kände igen en del från Parris med för den delen.

Anderson fyra man bort kände hon väl igen, men hade inte pratat med honom mer än hälsat på honom när han passerade henne efter att hennes grupp hade graderat, innan dess var det full rulle i den egna gruppen, 3087th, som han hade tillhört. Med andra ord knappast tid att umgås med några andra.

Hon förstod situationen, det var några allmänt misogynia individer som hade svårt att acceptera att kvinnor trängde sig in i deras "skyddade manliga revir" som männen "pinkat in som sitt", och som hon knappast skulle torka upp, utan pissa dit HENNES bomärke med. Det var kanske en aning obekvämt för killarna, tjejpiss bland deras killpiss var väl inte helt bekvämt för dem. Hon tänkte garanterat inte torka upp efter sig, det här var hennes revir med, det hade hon jobbat sig till.

Från och med nu skulle fler tjejer pinka in det reviret som sitt. Frågan var vilka av männen som skulle få orsak att torka bort sitt mer. Hon tittade på McCormack som mest såg bestämd ut. Det var uppenbart att McCormack tidigare tillhört dem men vars åsikter

reviderats, hon hade sett hans tvivel på Colemans kontor, men som med all tydlighet övergått till ett gillande. Det fick vara som det var med den saken, de här männen fick gilla läget och acceptera McCormacks beslut.

”Tack, Sir!” svarade hon kort.

”Fall tillbaka in i ledet.” beordrade McCormack henne nu. Hon backade in på sin plats igen och var glad på sitt sätt. Hon var inte där utan orsak.

”Hon tar det där, och mer därtill, utan att bli däckad, min hand värker efter den smällen. Storlek är inte allt. det är vilja, en benhård målmedvetenhet och träningskapacitet som gör skillnad. Och Wollberger har allt det där i överflöd! Så mycket att hon kan dela ut till er andra av det, jag säger det en gång till: Jag tolererar inga kvickheter och dumheter mot Corporal Wollberger, och det är inte diskuterbart! Jag skall inte ens behöva ta upp det, men på förekommande anledning så gör jag det! Trefaldig amerikansk mästarinna i fullkontakt. Den sista av dem bara för knappt fyra månader sedan, Lägg därtill en jävla massa annan närstridsteknik. Hon slog fullständigt skiten ur Lasarov, som några av er har tränat under. Om det säger något för de berörda herrarna. Det borde det göra efter att ha sett era papper. Hon är en 0500 Basic MAGTF Marine som ni själva. Den här bastionen är för kvinnor med, och hör sedan!” sa McCormack till männen, män som inte var så värst kaxiga längre.

Anderson slängde en blick på henne och nog i helvete hade hon sopat gatan med den där stora ryssen alltid, han hade fått stryk så ända in i helvete bokstavligen. Anderson hoppades innerligt att inte få in den kaxiga tjejen i sin grupp.

”Hon varken önskar, frågar eller begär några favörer. Hon har begärt att bli behandlad som vem som helst av er andra, efter MINA regler. Hon KOMMER att behandlas lika bra, lika vidrigt. Ligga under exakt samma stenhårda disciplin som ni andra. Det kan ni skriva upp att hon skall! Ni var 1262 som sökte och ni har genomfört exakt samma tester, prov samt fysiska krav.

Och ni är 80 kvar av 1262 adept. Resten bet i gräset! Ännu färre kommer ut på andra sidan efter 18 månader som 0326:or. Minst 40 av er kommer att ha gett upp längst resan dit. Camp Nova kallas inte "slakthuset" utan en god anledning!" fortsatte han med en kraftfull röst.

Hennes smärta hade lättat, och hon kände att McCormack accepterat henne som en likvärdig medlem i gruppen. Hon skulle få en lika ärlig chans som de andra, och hans rykte som kvinnofiendtlig hök började krackelera på allvar, den hade börjat få sprickor redan på kontoret.

McCormack hade ändrat uppfattning om henne, han hade rammat henne med så mycket kraft att han hade skadat sig själv. För både presidenten och kongressen, och senaten därtill. Hon hade bara släppt ett litet "uff!" ur sig under bråkdel av en sekund för att omedelbart återta kontrollen.

Hon hade fått ont, det var oundvikligt, men visade ingenting av det utåt. Hans hand värkte och han hade nog orsak att låta Medic titta på den på Campen. Den pumpade av smärta och han förstod att troligen skulle ingen av dessa här samlade män stått pall för det, hon tog det helt utan skydd.

Hon var fullständigt fri från ett överspänt beteende och var ingen diva, inte i något avseende. Men stenhårt fokuserad på hennes jobb. Hon representerade en kvalitet och klass ingen i den här gruppen av män kunde bortse ifrån, hon var byggd och tränad för att tillhöra eliten och stanna där.

Ett misslyckande fanns inte ens på kartan, dem här männen var inte längre opåverkade, det var en legend bland dem här unga männen nu. Besten från Parris. Det fanns mängder med myter kring henne, den sandsäcken som sparkades lös och var färdig att explodera. Den där stentuffa ryssen till kampsportsexpert som blev nersparkad, och så vidare.

McCormack kände till dem med och visste väl vad som var sant och inte sant. Det rystes i leden, en spark från henne och vederbörande låg ner. Så där en 1800 man hade blivit förflyttade till andra enheter från Parris, från hennes egen grupp hade dem splittrats till 14 andra enheter, samtliga till specialistförband av olika grad. Rykten om karate, Kong Fu och andra kampsporter var definitivt ingen lögn.

Männen på plats såg på henne, en del för första gången i verkliga livet, relativt liten i jämförelse med dem själva. Inte så fyrkantig som ryktena omtalat, hon kunde passera relativt obemärkt på gatan när som helst.

Knappast smal, men ingen bodybuilder heller, just bara en väldigt robust tjej med ett okänt rykte, kanske runt 70 kilo som några killar hade gissat sig till, men utan ett gram extra fett någonstans, McCormack visste klartext, 87,8 kilo.

Hon var rena betongklumpen till att väga tungt mot sin längd och kroppsomfång. Ryktet omtalade att de skulle kunna räkna vartenda muskel på hennes grupp nära nog. Männen var i förvirring nu, så liten och ändå skulle klara upp det krävande livet på Camp Nova? 4th Battalion var liksom bara att glömma. Den här unga kvinnan har fnissande passerat 4th Battalion hånskrattande.

”Skippat lekskolan” som det hetat. Männen var själva i snitt 185 eller mer i längd, och långt tyngre än hon själv. Vissa av männen hade hört henne skämta med killarna i den egna gruppen att packa ihop deras kraft komprimerad i en mindre förpackning.

Det när männen klagade på att det var trångt i vissa transporter, män som bara hade garvat. En del log nedlåtande mot henne, det såg McCormack tydligt men somliga skulle nog snart lära sig att storlek inte var allt. Han började gilla den här tjejen, hårdad, målmedveten, och inga divalater någonstans. Ändå kvinna fullt ut.

Men det var ingenting värt om hon inte var tuff nog att klara upp den tuffa träningen som väntade på henne, och det minst lika bra som männen i gruppen. Han gjorde ingen skillnad på henne bara

för att hon var kvinna, tvärtom. Det var uppenbart att den här tjejen var kvinna nog till det flera gånger om.

Han var hundra procent ”Demokratisk” och ”Jämställd” i den frågan. Kalla honom misogyn var definitivt att ljuga. Det var bara det att han ställde krav, krav han inte ruckade på. Klarade man dessa, var man välkommen, punkt slut. Sedan kvittade vad man hade mellan benen. Det var upp till henne själv att bevisa det, och hon hade ingen hjälp att hämta för att fixa det, om hon nu trodde det. Han tittade på truppen framför honom och tyckte att hälsningsfraserna var överstökade, för den här gången. Det var bara att skicka manskapet ombord.

”Marsch ombord!” kommenderade han truppen kort och koncist. Han noterade att det knappast fanns orsak att betvivla deras träning. De gick ombord utan ett knot, efter dem körde hans chaufför in jeepen och säkrade den stadigt mot lastgolvet.

”Lediga.” gav han den ordern korthugget. Alla satte sig ner och männen satte sig på sina trunkar nu som stoppning under dem. Inte den här tjejen, hon satte sig direkt på det hårda lastgolvet i aluminium. McCormack visste alltför väl hur kallt och hårt det var att sitta på men det berörde inte ens den här tjejen, han gav dem inte lyxen att få sitta på några säten, de fick finna sig i att ta det som erbjöds, golvet i lastrummet.

Det var ett första test på om de dög något till, det sa honom en hel del. Det var ingen vekling, det fanns ingen mjukhet i henne när det kom till jobbet. Hon var beredd på allt nära nog, mördande målmedveten och redo för allt Camp Nova kunde erbjuda henne i träningsväg.

* * *

Hon hade allt med sig, även om hennes far erbjudit sig att förvara hennes Dressblue hemma hos sig på Parris. Men ändå, det var långt

till Parris för att hämta den om det skulle bli bruk av den, mot alla odds. Lastrampen gick nu upp och motorerna gjorde sig nu påmind när de startades upp. Hon lokaliserade sig runt vart allt fanns, och efter det bara vilade nu emot en av balkarna i lastrummet, som vibrerade lite lätt, det var bara skönt tyckte hon. Resten av gänget satt mest och drog skämt, snackade och hade sig, något som garanterat skulle upphöra när de nådde startbanan.

Hon hade allt med sig, även om hennes far erbjudit sig att förvara hennes Dressblue hemma hos sig på Parris. Men ändå, det var långt till Parris för att hämta den om det skulle bli bruk av den, mot alla odds. Det brakade lös inne i lastrummet när piloten drog på maskinerna i starten och alla samtal var med ens meningslösa.

Hon föll snart i sömn, hon var helt lugn och inget kunde störa henne. McCormack studerade henne noga, hon var totalt opåverkad av det lilla faktum att hon var på väg till ett av USA:s mest ökända militära träningsläger, med ett rykte om brutalt manfall under utbildningens gång. Vissa bröt ihop redan i andra veckan, hon var fullständigt iskall. Han var inte säker på vem av de två han tänkt sig ta henne skulle få henne, Garrett eller Magnuson. Han hade inte bestämt sig fullt ut ännu.

Garrett och Magnuson tävlade om att få dessa "värsta arbetskulier" som Garrett uttryckte det. Magnuson hade varit lite väl instabil det sista, på gränsen till oberäknelig, det var något privat skit i livet som störde honom i jobbet, men inte ville prata om. Det oroade honom lite, normalt sett hade hon gått rätt in i Alpha Company, men nu var han inte helt säker. Var Magnuson medveten om vad han fick in i Logementet? Det var han inte helt hundra på. Det kunde uppfattas lite väl vanvördigt med det resonemanget om man kom in utifrån men passade McCormack perfekt.

Dessa Boots direkt från Basic Training skulle få sig ett rent helvete första dagarna under en så djävulsk press att dessa Boots knappt visste vad vederbörande hette, han behövde bestämma sig innan hon överlämnades till hennes instruktör.

[Boots:

Färska, nybakade och oerfarna US Marines utan någon erfarenhet]

Hon var för tuff och tillika krävande för Tyler och Duncan. Han undrade samtidigt om hon var medveten om vad som väntade henne när hon landade igen så där en två timmar bort. Om det här ovädet som hemsökt Alabama på sistone ställde till det. Piloten hade sagt att han var tvungen att hålla sig under 3000 meter på grund av soldaterna ombord. Troligen gjorde hon det, men gav vitten i det.

Hon var redan en E-4 i lönegrad och grad, och därmed gällde SERE C, enligt den utbildningsplan som satts redan 1973. Intet hade förändrats sedan dess i utbildningsplanen, undra sedan på att de åkte på förluster från och till. Det fanns vissa svavelosande åsikter om diverse stenåldersfasoner, framför allt hos Jenkins, att den kändes extremt ålderstigen.

Och att de trupper som lämnade Camp Nova skulle delvis vara försvarslösa emot bland annat gerillakrigföring. Önskemål om en uppdatering hade gång på gång lämnats in utan att det gett resultat. McCormack började undra vad som drabbat hans överordnade. Hans instruktörer kunde nära nog tortera henne och det var gjort. Hon var tryggheten själv.

Ett och ett halvt års helvete väntade på henne, men hon tycktes vara mycket väl medveten om det. Han skrattade till tyst, hon var mycket bra förberedd inför utbildningen. Han hade läst allt som fanns att läsa om henne, Beck hade förberett henne grundligt, där fanns inget att erinra. Hon var i sanning dåliga nyheter för männen som försökte sig på att ta billiga poänger med henne. Att kalla henne Molly Marine var inte accepterat.

Det var ett nedlåtande uttryck för en 0500 Basic MAGTF Marine, hade hon varit icke stridande servicepersonal, en helt

annan Quarter. Då hade hon helt enkelt bara flugits in och satts i arbete, och så var det färdigdiskuterat.

Nu var det en helt annan process, nu skulle hon vackert få äta lera, precis som alla andra. Och därmed slutdiskuterat. Hon var helt opåverkad och sov tryggt nu trots att planet for i luftgropar och ruskades om rätt bra. Coleman hade rätt, hon var trygg och säker, framtill att hon exploderade i en stridssituation, det sista skulle bli bevisat senare. Men fakta talade för sig själv. Om hon inte hade lyfts bort från gatan hade hon suttit djupt i skiten. Som femtonåring spräckt skallen på en bråkstake så han var handikappad.

Nära att åtalas för dråpförsök, och endast klarat sig med ett nödhår undan åtal. 48 rapporter om våldsamt självförsvar där motparten skadats allvarligt i New York. Flera som blivit handikappade, brutna ben, och så vidare, tre döda, kanske suttit för mord om hon flippat över i offensivt våld. Rånförsök och fem fall av försök till grov våldtäkt mot henne, en väldigt fel blomma att försöka plocka för det.

Blivit omhändertagen, av skyddsskäl, av US Marines, skickad till MCRD Parris Island där bevisat att hon blivit en lysande soldat. Bara för att hon själv sökt in, och att hon ville bort från ghettot. Coleman hade snabbt bifallit hennes önskan. Att två killar, på 14 och 16 år mördats 200 meter bort på hennes tidigare hemadress i New York bara dagarna innan hon nu satt inför honom. Med AK 47. McCormack var bedrövad och undrade vart i helvete som dem som sköt killarna vann på det. Troligen ingenting, mer än att det andra gänget skulle hämnas, och vendettan var igång igen.

Fullständigt onödigt, och enbart fler mord för polisen att försöka utreda. Ett par dagar innan avrättades nära nog en 14-årig kille kallblodigt 20 meter från hennes tidigare trapphus. Lucas hade råkat ut för ett par drive by's och svurit så det osade om det när rappningen från väggen träffade honom i nacken, att Lucas svor så det osade kunde han gott förstå.

Att några Scumbags mött sin skapare av Lucas eldgivning, inte mycket att dividera om. Den familjen skapade sorgsna själar i helvetet bokstavligen. Harvey hade skjutit av några Scumbags med på gården, scumbags som tänkt sig att bryta sig in i hans förråd. Det enda de mötte var Harvey med ett hagelgevär som gjorde slut på dem.

Samma kväll hon lämnade ghettot tog sig sju busar in i längenheten och möttes av en svärm av kulor. Hallen såg ut därefter, ett slakthus en bomb briserat i. Han kunde se det framför sig, en Ingram MAC-10 9x19mm och två pistoler Colt 1911 .45ACP och en 357:a, i beväpning ställde till åtskilligt. Enligt rapporter så hade fastigheten delvis fått strukturella skador med skothål genom väggar, med mera. Lägenheten ovanför och under hade fått kraftfulla skador.

Han behövde ingen större fantasi för att se den smetiga scenen framför ögonen. Troligen var det kriminella afroamerikaner som föll offer för den elimineringen. En kontroll med NYPD, sa att området var starkt överrepresenterat av Afroamerikaner. 83 procent av männen hade Criminal records, eller wrap sheets på slangspråk, och därmed var straffade. De procentuella medlemskapen i kriminella gäng var skyhögt.

55 % hade något slags missbruksproblematik av olika grad, 40 % med narkotikaproblem eller blandmissbruk. Den miljön hade förr eller senare dragit in den här tjejen i kriminalitet. Den miljön som hon kom ifrån kunde driva den lugnaste människa till ett vilddjur, bara för att överleva i den miljön. Den unga kvinna hade tagit starkt avstånd från allt vad rasism hette.

Området var ökänt för ett sjuhelvetes våld och ett skyhögt så kallat våldskapital och kriminalitet, på gränsen till ett No Go i polisens ögon. Ingen tredje man hade skadats tack och lov vid incidenten. Att någon överhuvudtaget kom därifrån utan kriminell belastning var ett av Guds under, den här tjejen, hon hade lyckats.

Mot alla odds och troligen väl god karaktär, det gav hennes instruktörer högsta beröm.

Tränad under Beck, som varit under en konstant press från hennes sida att bli ännu bättre själv, karln var känd som en hårding och hon hade minst sagt älskat läget, och i synnerhet älskat den karln. Att leka med söta dockor som barn låg inte till för den här tjejen det minsta, och hade tydligen aldrig legat för henne om man frågade Coleman.

Hon var på samma nivå som de övriga ombord och i många sammanhang bättre än dem, backade inte undan ansvar, gruppleddare från första dan på Parris. Sedan dess hade inte Beck orsak att ändra på det, det hade skötts oklanderligt, ett gott tecken.

Hon delegerade ut uppgifter till andra med. Om recruitsen inte provade på så kunde inte vederbörande ta över ifall någon föll ifrån. Beck hade inga problem att förstå poängen bakom den biten. Stridsvärdet var tvunget att hållas uppe oavsett vad som hände i förbandet. Tankar som en normal recruit knappast skulle ha i åtanke. DI:s som hade låtit henne testa sina teser, och se om dessa verkligen fungerade. Kort sagt:

Fakta som utmanade hans syn på kvinnor som medlemmar i direkt stridande förband seriöst. Det var dags att omvärdera dem radikalt i grunden. Den där kvinnan var beredd på allt och lite till, men på ett positivt sätt. Framför allt, tänkte utanför lådan, fann lösningar där andra gick bet. Det var dags att sända lite kommentarer till högkvarteret och få HQ att ändra på det där gamla dumheterna, kvinnor dög visst till stridande befattning.

Vad Fan bubblade hökarna för gammal skit, mer än vädrade sina egna gamla fördomar. Fördomar som luktade av gammalt unket damm, och borde vädras ut.

Hängde det på honom skulle det förbudet skrotas i morgon dag, såg inte hökarna fördelarna med att ha kvinnor i stridande förband? Nu fanns det tyvärr en hel del gamla reaktionära hökar som satt och gnisslade tänder så fort ämnet kom på tal. Och som på inga

som helst villkor var med på att ens luckra upp regelverket. Han såg mängder med fördelar, bland annat inträde till rent könssegregerade områden, dit män helt enkelt inte kunde nå på rätt sätt.

En uppenbar brist som han sett redan i Vietnam. Ännu större farhågor såg han om det skulle smälla till i Mellanöstern. Det var en ständig oroshärd, som kunde explodera precis när Fan som helst, och hur som helst. Där fanns inga som helst garantier om motsatsen.

* * *

Cecilia vaknade till en dryg timme senare och gjorde hennes snart nog ökända träningsprogram hon själv utvecklat. McCormack tittade på henne högst intresserat och kunde räkna till 75 armhävningar på en arm, sammanlagt 150 armhävningar. Därefter 350 crumps med en 20 kg tung vikt över huvudet, hon var som en tjur i styrka.

Att straffa henne med armhävningar var att skämta med henne, möjligtvis med en kvarnsten på ryggen, han började nu fundera på vem som skulle få henne, hennes träning gav svaret vid hand direkt. Alpha Company, under Magnuson, den tuffaste, och mest skoningslösa instruktören på hela Campen.

Men inte utan att Magnuson fick några väl valda ord, gjorde han bort sig med "kvinnotestet", så var han utslagen. Med ett helvetes ilsket temperament och med svenskt påbrå, vartenda misstag skulle kosta på henne skoningslöst. Han log upp, det skulle sätta press på henne, och att hon var snart 17 och redan tuffare än 95 procent han någonsin sett på Camp Nova. Förövrigt den yngsta Marines någonsin att komma till Camp Nova, rekordet sprack med mer än tre år. Ryktena kring henne, det som inte hade skrivits in i rapporterna, tvivlade han inte ett dugg på.

En sak oroade honom, Magnuson och hans både vansinniga och lika idiotiska "Kvinnotest". Något han för länge sedan borde ha

totalförbjudit, i praktiken redan förbjudet, men det fanns orsaker att permanent sätta P för det. En följd av hans i vissa delar sedan länge förlegade kvinnosyn. Något som gjorde att kom det kvinnor, så gav han dem till Garrett, sist var 1973.

Men som inte stod pall mer än tre veckor innan hon, drog i klockan, ett specialfall, på kryckor, benbrott. Var menad till att bli särskild operatör, sedan dess hade McCormack ställt stenhårt krav på att fysiska och psykiska kravprofiler var uppfyllda.

Då fanns inte Magnuson på Campen, han kom först 1975, men hans företrädare var en ännu värre mansgris. Staff Sergeant Dick Pratts, av folk på Camp Nova mest kallad "*Dickhead*", hade Cecilia fått honom. Då hade hon dödat honom bakom husknuten, utstuderat plågsamt. Någon mer hatad person i Camp Novas historia var mycket, mycket svårfunnen, och då fick man leta bra länge i historien.

[*Dickhead*:

***öknamnet på det manliga könsorganets spets och i betydelsen regelrätt idiot, mycket nedlåtande.*]**

"Håll den slemmiga flatan borta från mitt logement." som han sagt om Sergeant Pamela Harman, 1973. Harman som svor att mörda honom för det. Hon kunde kanske ha klarat det men fysiken höll inte för henne, på grund av "ett misstag" från "Dickheads" sida. McCormack kallade det hela ett brott mot regelverket. Hon hade fallit tre meter ner från en uppallad stock och brutit benet och fick avbryta på grund av skada, sjukskriven. Fått erbjudande att återkomma och fortsätta men sagt nej. Hon hade fått nog av "Dickhead" och tog PCS på Pentagon. Harman blev aldrig helt återställd efter skadan, utan haltade märkbart. US Marines betalade ut ett skadestånd för den permanenta skadan och hon jobbade fortfarande kvar på staben. 100 000 US Dollar.

Ryktet sa att hon sedermera gjort processen kort med karln och spöade upp honom i Dallas där han kom ifrån. McCormack själv hade fått nog av honom och helt sonika gjort sig av med honom. Regelrätt utsparkad efter ett mycket fult uttalande när en kille

skadade ryggen på grund av ett misstag från en kamrat. Då fick McCormack mer än nog av karln, drog loss hans globen och ankaret och skickade ut karln på BCD. En tydlig markering att det hade passerat allt accepterat beteende, och att endast BCD var ett lämpligt svar att ge på det. Det var inte speciellt svårt att motivera för höjdarna.

Harman själv sa inte flaska i saken, men att Pratt's en tid senare setts gå med kryckor sa en del. Magnuson var lite misogyn, mycket milt uttryckt, ansåg att kvinnor skulle vara på staben. Inte på slagfältet, det där fick han vackert revidera, nu var det 1984. Inte 1944, som han tycktes tro. Han skulle ge honom chansen, misskötte han det, och han skulle flytta henne till Garrett omedelbart. Garrett visste var gränsen gick, han tänkte inte ens i dem tankebanor som Magnusons "kvinnotest" ingick i.

Han hoppades att han var klok nog att inte testa den här unga kvinnan med det, om han nu gjorde det var slutresultatet en katastrof, det skulle skicka honom på sjukhus snabbare än Fan fick på sig tofflorna. Det skulle sätta Alpha Company ur spel på sekunder, och Magnuson skulle vara borta en längre tid. Det var tvunget att stoppas, annars så var någon mycket nära att bli dödad.

Han fick lägga upp en plan B ifall Magnuson inte var lyhörd. Risken för det var för stor att inte beakta den aspekten tidigt, det var bara att låta Garrett ta henne i så fall i Bravo Company. Charlie Company och Delta Company var definitivt ett sistahandsval. Steve Tyler och Gregory Duncan skulle inte klara av henne.

Samtidigt var han orolig för Magnuson som uppvisade ett väldigt ojämnt humör på sistone. Några förbannat tuffa problem i familjen vad det snackades om det, men som han inte ville prata om. Trots att han tagit in honom till samtal och försöka reda ut det. Instruktörer med personliga problem var en säkerhetsrisk i en så här krävande utbildning. Daniel Magnuson som han hette, kom 1966 från Sverige och där bott i Vilhelmina i norra Sverige. En tidvis bra sträv karl som inte gillade halvmesyrrer.

Likaså var han mycket ogin mot kvinnor i sina grupper, redan innan han kom till Camp Nova, men hitintills inte fått in någon. Camp Nova hade inte någon fått på elva år, innan Wollberger. Ansökande kvinnor hade helt enkelt inte klarat PT och övriga testkrav.

Magnuson hade haft svårt att samarbeta med högre kvinnliga befäl, inte för att blivit besvärlig mot dem. Men det var inte uppskattat, Major Janet Tennersee hade haft svårt för Magnuson när hon varit på besök på Camp Nova. Major Tennersee bokstavligen hatade Staff Sergeant Daniel Magnuson, och vid ett tillfälle varit mycket nära att hota med UCMJ.

Då backade Magnuson undan och var som en tam kissekatt mot Tennersee. Tennersee kunde bli fruktansvärd om man gjorde sig ovän med henne. Det sista var just nu en faktor han inte kunde bortse ifrån. Corporal Cecilia Wollberger var ett kvinnligt befäl, E-4, och som var aningen olycklig för ögonblicket.

Hon var inte den som tog skit på osunda grunder och skulle garanterat ge igen med ockerränta. Svaret kunde bli mycket fränt och frågan var om gode Staff Sergeant Daniel Magnuson kunde ta det svaret utan att hoppa ur skinnet av ilska, han var inte säker på det.

Corporal Cecilia Wollberger kom från en bakgrund där "lilla fröken" - fasoner ansågs förlegade och nästintill stenålder. Han var inte säker på att Magnuson var lyhörd nog att uppfatta ordern då han varit på ett jävla humör på sistone, och då kunde han slarva en del. Det var något skit som han inte ville prata om, men som uppenbart störde hans uppmärksamhet. Han hoppades att han var tillräckligt uppmärksam vid "upptagningen". När soldaterna hade drivits ner i skiten, bara för att därefter kallas upp och lämnas över till instruktörerna. Han funderade allvarligt på att tillfälligt entlediga Magnuson, om han inte tog varningen till sig.

Han var tvungen att varna honom för att ens fundera på det. Gav han sig på henne så var det risk att han brände nosen duktigt, det

var tvunget att stoppas. McCormack såg sig om inne i planet och soldaterna antingen sov, spelade kort eller någonting för att få tiden att gå, hon körde mest vidare med träningen, tydligen mest på rutin.

Rätt så typiskt rutinerade kampsportare, som tog varje tillfälle som gavs till träning, det han såg gjorde honom trygg. Nu var det bara att ta in soldaterna i laga ordning. Som knappast var mildare mot dessa här soldaterna än tidigare omgångar med soldater som redan tidigare bitit i gruset. Dessa berörda soldater klappade ihop och drog i klockan.

Det var markerat att dessa här soldaterna inte var annat än nybakade rookies som skulle pissa blod och skita diarré och ha ett hjärnsläpp innan instruktörerna ens börjat. Tre av tio gav upp inom två första veckor, sedan kom manfallet snabbt, mindre än 35-40 procent av dessa män beräknades klara sig tiden ut. Vad henne anbelangade så var han lite kluven, antingen skadade hon sig eller så gick hon full tid ut och satte nya rekord i poäng.

Att ge upp fanns inte ens i hennes skalle, det skulle bli väldigt intressant att se hennes utveckling. Hon skulle sänka Alpha Company direkt, men en enda smäll, det räckte att se hennes massiva muskler under hennes linne under hennes träningspass, det var en massiv muskelmassa för en så ung tjej, och hon skulle komma att bli ännu grövre med åren. Inget normalt överhuvudtaget för en 16-årig tjej.

Det stod i hennes medicinska noteringar att hon led av samma genetiska fel som Harvey led av. Att hennes kropp kunde utveckla nära nog obegränsat med muskler, hon kunde bli brutalt stor, om hon ville det, Jackenbergs syndrom, RJS-2 stod det med i klartext, det visste han vad det var, den förstärkta varianten. Att hennes höga vikt inte var övervikt, sista kontrollen på Parris sa 177 cm / 87,8 kg, att hon byggt på mer än 3,9 kilo muskler på tre månader sa allt. Hon växte fort i storlek, mycket snabbt, det gjorde att hon hölls under en medicinsk kontroll för se hur hon utvecklades.

Hon hade blivit mer muskulös mer än hon växt längden det sista, och Cecilia hade kontrollerats var fjortonde dag av läkaren nära nog på Parris, av oro för att genförändringen skulle skada henne fysiskt. En onödig oro hade det visat sig, den gjorde att hennes hälsa bara var ännu bättre än vad den normalt skulle vara, det var något McCormack var väldigt glad för, denna läkarkontroll skulle fortsätta på Camp Nova. Det fanns kontrollvärden hos henne som visade väldigt tydligt om hur hon mårde.

Det rörde sig om blod och urinprov i vardagslag. Det kunde tas i baracken. Men ultraljudskontrollerna av muskelfästena var viktigt för att försäkra sig om att hon inte skadades under den hårda träningen på Camp Nova. Först efter 18 års ålder kunde hon vara lite mer fri från läkarkontrollerna, när hennes tillväxt skulle minska en aning, nu växte hon mycket snabbt på alla ledder, så snabbt att det nästan syntes i realtid nära nog.

* * *

Wilson hade skämtsamt jämfört henne att likna en kromosombroiler med för grova armar och ben, och någonstans där i mitten en kropp som liknade en enda muskelmassa. Och på den en lika skarpladdad hjärna. Hon skrattade åt det, själv hade hon kallat Wilson för en vältrimmad lyktstolpe, Wilson hade bara garvat.

Klimatet i logementet hade varit befriande fritt från hämmande moralbegrepp, skämten hade varit bra grova emellanåt. Beck hade bara skakat på huvudet och inte ingripit i onödan, skämten hade aldrig varit förnedrande även om det varit bra grovt allmänt.

Cecilia hade noterat McCormacks intresserade blickar på hennes träningsprogram. Hon skulle fråga om en något hållbarare sandsäck än på Parris att träna emot. Inte av samma skitkvalitet som den på Parris, som hade vackert spräckts så sanden yrde om det. Hon skrattade till vid minnet på att Beck skällt ut henne för det

när det hände. Att hon sedan på topp av allt hade åkt på och skyffla bort sanden var en annan sak. Var det dåliga fästen eller slitet material var de väl bara att se till att få det utbytt?

Det var ett nöje att sparka ner säckar, om inte annat så hade det en viss chockverkan. Träning på full styrka mot dessa män var det inte ens tal om, det förstod hon mer än väl själv. Hon var på elitnivå inom kampsport och dessa män hade inte försvar mot henne, en aspekt hon inte bortsåg ifrån. Det hade blivit kallare i lastrummet, och männen började bli lite frusna, för henne var det bara positivt, hon svettades mindre. Hon kände att planet tappade höjd och var på väg mot landning, det där turbulenta ljudet av att planet slagit på sina luftbromsar var tecken på att de snart skulle landa. Hon avslutade passet med fyra flygande italienare på knogarna, hon slog sig upp nära nog 70 centimeter upp i luften och tog landningen på knogarna.

* * *

McCormack såg chockat på och höll på att tappa luften.

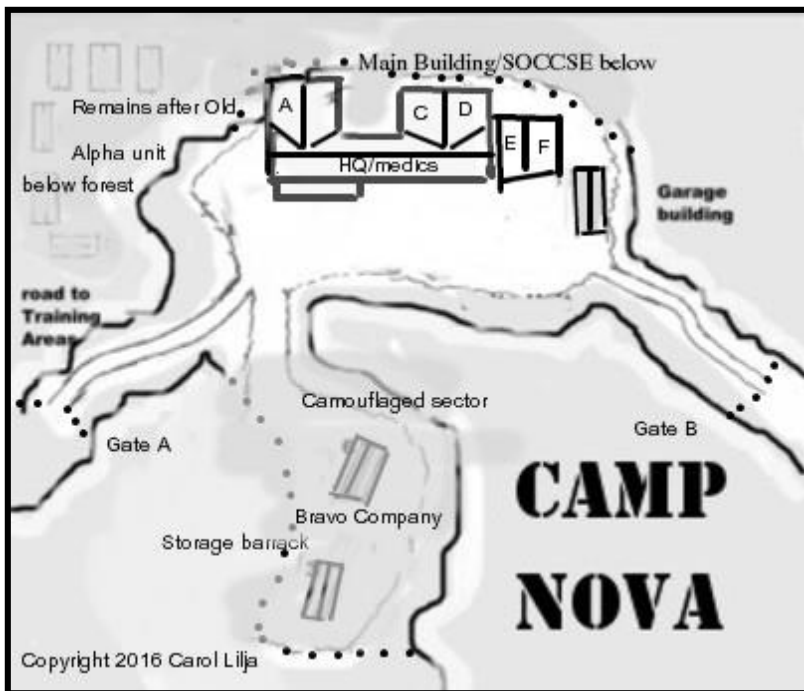
”Helvete! Vad är hon gjord av?” tänkte han chockat, han hade inte sett någon göra det där innan på knogarna. Han hade hört hur det slog i aluminiumgolvet när hon landade, hon var långt över de andra i sin fysik, de andra i gruppen bara stirrade på henne, när hon tog på sig jackan igen och gjorde sig i ordning. McCormack var förvånad över det stora lugnet hon visade upp, och insåg att hon var iskall inför hennes nya stationering, det var inte mycket som kunde skrämma upp den här damen.

McCormack hade bra koll på var alla låg fysiskt, och det fanns enbart fem som kvalificerade sig direkt till Alpha Company, resten skulle få kvala in till Alpha Company. Planet tog mark och alla hoppade till i lastrummet nu, och ungefär tio minuter senare gick lastrampen ner och bakom planet stod fyra tunga transporthelikoptrar med motorerna igång och lastluckorna öppna.

”UT! Och fort skall det gå!” beordrade McCormack dem skarpt, hela truppen flög ut förbi den surrade Jeepen och ställde sig utanför i uppställning. I något som liknade någon slags rekordtid.

”In i helikoptrarna. 20 i varje! Move on!” vrålade han åt soldaterna, de flög nära nog ombord och fem minuter senare var trupperna på väg igen. Cecilia var nu gapad på och driven som ett djur, och hennes framtid hade hoppat över henne nära nog våldsamt.

Hon var stressad, hela styrkan flögs mot en okänd plats, och det var rött ljus ombord för att stressa upp soldaterna ännu mer. Ungefär en halvtimme senare, som hon trodde, kände hon att helikoptern landade och alla drevs ut ur helikoptrarna under skoningslösa förolämpningar, hot och nervtrassande stress. För att sedan under en helvetes stress och glåpord från instruktörerna tvingas springa 5 kilometer genom den absolut jävligaste terrängen hon någonsin sett.

Med trunkar vapen, och annat hängande överallt. Hon hade nog hört varenda svordom och glåpord mänskligheten kunnat uppbringa vid det här laget. Hon hade landat i helvetet och efter skogsrundan väntade bara 125 armhävningar och sedan tvingades att ligga platta mot den leriga marken till deras namn blev utproppat, innan de fick tillåtelse att resa sig.

Hon kände sig nu som nära nog ett kreatur utan något värde, hon var lerig, trött, förödmjukad och totalt chockad ner i skorna över hur hårt hon togs emot på Campen, och det var bara början. Hon låg nu platt på marken med en instruktörs skitiga känga på huvudet tills McCormack åter var närvarande.

Cecilia hade aldrig tidigare känt sig så liten som hon kände sig nu. De hade lyckats att kuva ner henne och det ordentligt.

McCormack kom äntligen, hon kände en lättnad att se den brutale mannen komma intill dem.

”Alpha Company! Wollberger, Lang, Mikolis, Hardy, Nielsen, Move On! Resten av er spypåsar får kvala in till Alpha Company!” beordrade han soldaterna. Cecilia slängde iväg en undrande blick mot McCormack. Väl medveten om karlns ökända rykte gällande kvinnor. McCormack såg den och insåg att hon mycket väl visste om det illavarslande rykte Magnuson drogs med.

”Ja, just du, Wollberger. Du är väl ingen Molly Marine som gnyr och gnäller väl?” svarade McCormack bistert. Beslutet var taget om därmed var det sluttjafsat om det.

Alpha Company var bara fem man litet ännu. Men det skulle bli fler allt eftersom fler allt eftersom fler kvalificerade till Alpha. Målet var 40 man. Han kunde däremot förstå hennes tvivel, Magnuson hade ett uselt, på gränsen till ruttet, rykte i instruktörskretsar. Bokstavligen ökänd.

”Sätt för helvete fart era lata djävlar!” vrålade Magnuson åt dem, allt eftersom de kom upp i stående och satte fart mot Magnuson. Cecilia svor tyst inom sig, gilla läget hette det men det här läget var förbannat svårt att gilla. Ett Fullständigt Cluster Fuck låg farligt till, om inte Magnuson gick efter reglerna.

Förhoppningsvis hade den direkt kvinnofientliga karln vett att bete sig enligt reglerna. Bara för att med ytterligare svordomar kastade efter sig drivas fram till själv Campen framför Gate A, där Magnuson vräkte svordomar över medlemmarna i Alpha i kubik. ”Era förbannade skithögar! Tror ni verkligen i era imbecilla huvuden att ni skall lyckas överlista mig? Ge mig 125, och ansiktet i backen!” hånade han gruppen. Medlemmarna i Alpha gjorde som beordrats och hon var nu säker på att ha hamnat i helvetets förgårdar. Bara att Cecilia fick känna hans skitiga känga pressa ner hennes överkropp ner i skiten så det skvätte om det i ”Pitting” area precis utanför Gate A.

[Pitting:

IT för en hel grupp eller Squad, grupp eller kompanibestraffning som oftast.]

”125 till, ni gjorde inte det riktigt! Jag skall lära er att lyda order!” sa Magnuson skarpt. Magnuson gick på henne speciellt hårt. Hon var högsta befälet i gruppen och använde henne som avskräckande exempel, till att kuva resten av gruppen, han hade sluppet kvinnor i 11 år och trott att McCormacks stenhårda intagningsprov skulle bli för tuffa för kvinnor. Det här var inget jobb för kvinnor. I helvete skulle hon bli långlivad på Camp Nova. Cecilia märkte av han var ute efter speciellt henne, men än hade inte Magnuson gått in på otillåten hantering. Alla fem behandlades lika djävulskt illa. Det var bara att göra om tills Magnuson var nöjd med deras insats, hur hårt och skitigt det än var. McCormack passerade Alpha med en oro i blicken.

”Magnuson! Han kommer till mig, och det nu. Och inte i morgon!” sa McCormack kort men skarpt, Magnuson sprang bort till McCormack.

”Testa henne INTE, nu meddelar jag ett permanent förbud mot ditt så kallade ”kvinnotest”, här och Du är inte tillåten att använda det. Inte på några som helst villkor, någonsin mer. Hon är extremt vältränad kampsportsexpert med extremt stora, nu menar jag riktigt stora, kraftresurser, Daniel. Läs dokumenten, jag vill inte ha dig på inlagd på sjukhuset. Hon är ingen skämtare, hon kan utan vidare döda dig med några få slag. Hon har redan dödat tre Junkies i självförsvar. Jag varnar inte utan orsak, det vet du lika bra som jag. Hon har svarta bältet från MCRD PI, det fanns inga högre. Lasarov klarade inte av henne, hon är flerfaldig mästarinna inom kampsport. Slår hon Lasarov medvetslös så kanske det ger dig en fingervisning. Hon hatar ”lilla fröken”-fasoner. Och hon är ingen Molly du klappar på huvudet. Det har aldrig förekommit i hennes familj. Hon säger ifrån väldigt skarpt om du jävlas med henne på osunda grunder. Ja, Daniel, det var elva år sedan vi hade en Kvinna här, innan din tid här. Men nu klarade hon kraven och skall behandlas jämlikt. Och blir hon förbannat på dig för saker som inte Har med utbildningen att göra så tar du. Och bara

DU, personligen konsekvenserna för det. Och låt mig bara en gång för alla påminna dig: Hon är här på exakt samma villkor som de andra. Och hon tar inte skit på fel grunder, glöm inte det. Gör du det misstaget, så lär du få ett svar du inte gillar. Jag bara varnar dig, ett misstag och jag entledigar dig i tre månader. Och jag betraktar all bruk av ditt så kallade "test" som ohörsamhet mot högre befäls order." varnade McCormack honom allvarligt.

"Copy, Sir." svarade Magnuson kort.

"Jag menar allvar, Magnuson, gör inte det. Det här är sista varningen." sa McCormack allvarligt.

"Ja, Sir." svarade Magnuson nu allmänt blasé.

"Fortsätt med processen." svarade McCormack kort. Samtidigt som han hoppades att det gått in i skallen på Magnuson, han var inte så förbannat säker på det. Han var inte så förbannat säker på det. McCormack skulle allt hålla ett öga på hans förehavanden! Det där lät inte så förbannat övertygande.

"Ja, Sir." svarade Magnuson och sprang tillbaka till Alpha Company. Alpha Company hade hört varningen med och alla insåg orsaken till den. Varningen var mycket skarp. Magnuson var lite tjurskallig och var väl inte på sitt allra bästa humör, och var inte direkt uppmärksam. Polisen hade tagit sonen än en gång för heroin och nu hade Polisens Narkotikaenhet ledsnat.

Tre gånger innan hade polisen tagit honom för innehav narkotika redan innan det här och nu var det slutlallat. Grabbjäveln hade börjat långa med på köpet, han var på ett helvetes humör för det. Grabben hade blivit arresterad utanför en skola till råge på allt. Det skickade honom 5 år i fängelse, domaren hade inte sparat på krutet när domen föll tungt över grabben.

16 år gammal och langade, just snyggt, och frugans nerver var i trasor av samma orsak. Som undrade vad hon gjort fel i grabbens uppfostran. Nu åkte han in, det gjorde honom förbannad, och nu. Nu fick han in en kvinna i gruppen, som skulle sinka gruppens arbete och börja böla för minsta lilla, skaffa mensbindor och annan skit som fruntimmer använde till henne, tvi Fan. Och vart i helvete skulle den styrkan sitta, det som gjorde henne så djävla stark.

Drev McCormack med honom? Han "missade" McCormacks budskap, han tog inte den varningen på allvar, inte var tjejen så förbannat slagfärdig. Han var svartbältare själv så han kunde ta det, det där var skitprat!

McCormack bara pratade enbart skit, vart i helvete satt den styrkan? Han drev upp dem nu och rusade in gruppen på grusplanen och under ohyggliga eder skällde ut manskapet tills medlemmarna stod korrekt inför honom. Alpha stod nu i uppställning 20 meter rakt ur från huvudbyggnaden. Som en sista uppställning innan de skickades in Logementet.

"Vad är det för skithögar de har skickat till mig att göra soldater av? Ge upp, ni kommer aldrig att lyckas! Förbannade veklingar lyckas aldrig! Klockan är där. Bara klämta med den och gör min dag!" vräkte Magnuson ur sig innan han spände blicken i henne. Hon skulle kuvas och det snabbt! Hennes attityd var alltför rebellisk enligt hans smak. Fruntimmer skulle inte spela karlar i hans värld.

"Och vad har vi då här..? En liten feg Molly Marine, den lilla och svaga subban Wollberger! Hon som är så liten och vek..." hånade han henne och förolämpade henne hårt. Det dröp av förakt i Magnusons hela beteende.

"Så vad i helvete gör du här? Tillbaka framför spisen med dig!" skrek han åt henne. Nu började Cecilia ana att det här skulle gå rätt åt helvete. Beck hade sagt i förbifarten att Magnuson var en aning misogyn. Mycket milt uttryckt. Hon tittade på Magnuson som dröp av kvinnoförakt. Han kunde bli förbannat jobbig om han var på det humöret och nu upplevde hon att han var ett djävla humör.

Han stank av regelrätt kvinnoförakt mot henne. Och någonting var väldigt, väldigt fel just nu. Han bar på en jävla vrede över någonting och det gick ut över henne, det där oroade henne mycket. Men än hade inte Magnuson gått över gränsen. det var uppenbart att antingen så A: blev han entledigad, B: hamnade på sjukhus, C: tog sitt förnuft till fånga. C var allt mer avlägset.

”Att bli en diversions och sabotagespecialist, Sir, och en värdig stridande Marines!” svarade hon, hon var orolig vad hon skulle svara på det där. Utan att karln ballade ur.

Beck hade varnat henne för Magnusons ”kvinnotest” och det var tydligen uppenbart på väg. Den här starrblinda karln hade inte alls lyssnat på McCormack som hon uppfattade det. Snarare tvärtom, han hade inte lyssnat ett skit på vad McCormack sagt till honom. Hon undrande vad i helvete höll han på med. Magnuson hade siktat in sig på att krossa henne som första åtgärd. Hon var skrämmd, och skakade inombords. Vad ända in i helvete höll Magnuson på med?

Den här karln lekte med döden, hon ville inte skada honom, men blev kanske tvungen att göra det. Det var en sak hon fruktade, det var emot alla hennes principer alla kategorier, civilt som militärt. Magnusons blick var bra hånfull, det syntes att Magnuson föraktade henne som en ”oönskad inkräktare”. Hon gillade definitivt inte läget.

Det här skulle INTE sluta bra. Det var rent åt helvete enligt henne. Vart i helvete var McCormack nu när hon behövde honom som absolut mest? Magnuson verkade helt ha tappat vettet! Magnuson var ökad för att vara misogyn enligt Beck.

Med en så otroligt förlegad kvinnosyn att den hörde hemma någonstans innan WW2 och till och med WW1. Snarare någonstans runt Napoleon-kriget. Ännu värre än McCormack någonsin varit, och det sa inte lite om det ärendet. Och hon hade noterat att McCormacks påstådda kvinnofientlighet mer var ett missförstånd, det var hans likvärdiga krav på båda könen. Fel uppfattat kunde det uppfattas som väldigt misogynt, men målet var helt enkelt att alla skulle klara alla uppgifter. McCormack var nog den mest jämställda och demokratiska CommC hon kunde få.

”Det lät inte så lovande, ge mig en rejäl smäll. Så hårt hon kan, här! Se så!” vräkte han nu ur sig över henne och pekade på sin bröstorg.

”Så vi ser om hon har kraft nog!” fortsatte han föraktfullt.

”Sir, hon vägrar lyda den ordern! Anhåller om att ge den på sandsäcken där borta. Sir, hon skadar inte instruktörer! Hon vägrar

med andra ord skada instruktören, Sir!” svarade hon skakat med rädsla i rösten.

”Är hon rädd? Så hårt kan hon inte slå, du är ju såå liten..., Hur i självaste helvete skulle lilla stumpan till Molly kunna skada mig? Slå till mig nu!” fortsatte Magnuson att förnedra henne, var kärringen en feg fan på köpet? Det var rent åt helvete! Ännu mindre orsak att ha kvar henne på Campen. Cecilia höll på att krevera inombords, ”lilla stumpan”, och Molly? Den här djävla instruktören stank av ett djupt kvinnoförakt.

”Nej, Sir! Hon kan faktiskt skada er mycket allvarligt, till och med dödligt! Har 60 KO i karriären inom tre år bara i USA. Plus ett antal

till i Sverige, Sir. Lägg till tre terminalt eliminerade Scumbags i NY.” svarade hon extremt oroad. Hon var livrädd för att skada instruktören, mycket allvarligt. Hon kunde utdela dödande slag som skadade Magnuson för livet. Hon var en mer eller mindre professionellt tränad fullkontaktfighter, och nu dessutom militärt tränad vilket gjorde henne högexplosiv i strid. Och livsfarlig att komma i bråk med om hon inte såg upp med vad hon gjorde.

”Vad är du för en förbannad vekling? Antingen ger du mig en smäll eller så åker du ut! Jag tänker Fan inte tolerera någon jävla gnällspik, full styrka. Eliminerade scumbags är väl ingenting att komma med. Det gör småtjejer ju? Nu har du att välja, hur i helvete skall du ha det?” skällde han på henne med spottet flygande om käften, Magnuson gav nu inga alternativ för henne längre. Hon hade bara att göra det, hur mycket hon än hatade det. Hon hade gjort det hon kunnat för att slippa det jävla ”kvinnotestet”. Be om alternativ, varna för hennes styrka, allt. Men ingenting fick Magnuson att ändra sig, han skulle ha sin vilja fram.

Nu fick McCormack bråttom åt deras håll. Han hade hört vartenda ord och undrade vad i helvete Magnuson höll på med, han bröt mot den givna ordern, bara minuter eter att han givit den! Innan han ens hann stoppa förloppet small det till, det lät stora problem långa vägar och att Magnuson låg på sjukhuset. Corporal

Wollberger hade slingrat sig värre än en kraftigt berusad orm för att slippa det jävla ”kvinnotestet”. Det var hon i full rätt till, ordern var gravt regelvidrig och UCMJ hade friat henne omedelbart, ifall hon hamnat inför den instansen.

Här behövdes varken UCMJ eller något annat, inte mer än att UCMJ garanterat hade grava åsikter om Magnusons beteende. Han sprang bort och hörde hur hårt smällen tog i Magnusons bröstorg. Det hördes hur det krasade i benen på honom, där bröts det ben! Vekling, det där? Han undrade vad i helvete han skulle göra nu, det hade varit ett helvetes misstag att sätta in henne under Magnuson. Det krasade till och han landade två meter bort på arslet och tappade luften.

”Jävla Shitbag, han gjorde det! Fan också, varför lyssnade han inte han på vad han säger till honom?” tänkte han och var allvarligt orolig. Hur illa tog den smällen? Det var dags att rädda det som kunde räddas i den här Cluster Fucken, för det var inget annat. Han var skadad, hur illa.

Det visste ingen för tillfället, men han var seriöst skadad, hon var inte skyldig till det, hon försökte undvika det till varje pris, hon hade insett att det var definitivt regelvidrigt, här var det Magnuson som hade klantat sig, det här gällde att se till att Magnuson omedelbart undersöktes medicinskt. Det han sett ombord på flygplanet räckte för att inse att det där kunde ha tagit ohyggligt illa, hur illa, det var tvunget att undersökas av läkare, och det omedelbart.

* * *

Ur Cecilias synvinkel var det en mardröm, det var en väldigt bitter situation. Hon hade ett helvetes otrevligt val, antingen ladda på eller bli utsparkad. Båda var lika ofantligt otrevliga. Hon kallsvettades och drog iväg en massiv rökare med öppen handflata för att minimera skadorna, och ökade träffytan. Det var inte hennes arsele som satt löst till, Magnusons arsele satt desto lösare till. Trots

det krasade det i hans bröstorg. McCormack kanske hade kunnat stoppa det men det hade troligen kommit ett efterspel för "feghet" från Magnuson. Hon hade fått in en olycklig träff med handleden och det tog stenhårt, ännu hårdare än om hon slagit med knuten näve, men på en bredare yta, med handflatan.

Hade hon slagit med en knuten näve hade det kunnat skada inre organ. Knutnåven hade gått ungefär 4 tum in om hon skulle hon gjort det. Therese McClousky som hon slagit ut US Full Contact Championships 1983, hade bensplitter 5 tum in i lungorna. Hon återkom aldrig till några fler mästerskap.

Förbundet hade dragit in hennes tävlingslicens på livstid, på grund av att hon bar på metallskruv i bröstorg. En smäll till där och hon kunde bli dödad. Magnuson föll ihop och landade två meter bort och försökte få luft igen. Hon hade träffat hans revben som bröts som tandpetare.

"Förbannade helvete, här spricker Alpha Company. Må Fan ta hans tjurskallighet!" tänkte hon och var verkligen oroad. Magnuson var knappast i skick att leda Alpha Company, det var bara att konstatera krasst. Magnuson reste sig upp stapplande och återvände till henne. Cecilia kunde stillsamt konstatera att där åkte Magnuson på sjukskrivning. Cluster Fucken hade presenterat sig i all sin elakhet. Och Cluster Fucken firade prakttriumfer!

"Vart i helvete har Wollberger lärt sig att slå så hårt? Det var hårt utav helvete!" sa Magnuson stolt. Han hade ont så in i helvete och fortfarande lätt yr. Men han hade inte råd att visa någon svaghet inför nyinkomna soldater. Han hade gjort ett helvetes stort misstag nu, det där var en fruktansvärd smäll han hade fått ta emot. Han ångrade bittert den smällen, Colonel McCormack brukade inte varna utan anledning. Cecilia såg alltför tydligt att han var bra tillstuckad och var långt mer skadad än han lät påskina utåt.

Men det var inte hennes jobb att beivra det där fanstyget, det var McCormacks, och här försvann Magnuson för ett bra tag!

"Sir, nära nog professionell kampsportare, med sju titlar i bältet, och träningen i vårt kära Marines, Sir. Jag slog er med öppen

handflata för att minska skadorna, Sir, ni blev varnad på förhand om styrkan, Sir. Jag skulle råda instruktören att låta Medic titta på honom. Troligen är ni bra illa skadad, Sir.” svarade hon trött. Hon såg att instruktören hade så in i helvete ont, men försökte gömma det.

”Du kommer att bli en helvetes bra Marines när jag är klar med dig.” sa Magnuson stolt, Cecilia var inte så hundra på att han verkligen skulle det. Hon misstänkte att han låg på sjukhus mer. Magnuson hann inte säga något mer innan McCormack avbröt honom bryskt. McCormack var chockad över den massiva verkan hennes träff hade haft, den hade varit mördande hård.

”Magnuson, till Medic och kolla upp bröstkorgen, jag hörde hur det krasade till 20 meter bort. Wollberger, jag hörde er dialog, Magnuson, jag varnade dig skarpt. Det där är detsamma som ohörsamhet mot befäl. Du kommer tillbaka efter läkaren och så utreder vi det här. Jag kommer definitivt inte att tolerera det här. Det här kommer att leda till bestraffning. Tre månaders Entledigande med indragen lön, en enda gång till och det blir Permanent BCD. Uppfattat?” sa han till Magnuson, han höjde inte rösten mer än nödvändigt Han visste exakt vad som hänt och var på hennes sida. Magnuson hade gjort sig skyldig till ohörsamhet, och så var det juridiska undanstökat.

”Sir, instruktören beordrade det själv, Sir. Jag försökte undvika det, Sir, men han gav sig inte, inte det minsta.” svarade hon och var oroad. Lang förklarade med egna ord i detalj och McCormack blev bra irriterad.

Magnuson hade inte lyssnat ett skit på honom, och han fick lida för det. Hans egna slutsatser kring det här var bekräftade. Ge en expert i kampsport den ordern som han kraftfullt varnat honom för. Det skadade bara honom själv, det var kanske läge för honom att förändra synen på kvinnor. Magnuson blev i alla fall en erfarenhet rikare, att höra upp lite bättre framöver på ordergivningen. Han behövde prata allvarligt med honom för att en gång för alla få ordning på honom. Det här slog sönder all planering för McCormack om Magnuson var svårt skadad.

McCormack var bra trött. Vart i helvete skulle han hitta en ersättare för Magnuson på så här kort varsel? Jenkins från Easy Company var på semester och skulle komma om tidigast tre veckor och då tillfälligt till MCRD San Diego. Jerzynski var uppbunden på PI ett år framöver på TAD. Det fanns inte en chans i helvete att han skulle lyckas med det. Plan B fick implementeras omedelbart. Han förbannade Magnuson bittert för det här, dags att fundera på vem som skulle vart.

”I det fallet får han skylla sig själv för det. Wollberger går ner och ger mig 76 på en arm.” beordrade han henne.

”Ja, Sir.” svarade hon och levererade det McCormack begärt av henne, inte mer, inte mindre.

”Tack, Sir.” svarade hon lugnt.

”Upp och stå, Wollberger.” gav han henne en kort order och hon var uppe på mindre än en sekund. Det tog en bra stund innan Magnuson återvände, men McCormack hade tid. Magnuson behövde nu en kännbar uppläsning, McCormacks tålmod var uttömt när det kom till sådana idiotpåhitt. Han väntade så gärna. Han hade riskerat en karriär för en specialkod 236-805:4/ MOS 0500 Basic MAGTF Marine med sitt idiotiska ”test”. Något han skulle få sig skrivet på nosen inför gruppen. Han tänkte inte tolerera att hans personal inte åttlydde en explicit order, det där var så förbannat onödigt. Han skulle ge Fan i det där, och då skulle han det med. Slutdiskuterat.

”Det där var inget straff, det var endast att bevisa att du hör hemma i Alpha Company. Inget annat.” sa McCormack lugnt, Cecilias knogar visade upp skärsår från det vassa gruset. Magnuson återvände från läkaren och var i helvetets alla plågor.

”Sir, tre revben brutna, Sir. Tre månaders sjukskrivning.” sa han i plågor.

”Ditt eget misstag, jag varnade dig, lyssna på mig nästa gång. Jag brukar mena vad säger, Magnuson. Om du NÅGONSIN mer använder ditt så kallade ”Kvinnotest” igen så sparkar jag dig härifrån. Och

då är det på BCD, är det uppfattat? Från och med nu är det så kallade "testet" absolut totalförbjudet. Nu har du själv känt av konsekvenserna av den. Wollberger kunde ha dödat dig, utan allt för mycket besvär. När jag säger att det är totalförbjudet så jag menar det bokstavligen, totalförbjudet betyder ordagrant totalförbjudet, och inget annat. Hon är här efter exakt samma tester som alla andra. Exakt samma kravprofiler, och då förutsätter jag jämlik behandling. Därvidlag är jag för 100 procent jämlikhet och demokrati. Är det uppfattat, Magnuson? Wollberger är högsta befälet i den här gruppen. Du är officiellt varnad inför vittnen. Det finns sandsäckar för det där du hålls med, precis det Wollberger själv uttryckte. Jag skall bara visa Dig en sak och titta noga på. Ett steg framåt, Wollberger, Den hundra procent manliga bastionen har härmed fallit för gott!" sa McCormack bistert. Med en sansad ton med betoning på "någonsin". Det borde få Magnuson att fatta allvaret bakom hans varning. Varningen hade gått fram trots det.

"Copy, Sir." svarade Magnuson trött och han hade ont så in i helvete i bröstkorgen. Han undrade varför i helvete han inte lyssnade på McCormacks varning. En varning om BCD var inte vackert. Han var i en jävla smärta och hjärtat slog som en stånghammare. Han var bra yr av smärtan, och var nära att förlora medvetandet.

McCormack gav henne en ny, knallhård smäll rätt på hennes bröstkorg. För att servera en lika knallhård rökare som på flygbasen i magen, Cecilia reagerade knappt. Hon höll ett öga på Magnuson och vad som hände med honom och hon såg att han började stappla och började tappa balansen.

"Du kan dra till henne så hårt du vill och hon tar det, det här är inte det hårdaste jag har testat henne. Jag har dragit till henne hårdare än så här. Tillbaka i ledet, Wollberger. Hoppas det här klargör att hon hör hemma i Alpha Company. Magnuson, du tar sjukledigt så länge tills du är arbetsför igen. Och Magnuson, hon hör hemma i Alpha Company. Fram tills dess får Alpha träna tillsammans med andra grupper." sa han lugnt.

”Och ni alla andra som kom med henne! Lyssna noga! Detta är EXAKT det som händer ifall NÅGON försöker utnyttja eller dra fördel av henne otillbörligt! Hon har obegränsade rättigheter att skydda sig med full kraft. Det betyder sjukhuset nästa för den Shit-Bricken som försöker trakassera henne! Det är en STÅENDE ORDER!” fortsatte McCormack betydligt ljudligare än tidigare, så alla kunde höra det. Magnuson föll ihop i en hög bara meter ifrån dem.

Cecilia reagerade på bråkdelar av sekunder, och rusade fram till honom. Hon hade sett hur Magnuson hade blivit allt sämre och det gick mycket snabbt och hon slet fram anteckning häftet, och började föra MIST. Klockslag, puls, antal andetag per minut, medvetandegrad samt kroppstemperatur. Med uppdatering på 2 minuters intervall.

[**MIST:**

Mekanism, Injure, Signs, Treatment.

Omhändertagandedokumentering på plats som följer med Den skadade till sjukhuset för att visa vad som gjorts på Skadeplatsen.]

”Kalla på MEDEVAC!” skrek hon bakåt. Hon och Mikolis lade Magnuson på rygg och öppnade hans jacka för att lätta på trycket.

MEDEVAC:

Medical Evacuation, Medicinsk evakuering.]

När hon knäppte upp hans skjorta såg hon att där hon träffat var det blåsvart där hon satt träffen. Hon kände benkross och Magnusons puls rusade, hon tittade sig runt hastigt.

”En ispåse, fort som satan, sätt fart för helvete, läge RÖD! UPPREPAR LÄGE RÖD!” beordrade hon bakåt med förhöjd röst att ingen skulle kunna missa det. Oavsett vem det var under hennes grad. Lang sprang som en dopad hare till caféet och bara minuter senare kom med en plastpåse fylld med is till henne. Hon placerade påsen på skadan på Magnuson bröstorg, en nedkylning av skadeområdet kunde dämpa blödningar.

”Håll den emot skadan, Sir, det lättar upp.” sa hon och försökte lugna Magnuson. Magnuson kallsvettades av smärtan och gått ner i medvetandegrad. Cecilia kände att Magnusons puls rusade, mer än 180 slag i minuten. Cecilia visste att det betydde att han var i Hypovolemisk chock.

Det var tal om högst timmar för att rädda hans liv. Allt tydde på inre blödningar, vilken grad, okänt. Hon gjorde en helkroppsundersökning preventivt för att utesluta alla andra orsaker än slaget. En medicinsk grundläggande utbildning ingick i hennes instruktörslicens. Ett 6 månaders intensivt pluggande av än det ena, än det andra. Nu kom allt det där till nytta.

[Hypovolemisk chock:

Då mängden blod minskar så pass mycket att hjärtat inte klarar av att fylla ut kärlträdet. Oftast på grund av inre eller yttre blödning. Ett livshotande tillstånd. Kallat blödningschock mer allmänt.]

Visserligen skedde skador på Dojon men oerhört sällan så här illa, men att det fanns i hennes utbildning att kunna agera även vid så här svåra skador. Det var akut att få in honom till ER. Och det var väldigt ont om tid hon pratade hela tiden med honom för att kontrollera medvetandegraden och kunna sätta in insatser, det här var inte tre månaders sjukskrivning, det var minst ett halvår, kanske året eller mer.

Helon landade bara någon meter från dem, ut sprang två män med en bår nu ur den. Hon lämnade inte Magnusons sida och hjälpte sjukvårdarna att lasta honom på båren, samtidigt som som hon tryckte anteckningarna i fickan på sjukvårdaren.

**[ER=Emergency Rescue,
Akuten på svenska sjukhus.]**

”MIST i blocket! LÄGE RÖD! Han har frakturer på tre revben höger sida och en misstänkt inre blödning! Han är i misstänkt Hypovolemisk chock! Takykardi har inträtt! Flyg utav helvete nu!” skrek hon nästan irriterat åt sjukvårdspersonalen i

helikoptern. När sjukvårdarna verkade att "maska" lite som hon tyckte det. Sjukvårdarna var bra förvånade att dem fick en MIST och en direkt skaderapport redan på plats. De lastade honom ombord och helikoptern lyfte omedelbart, de återvände till sina platser och McCormack bara applåderade dem.

[*Takykardi:*

Hjärtklappning, rusande puls.]

"Alpha Company. Sök upp ert logement, Mikolis och Wollberger, till mitt kontor. Vi måste pratas vid." sa McCormack lugnt till dem. Hela Alpha Company var knockat, det störde McCormacks planer allvarligt. Han tvingades att omedelbart planera för att placera in dessa fem i nya grupper. Plan B fick sjösättas nu med omedelbart varsel, McCormack svor tyst över Magnusons ohörsamhet, och insåg att han inte var längre att räkna med på ett bra tag nu.

Alpha Company delade sig direkt och Mikolis och hon följde med in till Colonel McCormacks kontor nu i huvudbyggnaden. Lang hade tagit med sig hennes saker in till logementet. Tre minuter senare var de inne på Colonel McCormacks kontor.

"Wollberger och Mikolis. Jag kommer att rekommendera till medalj för det där. Ni räddade troligen hans liv där ute. Ni gjorde precis som man skall, och i rätt ordning. Jag läste mig till att du har en medicinsk utbildning. Din prognos på tiden hans frånvaro? Nu ur kampsportssynvinkel. Wollberger, nästa gång, sandsäckarna. Tro mig, Magnusons "Kvinnotest" är definitivt bannlyst från och med nu. Det borde ha blivit bannlyst för länge sedan. Han förde med sig fanstyget därifrån han kom hit. Redan där var det här testet okänt. Var beredda att bli överflyttade till något av de andra teamen. Jag har inte en chans att hitta en ersättare på så här kort varsel. Wollberger, din stående order om självförsvar kvarstår. Även om jag tvivlar på att någon försöker efter att Magnuson däckade. Det var en kraftfull smäll." sa McCormack bister.

”Tack, Sir. Har det så kallade testet någonsin varit tillåtet? Jag hoppas att jag aldrig skall behöva ta ner en broder, Sir.” sa hon oroat.

”Jag varnade honom skarpt, och ändå lyssnade han inte, jag är väldigt missnöjd med honom just nu. Han fick sin varning fysiskt. Han borde ha vetat vad jag varnade för. Han har Själv tävlat i karate på hög nivå. Och om han får Sådana skador, så är det dödligt mot en mer Otränad infanterist i fält.” sa McCormack oroat.

”Jag vet, Sir, det var så onödigt, Och nu han är inlagd på sjukhuset, jag försökte undvika det. Så otroligt och fullständigt meningslöst, Sir. Jag hörde själv att Sir varnade honom i god tid. Hur länge han är borta, inte under ett halvår. Troligen över ett år, i tävlingssammanhang är detta ett års absolut tävlingsförbud, minst. Han kommer att ha lång väg tillbaka, tyvärr, kanske så kan han tvingas att byta PMOS med om vi har otur, eller fräntas vissa moment. Troligtvis så kommer han att få metallinlägg för att ersätta dem krossa skelettdelarna. Och då bör han fräntas rätten till närstridsövningar. Har själv satt ett tiotal på tävlingsförbud bara i år, Sir. Det är inget jag är stolt över.” sa hon uppriktigt.

”Jag vet, jag både såg och hörde det, jag gjorde det ja, för döva öron. Ett halvår till över ett år, just snyggt, förbaskat snyggt, Magnuson. Jag får flyga till sjukhuset och se hur han har det efter att han kommit in i en lugn situation. Men tro inte att det gör ditt liv här lättare. Du kommer inte att få det lättare på något vis, du behandlas likvärdigt med alla andra här. Jag ser det som något verkligen positivt. Du kommer att få uthärda exakt samma hårdhet och bestraffning som alla andra som är här. Det är det enda demokratiska på det här stället. I ditt fall blir det ännu hårdare då du är en NCO. Jag kommer att kräva mycket ifrån din sida.” sa McCormack bestämt.

”Jag är här på exakt samma villkor som männen utan undantag, Sir. Fienden ger fullständigt Fan i om jag är kvinna eller man. Det gör ingen skillnad, snarare tvärtom, det kan troligen försämra min situation istället. Kvinnor i stridande befattning riskerar långt

värre behandling i krigsfångenskap. Inkluderat våldtäkt och tortyr.”
sa hon bistert, Camp Galveston, i synnerhet, hade bevisat det med
eftertryck därtill.

”Det är Colemans syn på saken med, liksom min, och uppenbart
även din, så där är vi helt överens. Det finns män här som nekat till
att träna emot dig som motpart, Wollberger. Bara för att du
är kvinna, och det är inget jag tolererar. Dem säger att de inte vill
slå på kvinnor och liknande dumheter. Det hör inte hemma här
eller inom US Marines i sin helhet att vägra träna mot kvinnor som
män. Det är enbart ett jävla Bullshit. I 1st Civ Div är det andra
villkor, här är det andra, helt andra villkor, här gör man som man
är tillsagd att göra. Det har blivit så när ingen kvinna har lyckats
kvalificera sig hit innan dig på elva år, på de satta premisserna.
Eller för den delen trollat sig förbi det förbaskade stridsförbudet för
kvinnor. Men nu har det definitivt blivit ändring på det där, från
och med nu gäller enbart att man kvalificerar sig, från min sida.
Vad hökarna sedan säger om det, en helt annan Quarter, att skaffa
sig vinstlotten att komma förbi förbudet mot stridande befattning.
Det sista är det värsta hindret. Det är ett mindre helvete att komma
förbi det hindret. För många gamla misogynia stelbenta hökar som
inte ger med sig och medger ett undantag, det finns inte i deras
stelopererade hjärnor. Den där “Cedric” som Coleman och Din
gammelfarfar trollade ihop var en nyckel till det här. De där
hökarna blev bra förbannade och kände sig grundlurade, det kan de
gott ha. Somliga hjärninfarkter bjöds väl på med i det läget,
det kan de gott ha, jag är otroligt trött på de där stofila hökarna.
Dem inser inte vår realitet på slagfältet. Krigföringen har de facto
förändrats märkbart sedan deras tid i fält. Det finns inga kvinnor
eller män i Marines, det finns bara Marines, och dem har inget kön,
utom i duschen. Om du paras ihop med någon man och han
vägrar så är han ute, och det med en gång. Jag vet att jag har ett
kvinnofientligt rykte om mig, det vet jag väl om. Och jag
har försökt att säga att jag är motståndare till det där med
differentierade PT-krav för kvinnor och män. En ammunitionslåda
är precis lika tung för båda, en Fifty Cal likaså, dem skiter i vad du

har mellan benen, fullkomligt. En Fifty cal är ett bra tungt helvete att känka på, tror hela skiten väger någonstans runt 97 kg komplett. Jag var inte helhjärtat glad över att få hit en så ung kvinna som dig. Men din kampvilja och benhårda vilja är nyckeln till att du är här nu, och du har fysiken att klara utbildningen. Efter att den sista bröt ihop efter tre veckor så sa jag ifrån. Oavsett orsak skall kravprofiler vara uppfyllda. "Dickhead" var på henne, och fick visst sitt för det senare. Hon skadades på grund av "Dickheads" kvalificerade vansinne med att skicka upp henne på en av regn, snorhal stock tre meter över marken. Hon föll tre meter ner och slog sönder vänster lårben och blev aldrig återställd fullt ut. Jag BCD:ade "Dickhead" inte långt efter det, efter en liknande incident mot en Private. Jag har omtalats via Coleman att du velat hit, eller motsvarande utbildning, sedan du var 5 år gammal nära nog. Du fick som du ville. Nu är du här, och jag förutsätter att du fullföljer med, du är inte känd för att ge upp i första taget." sa McCormack korthugget.

" "Dickhead"?" frågade Cecilia undrande och tittade förundrat på McCormack. Att någon kallades så kunde bara betyda att denna någon var oerhört dum i tummen, bokstavligen en klockren idiot. Det var ett oerhört förnedrande uttryck över någon överhuvudtaget.

"Dick Pratts, Magnusons företrädare, honom hade du bokstavligen slaktat. Om Magnuson är misogyn, så var Pratts minst 10 gånger värre. Mer känd som "Dickhead" för att han var så otroligt Fucked Up. Och direkt ansvarslös. Den stocken var rödflaggad för övrigt vid regn. Efter det sågade vi ner den stocken för gott." svarade McCormack kort.

"Tvi fan.., vart finns den Shitbagen idag då?" frågade hon buttert.

"Vet inte, men inte Fan är det inom USMC, BCD som sagt, och jag bryr mig inte, så länge den Shitbagen inte kommer i min väg." svarade McCormack kort.

"Som sagt, hade varit ett nöje att lära honom veta hut, Sir. Exakt vad jag tänker göra, Sir, att fullfölja, med bravur, Sir, gör man något gör man det riktigt, Sir." sa hon trotsigt.

”Redan redo att skaka om världen, vad männe det bli av dig? Efter det här” undrade McCormack förundrat, den unga damen menade allvar.

”Sir, en lite längre, större, ännu elakare Marines, Sir.” svarade hon leende, McCormack hade pratat klart med Mikolis för tillfället, han behövde prata i enrum med henne.

”Men tillbaka till ämnet. Samma med dina fysiska förutsättningar gör att du är kvinna flera gånger om till att klara av det. Enligt Beck borde Gud tillverka fler kvinnor av din kaliber. Och det skriver jag på utan att tveka. Vad ni båda borde veta är att det finns en andra, skarpere fortsättningsutbildning. Dit jag kommer att rekommendera er båda om ni gör goda resultat här.” sa McCormack upplysningsvis till dem, Cecilia hade eftertänksamt suttit och lyssnat på McCormack. Hennes egna tankar om dem som vägrade träna mot henne var inte nådiga, det var ryggradslösa ”4th Battalions” som inte var värdiga att bära sina kragmärken. Men den andra vidareutbildningen smakade mums.

[4th battalions:

män inom USMC som saknar tuffhet, Män som är veka och odugliga.]

”Tack, Sir. Ja, Sir.” svarade hon leende, stolt till honom.

”Jag kommer att rekommendera in dig men du kommer att behandlas tämligen hårt. Inkluderat träning att klara krigsfångenskap, och så vidare.” varnade McCormack henne sakligt. Han hade sett män skadas där och skickats till sjukhus. Det var en högriskutbildning som endast medgavs efter att soldaten i fråga undersökts medicinskt, och McCormack hade låtit läkaren på PI undersöka henne grundligt efter minsta lilla som skulle kunna bli farligt för henne i samband med SERE C.

”Tack, Sir.” svarade hon leende, hon var ivrig redan nu att komma dit.

”Wollberger, efter den träningen kan du gå ner till helvetet. Dra ut Fan Själv slå skiten ur honom och sedan skicka honom

skrattande tillbaka förnedrad. Ni drev ju rätt bra med den gynnaren på PI, vad Beck sa till mig.” sa McCormack allvarligt.

”Exakt vad jag tänker göra, Sir.” sa hon trotsigt, Fan hade utmanat henne länge nog i livet nu. “Fan“, det var all skit hon råkat ut för och utsatts för negativt, ett ord för det hela på sitt sätt, rena ondskan personifierat.

”Mikolis, du lämnar rummet, sök upp din grupp. Jag vill tala i enrum med Wollberger.” sa McCormack till Mikolis som gjorde honnör och lämnade rummet. McCormack skulle gå in på långt hemligare saker än Mikolis var tillåten att ta del av.

Det var på ren befälsnivå, McCormack gillade den här tjejen väldigt mycket nu. Men det var dags att ta en del seriösa saker, och det var tvunget att tas enbart med henne. Hon tillhörde inte dem som berördes av den normala hanteringen, hon var ett specialfall som berördes av helt andra regler som var långt mer långtgående. Ja, hon var tuff, och hade en vilja av stål och kunde ta vad än han kunde hysta på henne i tuffa utmaningar.

Men ändå kvinna, tuffare än till och med Magnuson som odlade sin aura av djävulsk elakhet mer än någon annan på Campen. Han älskade sin egen image som en djävul emot männen, och nu även mot kvinnor. Han själv hade beslutat sig att bli mer positiv till kvinnor nu, den här tjejen hade ändrat allt.

Wollberger var bara sig själv, och hennes trygghet lös om henne, det skulle bli en fight mellan henne och honom, vem som nu utgick med segern ur den. Han kunde ladda på med rubb och stubb nu utan att det blev tandagnisslan. Vad kunde hon bli, 180 något, kanske lite längre som vuxen, men med mer kraft än en 2 meter lång vältränad man, hon hade sänkt Magnuson som var 193 cm och mer än 106 kg, och han hade satt emot all sin vikt för att stå upp mot henne, och ändå åkt i backen av hennes brutala smäll.

Han undrade mest hur illa hon hade skadat honom om hon klippt till honom med en knuten näve, han vågade inte ens tänka tanken på det. Hon framhävde sig inte det minsta, men hela hennes framtoning sa att dem kunde kasta på henne vad som helst och hon tog det med ett skratt. Både psykiskt som mentalt, det var

uppenbart att hon var motiverad att bara vara bäst, andraplatsen var inte hennes, någonsin, och hon tog kamraterna med sig på resan. McCormack bara älskade det.

”Du tycks älska utmaningar, som det verkar?” frågade han nu nyfiket.

”Sir, hårdhet och en stark vilja är min signatur, Sir.” svarade hon sakligt. McCormack trummade med fingrarna mot skrivbordet fundersamt och tittade hårt på henne.

”Lyssna, jag kommer att dra åt tumskrubarna på dig och jag kommer att hitta din brytpunkt. Och hålla dig just och just över den, tills du inte orkar mer. Du kommer att få förtjäna ditt stridsnamn, och det på riktigt. Tro inget annat, Wollberger. Jag lallar inte med soldaterna som kommer hit, jag kör skiten ur dem. Du har gjort din obligatoriska SERE Level A. Men jag kräver lägst SERE Level C av officersgrad E-3 och E-4. Du är inget undantag.

[SERE:

Survival, Evasion, Resistance, and Escape, Överlevnad, Uthållighet, Motstånd och Flykt.

E3-E4:

Lance Corporal (LCpl) samt Corporal (Cpl) inom USMC]

När du E-5 blir det C+, det vill säga absolut lägst förstärkt SERE C, kan bli D. Jag gör det med bakgrund av det som skett med särskilda operatörer som hamnat i fångenskap tidigare. Tre månaders helvete väntar på dig, det är bara att acceptera det.

[E-5:

Sergeant (SGT)

SERE D:

Idag utfasat i Amerikanska försvaret, C är idag maxnivå.]

Du kommer att utbildas till särskild operatör snedstreck Operativt diversionsbefäl. Med betoning på tämligen okonventionell krigföring. Det borde du veta vad det är. Jag skall

driva dig genom helvetet innan jag är klar med dig. När och hur kommer det att ramla över dig är när du minst anar det.

Du är högre säkerhetsklassad än en normal Marines. Annars hade du aldrig tillåtits att komma hit. Ingen kommer hit om de inte klarat en fullt godkänd säkerhetstestning enligt Nivå Sec A1. Detta här är en högt säkerhetsklassad enhet. Och du är inte tillåten att någonsin avslöja vart du är tränad till din tjänstgöring. Det är varför stora delar av anläggningen ligger under jord. Och att all kommunikation härifrån sker via huvudbyggnaden. Dem få som vet var du finns är din far, Coleman och staben i Washington. Och det finns endast två externa personer i din närhet som du är tillåten att diskutera det här ärendet. Coleman och din far, han klassades upp till A1 på grund av hans hotade situation han finns under. Har du förstått?” sa McCormack informativt.

”Copy, Sir.” svarade hon och bara log, McCormack bara nickade.

”Jaaa..., du kommer att få ett levande helvete. Jag skall slita dig i bitar. Var säker på det!” tänkte McCormack inom sig. Han var inte klar med henne, långt ifrån, hon skulle få lida och det mycket! Han skulle bryta ner henne bokstavligen och så hårt att hon skulle be om nåd.

”Återvänd till ditt team och vänta där på att hämtas till ditt nya team. Alpha Company kommer att ges nya instruktörer och omgrupperas. Det helt på grund av hans ohörsamhet. Inget jag direkt uppskattar från en medarbetare som jobbat här i 9 år. Han borde ha förstått bättre, men han har inte varit sig själv det sista. Kom ihåg att det här samtalet är strängt hemligt.” beordrade han henne kort.

”Ja, Sir.” svarade hon, gjorde honnör och lämnade McCormacks kontor.

”Jösses, vart i helvete har jag hamnat?” tänkte hon kort, innan hon slog bort tanken. Hon var där hon var och hade bara att acceptera det. Hon hade skarpa order att knipa igen om lägret, och det var vad hon skulle med. Det gällde alla på Campen så det var hon knappast ensam om. Det gällde alla i hennes snart före detta

grupp med. Hon kom till logementet och gick in till en ledig brits och satte sig ner snett leende.

”Men tjena Cedric, så det var du som satte våra DI på hal Dem var så in i helvete brydsamma Om du var kille eller tjej, så det var du? Körde lite OFP mot hökarna?

[Own Fucking Program,

En benämning på om man kan göra lite som man själv vill utan att torska på det.]

Vad blev reaktionen när hökarna kom på det?” frågade Lang garvande.

“Tja, ett gapskratt i logementet, Beck skrattade rått. Det lilla rackarspelet var skitkul, att leka kille var skitkul. Ruggugglorna kom ingen vart, dem hoade i onödan. Jätteugglan hoade kommenderande åt dem istället.” svarade Cecilia garvande, ett gapskratt bröt loss i logementet.

”Tror jag det!” sa Mikolis skrattande.

* * *

För McCormack var läget desto mer prekärt, Magnuson var utslagen, för en lång tid. Troligen ett år eller så inkluderat konvalescensen för att bli helt återställd. Alpha Company var utslaget och det var bara att placera om resten av Alpha nu till de andra teamen, det var en mardröm för honom, att hitta en ersättare på så här kort varsel var en mardröm. Han gjorde ett försök och svaret blev det han förväntade sig, det fanns inte en enda som var ledig att förflyttas till Camp Nova inom sex månaders tid. Det fanns bara att omfördela av Alpha Companys medlemmar.

Mikolis och Lang till Charlie Company och Hardy och Nielsen till Delta Company. Staff Sergeant John Garrett skulle få Wollberger till Bravo Company, med andra ord plan B som sattes i verket. Han förbannade Magnusons ohörsamhet bittert, sådant här skulle bara inte ske.

Högriskutbildning, visst, men skadade instruktörer var definitivt överkurs! Han satt där nära nog en timme och väntade på besked från sjukhuset, för att kunna ta rätt beslut. Stämde det som Wollberger sa så var Magnuson borta i i minst ett år framöver om det värsta scenariot slog in. Läkaren på sjukhuset hade sjukskrivit honom för ett år framöver, till att börja med. Han fick det beskedet han fruktade.

Magnuson var svårt skadad, inre blödningar, som hade hotat hans liv, en Hypovolemisk chock.

Efter ungefär halva tiden kunde man kanske sätta honom i någon lättare tjänst under rehabiliteringen. Han läste han sig till vad det betydde och ringde läkaren på Campen som bekräftade för honom att det betydde en blödningschock, ett direkt livshotande tillstånd. Det hade också noterats det förebyggande åtgärder som gjorts redan på Camp Nova för att rädda hans liv. Han svor så det osade inombords, nog i helvete hade Magnusons avbräck ställt till det för honom. Han läste det och lät kalla in Mikolis och Wollberger igen.

”Ni har räddat ett liv här nu, ett av revbenen hade punkterat ena lungan. Er ispåse hade tillfälligt stoppat blödningen tills han nådde ICU. Hans skador var livshotande, Hypovolemisk chock samt frakturer på bröstkorgen. Snabbtänkt, Wollberger, som jag sa. Det kommer ALDRIG mer bli accepterat igen. Om det någonsin kommer upp igen kommer jag personligen att sätta stopp för det. Jag ville bara informera er, så ni vet.” sa McCormack, med en bister ton. De återvände till logementet där resten av Alpha Company satt och väntade.

[ICU, Intensive Care unit, IVA, intensivvårdsavdelningen]

”Vad hände?” frågade Lang nyfiket.

”Magnuson är slut, han överlever men är borta bra länge. Troligen ett år framöver. Så bered er på att byta team, att McCormack skulle hinna skaka fram en ersättare är en utopi. Det tar veckor eller månader att hitta någon, speciellt med den här kompetensen. Det här teamet kommer att splittras, tyvärr, klartext.” sa Cecilia bister, Lang suckade tungt, det här var INTE det han

hade velat uppleva, det var en öppen, hångrinande Cluster Fuck dem råkat ut för. Och det var bara att reda ut fanstyget för McCormack.

”Bra gjort, Magnuson, verkligen bra gjort. Förbannat bra gjort, och Amen på det.” sa han bittert.

”Se framåt istället, med eller utan Magnuson. Du kommer att få tillräckligt att göra ändå. Oavsett vilken instruktör ni kommer under.” sa hon snett leende.

”Kan inte du donera lite av din positiva kraft till oss? Du tycks ha överflöd av det.” skojade Lang, hon grep lite luft och gav Lang.

”Där, använd den väl” skämtade hon tillbaka.

* * *

McCormack kallade in alla kvarvarande instruktörer för konsultation, Magnuson var borta för minst månader framöver.

”Mina herrar, situationen är som följer: Jag har fem herrelösa Marines i Alpha Company. Och: Magnuson är borta i ett år framöver, han ligger på sjukhus, opererad eller under operation. Sjukskriven av läkaren på sjukhuset, Broke-Dick på ett år till att börja med.

[Broke-dick:

En Marine med begränsad eller ingen tjänst på grund av medicinska orsaker. Även icke fungerande manliga genitalier.]

Han gjorde det, trots att jag uttryckligen förbjöd det. Han ”testade” Wollberger, det har han som sagt fått orsak att ångra bittert. Hon försökte undvika det, men han drev fram det. Han hotade med att sparka ut henne, så hon hade inget val. Inget jag lastar henne för, hon gjorde bara som hon beordrats. Tre brutna revben och inre blödningar på grund av detta. Trots att jag varnade honom innan. Magnusons bröstorg var krossad och han hade fått livshotande inre blödningar. Blödningschock, ett direkt livshotande tillstånd. Läkaren skrev att hade inte Wollberger ingripit så snabbt och resolut hade Magnuson kanske haft högst timmar kvar att leva.

Wollberger presenterade sig och gjorde det våldsamt, mot hennes uttryckliga vilja. Här är för övrigt rapporten från sjukhuset, har skrivit under de svåra orden vad det betyder.” sa han bister, Garrett läste den först, för att sedan lämna över till Tyler som sedan lämnade över den till Duncan. Han hade väntat med processen just på grund av Magnusons fatala misstag. Och se hur det utvecklades, och det gick åt helvete.

“Det här var ju snyggt, kunde inte “Dickheads” fasoner slutat med honom?” sa Garrett bister.

“Man kunde ju ha hoppats det, men uppenbart inte. Hon gjorde allt vad som fanns i hennes makt att slingra sig ur läget. Har aldrig hört någon slingra sig så som hon gjorde mot Magnuson. Det finns inte i hennes värld att skada varken bröder, systrar, än mindre instruktörer. Men den sturska Magnuson lyssnade inte på varken råd eller anmaningar. Nu får han ta skiten för det, kort sagt. Fullt ut. Inte för att jag gillar det, det har satt mig i skiten riktigt ordentligt. Duncan, du tar Hardy och Nielsen till Delta Company, Tyler. Du tar Mikolis och Lang till Charlie Company. Garrett, Wollberger är din. Jag har fått ta och förbereda det här innan redan, Magnuson har inte varit sig lik det sista. Hade jag vetat det här så hade Jenkins inte fått åka och solbada på beachen. Och definitivt inte lånats ut till San Diego på 18 månader.” sa McCormack kort, Garrett var förstummad minst sagt, hade Magnuson slagit sig fullständigt?

Det verkade så, det var tillräckligt att se henne att förstå varför det hänt, det var enbart fullständigt dumt, stendumt. Nog hade Magnuson bra ur gångorna det sista och ständigt på ett jävla humör, men vägrat att prata om det, trots att alla velat hjälpa honom ur det.

”Kort sagt. Alpha Company är historia, och Garrett. Vi fick ett Alpha Cluster Fuck istället. Wollberger är din, tillhörande Bravo Company, dem fyra andra skall fördelas ut enligt vad jag sa innan, Garrett, jag antar att du vet vad du tar in i din barack. Jag vill se henne kuvad, och medgörlig.” fortsatte McCormack korthugget,

nog visste Garrett det, men försöka att bryta ner henne, gick det ens att göra? Han rös till.

Han och Magnuson hade en intern tävling på Campen om att få in dem här vältränade bestarna i sin grupp. Nu var han "ägare" till den här nya besten, som Magnuson hade sumpat genom hans överilade "kvinnotest", och gjorde det till pukor och trumpeter. Både han och instruktörerna för Charlie och Delta hade förbluffade sett Magnusons dunderfadäs som nu hade skickat honom på sjukhuset. Hon kunde leverera och det var bevisat med råge.

"Här är alla fakta om henne, med de nyaste jag fört in. Läs. Den unga damen har pansarskinn på nosen." sa McCormack och gav honom en tjock mapp. Den tjockaste han någonsin sett över någon som satts på utbildning på Camp Nova.

Garrett läste den allra senaste informationen. Gällande mästarinna i fullkontakt, tre raka mästerskap, de två sista på multipla KO, 60 officiella KO, på tre mästerskap, c:a 40 i Sverige, den sista veckan innan hon togs in i Basic Training på MCRD Parris Island Innan dess, på egen önskan flyttad från New York, under förberedande avtal. MOS 0500, och så vidare.

Så långt var klart. Innan immigration, fyrfaldig svensk juniormästarinna i karate, från 11-15 år i Sverige. Nyligen emigrerad till USA, 26 september 1983, fadern DI på MCRD Parris Island. Logement 38. Uppkryddat med Kong Fu, och andra kampsporter, och nu med bland annat krav maga, tränat med Lasarov som åkte på så mycket stryk att han knappt stod upp efter den "massagen", så pass att han betackat sig från alla framtida träningsuppdrag mot henne, inkluderat 3 KO.

En specialkod 236-805:4, det visste han vad det var. Något mer målmedvetet existerade inte. Det fanns bara tre i hela USA, och hon fanns i hans grupp nu, Bravo Company. En mer detaljerad kod sa CN/TB-86, /B2 om det var hon själv som efterfrågades. Som högsta befäl i gruppen, E-4, en verkligt rar ärta, fjärde generationens US Marines och extremt målmedveten.

Det var tillräcklig information för ögonblicket, han visste mer än tillräckligt för nu, och han var färdig att ta hand om henne som hon

förtjänade. Han hade sett hennes kod tidigt. Han nickade kort till svar.

”En sak bara, Garrett, ingen närstridsträning mot någon av männen, där kampsportsteknik är med. Det räcker att Magnuson blev skadad mot henne. Du önskade dig en utmaning, nu har du fått det. Lägst SERE Level C, ev C/C+ skall göras och hon är förhandsklassad som Level 1:D1, det är en rar fågel. Var beredd på ditt vassaste team någonsin, sådana som hon drar med sig hela gruppen uppåt.” sa McCormack skarpt. Garrett reagerade på begränsningen och betraktade McCormack outgrundligt, det var inte likt McCormack. En så välutbildad kampsportare borde definitivt vara smartare än att hon skadar andra, så följdfrågan var given.

”Sir, varför denna begränsning? Med hennes bakgrund borde hon vara klok nog att moderera hennes massiva kampsportskapacitet, Sir?” frågade han oroat.

”Jag vill inte ha några fler på Marines på sjukhuset. Ja, hon kan definitivt hantera det, men jag litar inte på de andra emot henne, hon är ruskigt pricksäker i sina träffar. Det kan inte med bästa vilja sägas om de andra. Det är därför jag begränsar det, och betrakta det som en order. Jag föreslår att du tar henne ut henne till sandsäckarna utanför, då förstår du varför. Var beredd att byta ut dem efteråt, hon har redan ramponerat tre säckar på PI. Du vet ju själv hur eftersatt vår utrustning är, plockar hon inte ner dem så får vi aldrig några nya. Se det som orsak till att få nytt material hit.” sa McCormack snett leende.

”Ja, Sir, jag har bara hört talas om hennes stora kampsportskunnande, männen i baracken är rädda för henne. Två män jag fått in kommer från 3087th, en av hennes granngrupper. En av dem, Private Jack Anderson, har berättat en del redan. Bland annat att hon slagit näven igenom en tunnare plankvägg, enligt honom. Så ju fler säckar och så vidare..?” sa Garrett bistert.

”Bra, då kallar jag hit henne så du kan ta över henne, kom ihåg. Hon skall krossas som en lus för att få henne mer lätthanterlig. Hon

blir annars alldeles för tuff för dig att hantera, hon tar över på rekordtid om du inte håller henne på mattan. Min stående order gäller. Om någon försöker utnyttja henne. Eller trakassera henne för att hon är kvinna så har hon tillåtelse att påminna dem att hon inte godtar det. Hon kommer inte att bestraffas för det. Rätt uttryckt, slå sönder all äldre utrustning så vi får in nytt.” sa McCormack upplysningsvis.

”Copy.” svarade Garrett och tittade förvånat på McCormack.

”Det är inte för att ge henne favörer, det är att se till att hon blir jämlik i gruppen. Hon är lika tuff eller tuffare än dina män, det beror inte på könet hur bra man är. Du har att kontrollera männen, och det hårt om nödvändigt, ger dem sig på henne så får dem lida. Hon är en ren 236-805:4, dem tar inte skit utan att ge igen, så håll dem lugna.” varnade McCormack Garrett, Garrett var orolig över några av killarna som uttryckt sig väldigt plump om henne.

Hon skulle bli deras överordnade, som mellanlänk mellan honom och de meniga. Nu levde dem förbaskat farligt, den här damen var ingen leksakstant dem drev med. Hon var tuffare än någon av dem, McCormack kallade nu in Corporal Parsley till sitt kontor.

”Hämta hit Corporal Wollberger från Alpha Company. Hon skall ha sina trunkar med sig.” beordrade han Parsley.

”Ja, Sir, svarade Parsley kort. Han gick över till det logementet där Alpha Company nu satt sysslolösa. Och bara väntade på att bli flyttade till andra grupper. Det var uppenbart att Alpha Company var utslaget. Magnusons fadäs var nu välkänd på campen, alla visste om vad som hänt, till och med dem på messen. Trunkar han visste redan var förflyttade till Logementet, det hade Lang tagit hand om för hennes räkning.

* * *

I Alpha Company var det inte muntert, det var en tämligen jobbig stämning där, som förpestade stämningen.

”Alpha Company är historia, det är bara en tidsfråga innan vi delas på. Magnuson är tja, helt krossad, helt utslagen och färdig för ett bra tag framöver.” sa Cecilia missnöjt.

”Du krossade honom ordentligt, hur i helvete stod han ens upp efter den smällen?” undrade Mikolis chockat.

”Han var varnad och förbjuden att göra det, och ändå krävde han det. Det står i min OMPF att jag är en kampsportsexpert på elitnivå. Och så ger han sig på något så här fullständigt genomkorkat. Hade jag slagit med knuten näve hade jag troligen skadat honom ännu mer.” sa hon undrande, Lang skakade på huvudet.

”Han lurade sig själv ja, vi har bara att vänta på våra nya herrar.” sa han trött.

”Ja, vi är hemlösa nu och väntar som sagt på våra nya herrar. Och vilka det nu blir, vi gör ingenting här utan tillåtelse, vi är nära nog livegna.” sa hon bistert. Corporal Parsley stod utanför ett par minuter och försökte höra något av konversationen där inne. Men hörde ytterst lite, nu gick han in och såg henne sitta på britsen, väntande.

”Corporal Wollberger, till Colonel McCormacks kontor, tag med dina trunkar.” sa han kort.

”Tack, Corporal, mina herrar, Alpha Company är nu formellt splittrat, vi har fått nya herrar. Vi ses mina herrar.” sa hon och gjorde en honnör till männen och lämnade rummet. Det var ett jäkla honnörande, men hon var inte säker på att få se dem igen. Corporal Parsley följde henne till McCormacks kontor, och Parsley knackade på McCormacks dörr.

”Kom in!” hördes det inifrån, och Parsley öppnade och skickade in henne.

”Corporal Wollberger närvarande, Sir.” sa hon och stod inför McCormack.

”Du är under kommendering av Garrett i Bravo Company. Följ med honom omedelbart.” beordrade han henne.

”Ja, Sir.” svarade hon kort, hon visade inga känslor, men att Magnuson var så illa tilltygad störde henne. Men att visa det kunde skada henne själv nu, Garrett tittade hårt på henne.

”Och i morgon skall det där långa håret vara ett minne, avskalat!” sa han hårt åt henne. Han slog henne i ansiktet med handflatan. Hon var inte det minsta förvånad och lät det passera direkt, hon var redo för långt mer än det där. Det var knappast okej i den övriga världen men på Camp Nova var det nära nog smekningar. Runt 600 meter bort, inne i skogen, närmast gömt och väl maskerat från att upptäckas från luften, var hon nu springande som en jäkla hare, med Garrett gafflande bakom sig.

Svordomar och skymfningar så grova att de skulle vart kriminella i den civila världen. Hon hade i sanning inträtt i helvetet nu, och nu nådde hon barackens dörr, barack B eller Bravo, beroende på vem man frågade. Att det var och hade varit Bravo Companys domäner var ett faktum, en siffra var övermålade.

”In med dig din satans subba. Jag skall slita dig i bitar och bygga upp dig igen som jag vill ha dig. Förstått din satans subba? Du skall ta mig Fan få veta att du lever!” skällde han på henne i vredesmod. Det var en äkta vrede, hon var orsak till att en instruktör var på sjukhuset under vård.

Även om hon inte fått något val till det, i affekten var det hon som stod längst ner i näringskedjan som åkte på det. En vrede som öppet talade om att hon skulle få ett livslevande helvete för det. Hon sprang in och med Garrett efter sig som en skugga, hon var som ett jagat djur nu. Det märktes att det med Magnuson förgiftat klimatet på Campen, så hon tog det för vad det var, ett övergående stadium.

”Ner och ge mig 100 på knogarna, subba och det snabbt!” gormade han åt henne. Hon var inte sen till att göra som beordrat och gjorde det på en arm. Bara för att visa att hon var hårdare än det där för den här Garrett. Hon var definitivt ingen han skulle lyckas att knäcka, från och med nu var det mentalt krig mellan henne och Garrett. Hon räknade vart armhävning högt och efter

100 stannade nere med kroppen uppe, hon var inte tillåten att resa sig än.

”Tack, Sir!” svarade hon och bara väntade på order att få resa sig.

”Du är mig en jävel till kvinna, du kommer att få ett helvete, det kan du vara förvissad om. Upp och stå!” skrek Garrett åt henne. Hon slammade i knytnäven i golvet så det ekade i baracken och var stående på bråkdelen av en sekund.

Garrett inspekterade golvet efter henne och såg tre ganska så djupa märken efter hennes knogar. Hon var långt hårdare än han ens vågat föreställa sig. Att slå märken i dem gamla hårda ekplankorna var knappast väntat.

”Så den här SUBBAN förstör mitt golv?” gick han på henne hårt.

”Nej, Sir! Hon bara reste sig upp, Sir!” skrek hon till svar.

Garrett inspekterade henne inför männen som var uppskakade in i grundvalarna nu, dem ryste nära nog. Dem var munsbitar att knäcka, den här kvinnan var långt större utmaning att knäcka, om han någonsin lyckades. Han hade noterat vissa fientligheter emot henne i teamet och behövde i sanning ge dem en varning att ens fundera på att ”ha roligt” med henne. Dem här männen var inte tillräckligt uppskrämda ännu, dem skulle få verkliga orsaker att visa respekt inför den här kvinnan, dels var hon högre i rang än någon annan än han själv i baracken, dels var i högsta grad respektingivande i sin blotta närvaro.

”Den här kvinnan här är Corporal Cecilia

”Boneyard” Wollberger. Alpha Company är historia för den här utbildningsperioden. Instructor Magnuson gjorde en grav missbedömning av denna här kvinnan. Han prövade henne på ett ytterst opassande sätt, hon slog nära nog livet ur honom och han hamnade på sjukhus! Ni såg det själva med egna ögon, han var krossad. Han flög två meter borta av bara kraften!” sa han högt till männen. Som knappast var glada över att ha fått in den slagfärdiga tjejen i baracken och lyssnade på Garrett.

”Nu är hon här och fundera inte ens på att göra samma misstag som Magnuson gjorde.” fortsatte han hårt. Dem här männen runt henne var inte det minsta uppskattande av hennes närvaro.

”Vad Fan skulle hon komma hit för?” frågade en man tre britsar från Garrett till höger, Anderson, irriterat men tyst, men inte tyst nog så Garrett inte hörde det.

”Och vad har Anderson emot henne nu då, det att hon är här? Hon är här av en enda orsak, för att hon har beordrats hit, precis som Anderson själv. Samma MOS, 0500, varsågod och svälj! Hon gör som hon tillsagd, och har du något intresse av att möta henne utanför i en fight så varsågod för min del! Men då åker du garanterat på samma resa som Magnuson!” skrek Garrett i örat på honom.

”Fan, jag är döv!” tänkte Anderson inom sig. Det var garanterat det sista han ville, att möta henne i en ren fight. Han skulle ha blivit dödad på sekunder mot henne. Eller åtminstone så in i helvete sönderslagen att han aldrig innan hade varit så mörbultad tidigare.

”Nej, Sir! Jag fruktar henne, Sir!” sa han högt, skrämd så att han närapå skitit på sig, Garrett tittade ilsket på honom. Han tänkte inte tåla den attityden överhuvudtaget.

”Då skall han inte prata skit om henne heller. Han känner väl till hennes stående order. Wollberger ut till sandsäckarna. Ni andra följer med ut och ser hur det går för dem! Full styrka, kvinna!” sa Garrett ilsket, orsak nr ett till materialutbyte på gång med andra ord, dem här säckarna var från 1976 och hade passerat bäst före för länge sedan.

”Ja, Sir!” svarade hon, ilade och tog av sig jackan nu och såg de tre sandsäckarna. Den tredje var i grovt skinn och ”oförstörbar”. Vad dem trodde, det skulle vara hennes all time high. Men säckarna var i ett erbarmligt skick, urgamla och skulle inte hålla i många minuter för hennes bombardemang.

Den skulle åka i backen med. Stabilt upphängda mellan två kraftiga pelare var med 4 meter mellan dem. Men säckarnas fästen

var långt ifrån bra. Det var alltså ingen fara att hon skulle sparka till någon av pelarna och skada sig. Det gjorde henne lugn.

På säckarna var det och säck nr 1 säckade bokstavligen ihop och imploderade efter mindre än två minuter, väven sprack som om det vore av papper. Den andra höll inte många minuter mer, där sprack sömmarna. Trean brast fästena på och lade sig vackert till rätta på landbacken. Hennes sparkar och slag hade tillintetgjort säckarna på ingen tid. Men då hade hon laddad ur sig allt hon var kapabel till, nära nog.

”Säckarna kollapsade, Sir, men det var kanske väntat, Sir? Aldrig sett så stora säckar tidigare i mitt liv, Sir. Trean ”sover” vackert. Fler säckar jag skall sänka, Sir?” sa hon snett leende, när hon såg Garretts chockade min. Han undrade mest hur i helvete det där gick till. Åtskilliga hade gett sig Själve Fan på att ta ner dem men hon gjorde det på minuter. Säckarna såg ohyggligt sorgliga ut där ettan och tvåan hängde halvtomma och rann sand ur. Dem tjocka pelarna på mer än 30 cm i diameter hade skakat bokstavligen.

”Att slå sönder utrustning är du alldeles lysande på. Dem klappade ihop totalt, dem där är bara att byta ut. Ta det där som en varning, det där kunde vara en av er!” sa Garrett till männen varnande, hon spelade med i spelet och måste sett deras kondition, som Garrett misstänkte.

”Hon är jämställd med er. Och jag kommer att knäcka henne lika hårt som jag kommer att knäcka er! Ta det för givet!” fortsatte han att gaffla på, några av männen fnissade till och tittade elakt på Garrett. Garrett noterade att dem öppet tvivlade på att han skulle lyckas med det konststycket.

Han skulle ta det flinet ur deras ansikten, det fanns det metoder för, det räckte att ta ut dem till ”Det av Gud glömda stället” som den värsta träningsbanan vanvördigt blivit kallad av tidigare soldater på Camp Nova. En genomelak djävul till håla, så vidrigt skitig och jobbig att till och med erfarna SEALS hatade stället, killar som från och till höll till på Camp Pebbles ungefär 20 miles bort. Det var en trekvarts marsch dit och som dem skulle få känna

på inom en mycket snar framtid. Istället så riktade han fokus på henne.

”Förbannat bra gjort, men var säker på att du får lida, vartenda förbannade minut du är i mina klor. Jag vet hur man får bort fåniga flin på subbor. Och du kommer att spy så fort du hör ordet ”träning”. Det skall jag bli man för!” gafflade han på henne.

”Sir, Bara att konstatera, Sir. Då har ni skaffat er en helvetes massa jobb, Sir.” sa hon och bara tittade uttryckslost på honom. Garrett bara grymtade nu och tittade fult på henne.

”Yeah.., du skall få lida...” tänkte han och log sadistiskt mot henne.

”Du skall få veta att du lever.” gormade han åt henne mellan tändarna nu, hon bara log spefullt. Hon såg det och visste exakt vart hon hade honom, och det var exakt vart hon ville ha honom. Han började tappa greppet.

Männen bara log snett bakom hans rygg, och hade förstått att hon drivit honom exakt dit hon ville ha honom. Det var inte den mannen som styrde i baracken längre, det var hon som indirekt styrde i baracken, i realiteten. Och hon var stark nog att driva honom ännu mer för att passa hennes syften, hon skulle inte besparas för tre sekunder, och det var precis det hon fikade efter, helt uppenbart.

Cecilia bara log inom sig, hon hade fått honom precis dit hon ville, hon fick äntligen ”det helvetet” alla instruktörer gormade om och en instruktör som var beredd att servera henne den. McCormacks ord togs verkligen seriöst, hon skulle i sanning få sitt ”helvete”. Om man ville utmana Fan, så måste man kunna hans vägar med.

”Wollberger, vid hennes bunk, och ni andra, in snabbt som satan och i givakt! Må Fan ta er om ni inte är snabba nog!” skrek Garrett åt dem, männen var snabba som reptiler till att åtlyda ordern.

”Det jag sa utanför, ta det som en varning! Jag kommer inte tolerera övergrepp eller trakasserier, eller att någon driver med Wollberger. Och den Shit-bricken som lägger hand på henne

kommer att få lida för det. Jag kommer INTE att hindra henne från att spöa upp er. Gör ni det, så åker ni på sjukhuset!” sa han varnande.

”Anderson springer ut och hämtar hennes jacka och ger den till henne. Efter det hjälper han henne att bli av med den där hårmanen hon har. Och det är nu och inte i morgon!” sa Garrett skarpt. Cecilia tittade sig runt i baracken och såg att baracken var lastgammal bokstavligen. Den verkade vara från den tiden Fan Själv gick omkring i kortbyxor. Golvet visade spår på ett kraftigt slitage och inte ett enda spår av moderna golvmaterial. Väggarna var i ett grånat plank som tydde på att dem knappast var spikade dit dem senaste 30 åren. En platta på väggen sa augusti 1951. Nog märktes det alltid, stället tycktes aldrig ha varit renoverat sedan dess. Några urgamla racks från åtminstone sedan WW2.

Anderson hade aldrig tidigare varit lika snabb på att lyda order kunde Garrett konstatera. Cecilia fick snabbt sin jacka nu och lika fort kom stol och hårklippningsmaskinen fram. Bara minuter senare låg hennes långa hår på golvet, hon reste sig nu upp och var precis lika korthårig som de andra.

”Tack, Sir.” sa hon och log upp nu.

”Så skall det se ut, inte någon djävla kärringlook.” sa Garrett stolt.

”Ja, Sir, här är vi alla lika, bara Marines, Sir.” svarade hon stolt.

”Där har hon Fan helt rätt, här finns inga halvmesyrier, bara Marines!

Helt rätt Wollberger.” sa Garrett och insåg att hon knappast skulle bli lätt att kuva. Garrett tittade på henne, hans hot hade inte ens skakat om henne, det hade runnit av henne som vattnet på en gås. Dem hade inte påverkat henne ett dugg.

Hon var lika skallig som de andra nu, och hon hade inte ens reagerat på det. Ganska ovanligt bland kvinnor, och hon bara log nu. Han började förstå varför dessa 236-805:4-or var så eftersökta, han hade en av dessa i baracken och han började undra lite vart sådana kvinnor föddes. Just den här var född 12 februari 1968 i

Sverige, Göteborg, Gud måste definitivt haft en av sina bättre dagar när hon blev till.

Han undrade om hon skulle förbli lika lugn när hon åkte frihetsberövad till Mil Det C 231 för hennes mer avancerade SERE-träning. Hon skulle få ta det ensam.

Ju längre hon klarade sig utan att bryta ihop och berätta, ju bättre poäng. Han tittade på männen runt henne nu. Flera av dem var inte ens aktuella för SERE Level C. Männen var nu uppskakade in i ryggmärgen. Garrett skrattade inombords. Han höll upp fasaden men inom sig fått en hälsosam respekt för den här fightern. Gud vad han ville kuva denna tuffa fightern en lydig Marines hela vägen ut. Men undrade om det inte skulle bli det motsatta.

Att få henne ödmjuk inför uppgiften, men allt tydde på att männen var mer troliga att de skulle brytas ner långt innan henne, långt innan henne. Hon var redan i stegen på att bli befördrad, och garanterat bli befördrad väldigt nära i tiden. Men hon behövde kuvas ner till lydnad.

Hon hade passerat grundutbildningen med så bred marginal att det liknade ett skämt.

Nu väntade han på att ta ett helvetes grepp om den här besten, och knäcka henne ner till en mer följsam medlem i gruppen. Hon visste att hon skulle få jobba arslet av sig för att bli bra nog nu. Likaså visste hon att det ställdes några helvetes krav på henne nu med, det var inget hon tvivlade på. Hon var motiverad, väldigt medveten om att hon skulle få jobba hårt som satan, och så hårt att hon skulle till och drömma om det slitet i drömmarna.

Hon tycktes inte ens vara påverkad av det, hon var bara hon och inget mer, rätt och slätt. Hennes reaktion på att hon klipptes snaggad sa en hel del, inte en enda reaktion, att vara Jarhead-märkt hade sitt pris. Den sista kvinnan han hade fått in innan Wollberger, det var elva år sedan.

Hade börjat svikta redan första veckan, men så klarade hon inte det heller, å andra sidan hade "Dickhead" varit bra djävlig mot henne. Nedlåtande kommentarer och trakasserier hade haglat över hennes från "Dickheads" sida. Var ett SSAD-moment, så var det

hon som åkte på det, garanterat, ju jobbigare och vidrigare, ju bättre enligt ”Dickhead”.

[SSAD:

Same Shit Another Day, tråkiga, uttröttande tråkiga sysslor, kort sagt, Leda.]

I det här fallet var det uppenbart, han hade fått in en ny ”Janet”, den kvinnan hade skrämt skiten ur honom. Något år äldre än Wollberger, men en best att hantera på alla plan. Denna unga kvinna var lika tuff och långt mindre skrämmande, tack och lov, men hon var bra full i Fan. Hur mycket full i Fan visste han inte men det skulle nog visa sig framöver.

Han undrade mest när hon drog jokern och drog ett Prank mest, han var imponerad. Men hans ”kortlek” hade sina Ess, med, så helt utan svar, det var han inte. Men han hade en punkt på listan som var ett direkt måste. Säkerhetsgenomgången, ett direkt säkerhetskrav med tanke på att mycket var under jord.

[Prank:

Skämt, rackartyg, bus]

”Bravo Company, två led. Vi skall ta den viktiga säkerhetsgenomgången på anläggningen. Ni skall veta var alla utrymningsvägar, brandsläckningsutrustningar, och så vidare är lokaliserat. Och framför allt veta vad som gäller vid olycka eller brand! Det är jävligt långt till brandkårer och sjukhus härifrån, så vi får sköta det själva! Vi har bara oss själva att lita till!” sa Garrett kort. Han började med den egna barackens brandskydd samt nödutgångar. För att sedan leda ut gruppen till huvudbyggnaden.

”Till huvudbyggnaden. Där kommer jag att visa er var er teori, pratiska övningar och prov kommer att utföras. Där är även ASP förlagt, bottenvåning tre, eller som vi kallar det, ST 3.” sa han korthugget.

[ASP:

Ammunition Supply Point]

Han satte sig i rörelse och Bravo Company bara följde honom. Genomgången gick på rutin och tog 45 minuter, precis som den brukade. Kort sagt inga problem. En varning om att ALDRIG öppna eller gå in genom dörren Alpha Mike 100 på ST 3 var däremot på sin plats. Gå genom den och vederbörande var i en riktig djävla smet juridiskt UCMJ skulle sättas vederbörande på spioneri på tre röda, Och skulle gripas omedelbart och föras till Brigen. Det var en skylt med: **“High Security Sector, Authorized personnel only!”** Över hela den dörren. Att åka på den var att skaffa sig BCD på rekordkort tid.

[High Security Sector, Authorized personnel only!:

Högsäkerhetsanläggning, Endast auktoriserad personal!]

Bravo Company var tillbaka i baracken och började packa ner sina tillhörigheter, i de där fotlådorna framför bunkarna. Han hade nu gått in till sitt kontor och började fundera lite samtidigt som han läste mer om henne. Hon hade gjort en helvetes resa från samhällets botten och klättrat flitigt och snabbt uppåt, tryggt och säkert.

Varit nära nog ett nervvrak, och nu, en stabil kvinna och så säker att hantera att hon inte utgjorde någon fara. Hon fanns i hans händer och gjorde hennes del, ja, hon jävlades lite med honom. Och det var garanterat inte sista gången han skulle bli utsatt för ett Prank. Hon skulle bli en konstant utmaning för honom, han kunde “köpa” mycket från hennes sida, det fanns naturligtvis gränser för det med, gränser hon utmanade konstant, det kunde han köpa. Hon hade synat hans kort och var redo nu att utmana honom på allvar.

Hon hade inte varit bråkig och försökt ta över, inte heller hade hon visat respektlöshet mot de andra i gruppen. En sak var klar. Hon andades respekt och gav respekt tillbaka. Försök förklara det för McCormack som gett order på att hon skulle krossas till underkastelse, hur nu det skulle gå till. Han hade kontrollerat specialkoden 236-805:4 en extra gång nu, och läste om de gemensamma egenskaper dessa tre delade, högintelligenta,

fullständigt orädda och problemlösare av rang oavsett hur jobbiga situationer de utsattes för.

Ingen hade någonsin förlorat i hårda och svåra tilldelade uppgifter, det som störde honom var förbudet mot direkt närstridsträning. Den specialkoden var ohyggligt svår att få och kraven var otroligt höga. Han hade sett henne träna lätt mot Anderson som hon nu fått fin kontakt med, efter hon packat ner sina tillhörigheter. Det var inga märkligheter.

Hon och Anderson hade mest jämfört sina DI:s som personer, inte negativt. Hon hade bara markerat träffar, mycket, mycket nära utan att någonsin lämnat märken. Något även samtal med Anderson bekräftade bilden från Parris. Ingen var skadad och Anderson hade bara garvat. Anderson ville ha lite lektioner i kampsport, inget hon nekade honom. Hon hade reglerat kraften mycket klokt. Det var dags för ett personligt samtal med henne i det ärendet nu.

”Wollberger, till mitt kontor.” sa han när gick ut från kontoret och kallade in henne.

”Ja, Sir.” svarade hon och följde med Garrett in på hans kontor.

”Sätt dig ner.” sa han bara lugnt, det här var en dam han troligen skulle prata mycket med. Hon satt mittemot honom bakom det där bruna skrivbordet nr. 1***** någonting i ordningsnr. Lika sliten som alla andra hon sett av dem.

Dem måste ha varit redan nu 100 år gamla som dem såg ut i skicket generellt, slitna så in i helvete allmänt. Samma med dem obekväma trästolarna som måste ha gjorts i miljoner och åter miljoner. Till och med Harvey hade omnämnt dem obekväma eländena när han pratade om tiden på Nova. Med tanke på hållbarheten måste dem ha tillverkats enligt någon slags MIL-standard som föreskrev maximal hållbarhet och minsta möjliga komfort. Han hade varit där med, 1941-1943 och 1945-1946.

Han omnämnde att det 1941 så kom det tre halvgalna skandinaviska män. En av dem en äldre man, svensk man, och två norrmän, OSS, några bra stöddiga män. Den svenska gubben skall

ha hetat Ohlsson i efternamn, men kodad som "Mr Hansen" i registren. Hon hade haft tillfälle att prata lite om det med honom i samband med The Marines Day i New York. På hans tid hade stället varit långt mer primitivt och att den byggnad som nu innehöll administrationen var nära nog en rookie i sammanhanget.

Den administrationsbyggnaden var byggt 1980 och satt i drift samma år september 1980. Det som var ovan jord var bara toppen på isberget, det fanns 4 våningar under jord med, det hade byggts under 1975-1980. Evakueringsgångar lite varstans och rena bunkern en bra bit under markytan.

Rena Berlinbunkern enligt Harvey som var med när det invigdes. insprängt långt nere i berggrunden under camp Nova, i åtminstone 4 våningar till, enligt Harvey. Det kunde hon garanterat skriva under på. Allt under ST 1, var brutalt väl förstärkt. minst 3 meter med betong mellan ST 1 och 2. Anläggningen var bas för SOCCSE, i det där bokstavsdröbblandet i amerikanska försvaret, under DEFCON 1.

[SOCCSE=

Strategic Operational Command Center South East]

Det vill säga öppet krigstillstånd, det fanns åtskilliga orsaker varför anläggningen var topphemlig. Vissa delar var dock hemligare än annat, SOCCSE var det oerhört få som kände till existensen av. Harvey hade omnämnt det i farten, men sagt att hon aldrig fick yppa det, till någon. Det låg bakom den på Camp Nova brutalt ökända dörren Alpha Mike 100. Inga detaljer, men det var tillräckligt för henne att veta att hon bland annat försvarade ett av USA:s absolut mest topphemliga försvarsanläggningar.

Gick direkt under Pentagon och vars utrymmen låg +-37 meter under jord, exakta data var hemligt, och tålde en direkt kärnvapenattack. Det fanns en väg in via en grusväg och en tunnel på 3,8 Klicks från Maxwell Transport Main Road. Grusvägen var bra lång och var en allmänt oansenlig transportväg för vad det nu var, det kunde vara lite av varje. Höga befäl som knappast var

öppna med deras närvaro, och som ofta tog den vägen in. Cecilia och dem andra som aldrig eller oerhört sällan kom i kontakt med dessa höjdare från olika säkerhetsorganisationer och det yttersta i ledningen för landets försvar i sydöstra USA. Alla visste dock att det låg något där nere under fötterna på dem i underjorden, något så in i helvete hemligt.

Teorisalar, mm, låg på ST 1 och 2, samt samlings/teorisal på ST 3, ett välutrustat gym fanns på ST 2. "ST 4" eller vad det nu kallades, var satt bakom ett kodlås och en absolut tät dörr och vägg för att inte visa något utåt. Det var något Harvey vägrat att uppgge, vilket hon kunde förstå. Benvita väggar, med en 8 tum bred färgrand 3 feet upp på väggen i korridorerna. Röd för våning ett, mörkt gul för andra, blå på tredje, vad som fanns på fjärde, och eventuellt ännu djupare ner, visst bara dem invigda.

Nödutgångarna var det första som dem upplystes om, för deras egen säkerhets skull. Det gamla rucklet till befälstillhåll som tidigare varit i samma bruk hade brunnit, minus SOCCSE, som flyttade dit 1981. Men inte varit i bruk på årtal så det brann utan att något vitalt förstördes, skillnaden var att USMC slapp riva eländet.

SOCCSE hade tidigare varit lokaliserat i Tuscaloosa men flyttats av säkerhetsskäl till detta avlägsna ställe. KGB hade börjat snurra i krokarna. Då drogs säkerhetslarmet igång och anläggningen flyttades bums. Alla antenner, mm var på en helt annan plats för att inte avslöja anläggningens lokalisering. En radarstation 2 km från Campen var det enda som avslöjade något, men med Maxwell Airbase i grannskapet så var det en fullt normal anläggning.

Camp Nova låg i inflygningsområdet för landning på Maxwell, och att stridsflygplan och andra plan tillhörande US Airforce och US Marines flög över området var inget ovanligt.

På grund av områdets otillgängliga läge hade barackerna använts som övningsmål och på så vis rivits effektivt. A och C-Block hade utsetts som mål och sprängts i bitar. Det var på så vis

huvudbyggnaden tagit eld. Kåken hade varit fallfärdig redan ändå, barackerna som Harvey omnämnt var borta sedan mer än 30 år tillbaka. D-Block hade rivits redan 1954, eldats upp och använts som släckningsobjekt. Nu ville hon ha svar.

Garrett var desto mer brydsam. Han var osäker på hur han skulle lägga upp det för henne bara. Och hur hon skulle ta det, det efter ett flertal önskemål om att INTE särbehandlas.

”Wollberger, Lyssna på mig nu, och bli inte arg. Jag har fått en rätt märklig restriktion på dig. Jag är inte tillåten att låta dig delta i direkt närstridsträning emot mina män med kampsportsinslag. Enligt McCormack skulle du kunna skada männen. Jag vill ha det förbudet bortlyft från ditt fall. Jag tycker det är ett vansinnesbeslut. Du slår släggor, det vet jag, men du är klok nog att moderera din kraft med. Det har jag sett med, din lilla träning mot Anderson var roande att se. Det visade vilken expert du är på området. Och jag vet att du inte skadar någon broder eller syster i kåren. Och det var menat att de där säckarna skulle ner, Vi har begärt nya säckar i årtal, utan att få några, knocka ner resten med är du snäll. Då får vi dem bytta med.” sa Garrett bister.

”Sir, vad är detta för 4th battalion-fasoner?? Jag har aldrig frågat om eller önskat om några som helst restriktioner. Är det menat att jag skall bli Molly Marine?” sa hon vredsgad, Cecilia hade svårt att tro sina öron och såg förvånad ut mest.

”Jag vet i sanning hur hårt jag kan slå. Och jag kan moderera min styrka i högsta grad. Vad är det för Röv och Stövlar som kom på det där?” sa Cecilia med en svag vrede bubblande inombords, Garrett noterade den och var nu inte så värst säker på att det var värt att behålla restriktionen.

Den hade gjort henne bra irriterad. Hon höll på att sprängas inombords nu, hon ville vara jämlik och detta var inget som hon kunde acceptera. Det kunde inte Garrett heller. McCormack hade ljugit henne rätt i ansiktet, det här var förnedrande för henne.

”Lugna ner dig, jag är inte skyldig till det här, jag fick det pådyvlat själv. Den Röv och Stövlar som du uttrycker det målade, är McCormack. Det här är inte okej.” sa Garrett till henne.

”Jag vet, men det är så förolämpande, Sir. Ingen broder skadades någonsin under min Basic Training. Ja, jag knockade Lasarov ett flertal gånger, men det var under helt andra villkor. Där var det bara att slå så hårt tyglarna höll För, och det höll inte Lasarov för. 3KO fick han Vackert ta. Det hade jag order på.” sa hon missnöjt.

”Jag tror på dig, du är en smart tjej. Kommer du att moderera din kraft om jag får restriktionen upphävd?” frågade Garrett.

”Naturligtvis, Sir. Det finns inte i min skalle att göra något så förbannat korkat att inte reglera styrkan. Ursäktat ordvalet, men det vore vansinne. Det vore rent förbannat vansinne, Sir.” sa hon och var ganska så förbannad. Han hade rätt, det var en i högsta grad sansad tjej som kände sina begränsningar.

”Jag tar det med McCormack. Det är noterat hur mycket som helst att du inte vill ha någon särbehandling. Och bara behandlas jämlikt, men du kommer att få helvetiskt med jobb. Men det gäller alla här. Ta det för givet, du kommer att vara så trött att du kommer att be om nåd.” sa han kort.

”Vi ligger inte på Hawaii och lapar sol, Sir. Här sliter vi hund, Sir.” svarade hon kort, Garrett tittade på henne förvånad, den kommentaren behövde ingen vidare förklaring. Det sammanfattade den här kommande 18-månadersperioden.

”Ett bra försök, lycka till.” tänkte hon mest utan att visa något utåt vad hon tänkte på. Hon såg att Garrett inte misstänkte något. Hon gav inte Garrett någon som helst information om vad hon tänkte göra. Hon planerade att jäklas lite med honom.

”Gå nu och fortsätt med det du höll på med.” fortsatte Garrett. Hon lämnade kontoret efter att hon gjort honnör. Han lämnade kontoret själv bara minuter senare och stegade rätt ner till McCormack. Han knackade på dörren och blev insläppt.

”Du ser oroad ut, Garrett.” sa McCormack frågande.

”Sir, restriktionen jag har på Wollberger, det begränsar min träning av henne. Jag har pratat med henne om det, och hon blev rätt arg över det. Men mer besviken över att ni inte litar på henne i det avseendet. Hon skulle aldrig skada en broder eller syster. Hon har tränat i närstrid utan att någon skadats, det med Magnuson var

hans eget fel. Det skall inte gå ut över henne själv, som jag känner det, så bestraffar ni henne för det. Vi vet alla vad som hände, det var ett i högsta grad urbota dumt beslut från Magnusons egen sida. Vad som nu för i huvudet på Magnuson, fråga inte mig men det var tämligen överilat. Det med Lasarov var också något helt annat. Hon hade direkta order på att ladda ur fullt mot honom. Lasarov lär inte gå upp mot henne frivilligt framöver, så mycket stryk som han fick. Hon begränsar sin styrka automatiskt, jag har sett det själv. Hon körde lite mot Anderson hon har blivit nära nog bundis med efter en kort stund. Och hon markerade bara träffar som han bara garvade åt, inte ett märke på Anderson. Men jag har sett henne gå lös på full styrka med och hur hårt hon kan gå lös med, det var dynamit. Både ettan och tvåan samt trean är nersparkade och nerslagna, efter bara några minuters misshandel. Så bara om jag ger order om full styrka, så går hon lös på 100 procent, inte annars. Hon levererade efter önskemål, och jag har gett henne fri lejd att knocka ner resten med. Dags för förrådet att skicka nytt material hit.” fortsatte Garrett.

McCormack tittade på Garrett fundersamt. Det skötte hon väldigt bra själv, hon kunde hantera det själv. Och ja, han hade inte varit ärlig mot henne. Inga restriktioner var sagt och så skulle det bli, det där fick han revidera direkt.

”Vi glömmer den restriktionen, men kalibrera upp det med henne. As You Were på den punkten. Hon är den riktiga experten på det området.

[As You Were:

***Order på att bortse från den sista givna ordern.*]**

Vore kvalificerat vansinne att inte lyssna på hennes synpunkter. Hon har aktiv tränarlicens i fullkontakt. Dem regler hon sätter kommer att gälla alla grupper här. Du informerar mig om dem, lyssna på henne. Hon kommer att hålla sig till dem. Men jag har en känsla av att bestämmelser vi haft så här långt är ålderstigna, stenålder. Jag förväntar mig fullt skydd när

hon laddar fullt. Det räcker att Magnuson ligger på sjukhuset. Pratade precis med både Beck och Coleman. Lasarov var ett antal gånger bra illa till mot henne Att hon höll på att slå honom sönder och samman nära nog.” sa McCormack buttert.

”Sir, Jenkins har ju uttryckt det i flera år nu, och jag delar hans åsikt. Vi har varit eftersatta hur länge som helst när det gäller sådant. Här går inte tiden framåt, den går bakåt. Skall vi få en förändring, så måste vi initiera det själva.” sa Garrett bistert. McCormack bara nickade. Nog Fan var det så alltid.

”Ord och inga visor. Hur som helst tillbaka till henne. Hon och full styrka, något hon inte gör annat än i ren strid eller på en direkt order, helt uppenbart. Men som sagt, prata med henne om det. Hon är tusen gånger mer erfaren än vi på det området. Det är mitt krav för att släppa på förbudet. Vi måste revidera våra regler, och det måste vi själva sätta fart på. Ni två är inte ensamma om att vara kritiska mot systemet här.” beordrade McCormack honom Garrett log snett, nu började det bli rotation i dödköttet. Sparka diverse byråkrater i arslet och sätta dem i arbete, vettigt produktivt arbete. Visste byråkraterna ens vad det var? Om inte så fick dem lära sig det nu.

”Tack, Sir, nu kan hon bli tränad på full styrka, och bryta ner henne. Tja, det är nog tyvärr kanske över min kapacitet, skulle jag tro. Hon har något på gång, och jag skulle inte bli förvånad om hon drar ett prank mot mig snart. Hennes långa hår är borta med, och hon bara log åt det. Det är lovande, Sir.” sa Garrett lätt leende.

”Om du inte hade gjort det, så hade hon gjort det själv, Garrett. Om du inte håller henne på mattan så tar hon över din grupp. Dem hatar slappa officerare. Hon hade ätit dem andra, Tyler och Duncan, till frukost, med senap till. Glöm allt som du har lärt dig om kvinnor i stridande förband. Om du ens hittar några i den befattningen. Det här är tämligen ovanligt allmänt. Det här är det ett helt annat släkte att hantera, hon kan provocera dig till att agera ännu hårdare. Men dessa kvinnor vet sina gränser, men tänjer på den gränsen hela tiden.” sa McCormack informativt.

”Då vet jag, mig lurar hon i alla fall inte.” sa Garrett roat.

”Ta det inte det för givet.” sa McCormack kort, Garrett gjorde honnör och sedan ilade tillbaka till Bravo Company. Snett leende, den damen hade lekt klart nu.

Han såg henne sitta och putsa sina kängor och var fullkomligt lugn. Hon såg honom med och avslöjade inget om att hon tänkte dra en klockren prank med Garrett. Hon bara väntade in rätt tillfälle.

”Wollberger, mitt kontor” sa Garrett och hon släppte allt och gick till hans kontor.

“Begränsningen är borta, men vi behöver diskutera en del uppenbara säkerhetsaspekter. Du behöver inte bara markera träff. Full kraft endast på direkt explicit order. Men resten, du är experten och jag frågar dig om det. Du kommer att sätta reglerna för alla teamen här, Det finns orsak att uppdatera dem gamla bestämmelserna. En gång för alla, det är för bövelen antikviteter numera. Order från McCormack.” sa Garrett frågande.

”Ja, Sir, inga träffar eller sparkar mot huvudet, bara markera träff, även med hjälm. Det är regel nummer 1A, finns dockor om sådant skall tränas. Liksom vid övning på inbrytning där kampsport ingår i nedkämpningen av Bad Guys, med tanke på vad dessa förband tidigare använts till, DEA, terrorister och Drug lords tänker inte strategiskt som vi gör. Där gäller det att forcera dörrar, fönster, mm för att ta dem med överraskning och då duger inte något finlir, och inga “gisslanförhandlare” och så vidare, men det är livsfarligt att spela dessa Bad Guys för våra män. Det tummar jag inte ett tum på. Det behövs väldigt lite för att orsaka huvudskada, vilket jag tyvärr själv har fått erfara. Full styrka endast med kroppsskydd. Den fördelar träffen över större yta. Sandsäcken borde vara bevis på det. Där går träffen in helt odämpat, precis som på en människokropp. Då krossas det ben, och det var exakt det som hände Magnuson. Tekniskt sett var det som att ramma in en träpåk rätt in med kortänden mot bröstkorgen. Styrkereglering efter situation och skydd, det är så olika hur mycket kraft jag kan använda. Det kan jag reglera av erfarenhet, Sir. I andra fall får instruktörerna vara lite

mer instruerande. Och sätta gränsen efter person, jag antar att ni inte är helt utbildade på det området, Sir.” sa hon lugnt. Garrett bara nickade och skrev frenetiskt.

”Vi kommer att utarbeta ett helt nytt moderniserat träningsprogram där. Och där är du delaktig. Vore kvalificerat vansinne att inte lyssna på vad du har att tillföra.” sa Garrett bister.

”Har ju liksom fått till mig erfaren av hård närstrid i “Badlands” med, sickna nötter, tre dödade Junkies självförsvar utan vapen, ett större antal på sjukhus, sedan till Rikers Island med dem Scumbagen. En nerskjuten i rent självförsvar i tjänst, kort sagt decimerat världen från fyra Scumbags terminalt. Men det gav erfarenheter, med tanke på vad enheter härifrån använts till genom åren.” svarade hon kort.

”Helt klart. Scumbagen tänker annorlunda än vi, ibland mer irrationellt och betydligt mer oberäknligt.” konstaterade Garrett buttert.

“Sir, bara en liten fråga. Min gammelfarfar Harvey påstår att det var en svensk äldre man här En Ohlsson, vad var det för man?” sa hon lugnt. Garrett skrev så det knakade om pennan nu. Nog i helvete visste hon vad hon pratade om alltid.

”Du måste åsyfta på Major Evald ”Lethal Ghost” Ohlsson. Som opererade från svenskt territorium mot tysken, för att sedan gå in i strider i The European Theatre, för att sluta sin militära karriär efter striderna i Pacific. Befälhavare bakom några riktigt ordentliga sabotage på Occupied territory. Var en levande legend vid sin död 1965. Tränad i Barack C6, nu riven. Dem tre herrarna, dem kom från Sverige. Låg där Main Building idag står. Förbannat hårdhänta mot materialet, aldrig hört om någon som förstört mer övningsobjekt varken före eller efter dem männen. Sprängde de en bil var det lögn att leta efter den bilen efter det, den var borta. För att inte Abwehr skulle ta dem efter några riktiga pärlor till sabotagemissioner.

[Abwehr:

Den Nazityska säkerhetstjänsten 1920- 1944 inom Wehrmacht.]

Läst på lite om Abwehr men inte höll de för det dem sa, vara motståndare Hitler inte. Men SD var inget mindre hot.

[SD:

SicherheitsDienst, SS egna militära säkerhetstjänst]

Det var ett helvete att hålla Camp Nova hemligt dem åren. Både Abwehr och SD var alldeles förbannat närvarande i USA. En bra storvuxen gubbe den där Evald.” sa Garrett informativt.

”Hur gammal var han då?” frågade Cecilia nyfiket.

”Runt de 50 i alla fall, men det lär inte ha märkts när han satte fart. Inte vad jag läst mig till.” svarade Garrett förundrat.

”Krutgubbe, verkar det som. Men nu vet jag, tack Sir. Sir, det ser ut som en siffra är övermålad här utanför?” sa Cecilia kort.

”Kul fakta om Camp Nova, för dig med svensk bakgrund att känna till. Bra, nu är reglerna satta. Nu kommer du att få det så hett så du inte ens anar det, jag tänker knäcka dig. Detta är gamla B6, B3 används som förråd. B1 och 2-B4-5 revs 1975-1980, som direkt farliga att vistas i. Man riskerade att få taket i skallen. B4-B5 hade så svåra fuktproblem att det stank mögel om det. Den här, B6, totalrenoverades 1952, efter en olycka med att en Sherman löpte amok och välte ena väggen. Halva byggnaden rasade ihop. Enda gemensamma med den ursprungliga baracken är grunden och delar av golvet. Camp Nova som Camp tillhör knappast till byråkraternas favoritobjekt att ha i huvudet. Så vi rev dem snyggt och fint, utan att folk blev sjuka av allt det djävla möglet. Vi brände upp resterna på plattan, det som inte smulades sönder på plats. Sedan gjorde bulldozern det sista jobbet, och drog över ett friskt jordlager över det. Ligger mängder med diverse WW2-militaria kvar i B3, som vi kunde rädda, som vi funderar på att skicka till något museum. En del mycket ovanliga saker idag. Men nu tillbaka till dig. Förr eller senare så kommer jag att lyckas få dig att be om nåd, och jag kommer att lyckas. Men du kan komma att tillfrågas av andra instruktörer i kampsportsfrågor. Se det som en av dina arbetsuppgifter här på Nova framöver.” sa Garrett och bytte sida igen. Den halvt sadistiska instruktören dök

upp igen, densamma som drog in henne i baracken. Hon var inte förvånad, det började bli dags att jäklas lite med Garrett.

”Ut, subba!” sa Garrett och pekade på dörren, hon flög ut ur hans kontor nu och rusade mot sin brits nu.

”Tja, den gamla gubben börjar äntligen bli seriös! Härligt!” sa hon skrattande till Anderson. Garrett flög ut knallröd i ansiktet och ställde sig framför henne. Han stirrade på henne med en ilsken blick.

”Och vad hävde subban ur sig ur slasktratten till käft??” skällde han på henne.

”Tja, den gamla gubben börjar äntligen bli seriös! Härligt! Sir..” upprepade hon det hon sagt så skälmfullt.

”Börjar den lilla subban bli uppkäftig mot mig?” skrek han åt henne. Han gick nu på så spottet flög om munnen på honom nu.

”Nej, Sir.” svarade hon och var så seriös så mycket hon nu klarade av det. Utan att gå upp i ett gapskratt. Pranken träffade mitt i prick exakt som hon ville, en ren bullseye. Garrett var i full fart nu och det passade henne utmärkt. Han hade i sanning fått något att bita i nu. Garrett hade tagits med total överraskning och visste inte hur Fan han skulle reagera i det här uppkomna läget, men nog i Helvete skulle det ”återbetalas” alltid!

”Jag kommer att driva arslet av dig för det där! Du ta mig Fan kommer att be om nåd när jag är klar med dig!” sa Garrett och tittade ilsket på henne. Hon hade dragit en klockren Prank utan någon förvarning, och en väldigt effektiv sådan. Nu var det hans tur att svara på det, han skulle bara komma på hur.

”Ja, Sir.” svarade hon och var nollad i ansiktet.

”Jag skall krossa dig..” grymtade Garrett och vände på klacken och gick in på kontoret nu.

”Tja, du kan ju alltid försöka, du kommer garanterat att misslyckas.” sa hon tyst och log elakt. Nog hade Garrett sett hennes dolt hånfulla flin, bakom den allvarliga fasaden. Och insett att han hamnat precis där hon ville ha honom. Hur lätt som helst. Anderson bara suckade djupt.

”Hur i helvete har du ballar av stål nog till att jävlas med Garrett så där rått, Ma’am?” frågade han chockat.

”Dem mår bra av att väckas upp lite då och då. För att dem skall fungera och göra ett bättre jobb, Anderson. Pranken träffade mitt i prick i alla fall, den satt mitt i Bullseye, klockrent. Ingen skillnad på honom och Beck, jag kommer nog få riktigt kul här med. Nu skall vi se hur detta här ”belönas”, det skall bli kul att se. Dags att syna hans ”kortlek” och se vad den innehåller. Man är väl inte mer än människa, och allmänt djävulskap hör till dygderna.” svarade hon skrattande.

”Du är helt jäkla galen, du kommer att få betala för det från Garrett, var så säker. Väldigt säker på att få lida för det.” sa Anderson och suckade djupt igen.

”Något jag förväntar mig, så inget oväntat, Anderson, Garrett måste skärpa sig nu. Helt ostraffat lär det inte bli, så mycket har jag förstått det hela. Vi får se vad han hittar på för att ge igen på det här. Som sagt, dags att syna ”kortleken” och se vad den innehåller.” sa hon lugnt. Hälften av männen i gruppen skrattade rått.

Garrett hade fått seriöst motstånd, och hon var riktigt populär bland männen. Garrett hade lyssnat bakom dörren och allt McCormack sagt har träffat rätt. Dessa här kvinnorna var ett helt annat släkte att hantera, långt tuffare än de flesta killar i vissa avseenden. Han hade väntat sig det här men inte så här snart, och inte så överraskande. Och ja, det var han som fick lov att skärpa sig nu.

Hon tog allt han kunde kasta på henne i träning, och kunde pressas ytterligare ännu mer. Och det här skämtet kom ur den tunna luften ungefär, helt utan förvarning.

”Nu passar hon verkligen in., lite för bra!” sa grymtade han tyst, han log elakt. Det var ett kvitto på att hon var redo att slåss, kämpa hårdare än någonsin. Vid Gud hur han längtade efter att sätta åt henne på allvar. Han var inte säker på om han var man nog att knäcka henne. Men det där skämtet hade ett pris!

Så långt hade hon helt rätt. Och prislappen skulle serveras lika oväntat som han drabbades av hennes Prank. Han skulle skicka henne och fyra av hennes bästa nyfunna vänner på "Hålet", ett av dem värsta svaren han hade i sin "EPD"-kortlek. Det var inte bara DI:s som hade trick att sätta åt "Clowner" i logementet. Och "Hålet" var bland det värsta som existerade på det området på Camp Nova.

[EPD:

Extra Punitive duties, extra förnedrande uppgifter]

Han kunde vänta sig precis i stort sett vad som helst från hennes sida, och frågan var om det verkligen var ett straff för henne. Det var han inte helt säker på, hon kunde lika gärna vrida på saken till sin egen fördel. Han kunde konsterna lika bra han med. Det inte bara hon som kunde jävlas, han kunde den konsten med, han hade medel i beredskap med, det var bara en fråga om tid.

Som en Specialkod 236-805:4 var hon "känd" som en "fixare" och nära nog omöjlig få osäker när det kom till att lösa problem. Så "Hålet" var ytterst passande, det testade hennes erfarenheter så här långt till det yttersta. Och gav ett facit på var hon EGENTLIGEN hade kapacitet till. Det gav honom lite mer kött på benen om hennes kapacitet.

En helvetiskt jobbig uppgift som till och med erfarna trupper hatade att råka ut för, som definitivt skilde männen från mössen. Rekordet var nu på 11 dagar för nybörjare, och det var 11 dagar utan något stöd utifrån. Omringade av patruller överallt som var ute efter att "gripa" dem eller "Döda" dem. Normaltiden var 14 dagar, men frågan var om dem skulle stanna ute så länge, om dem inte löst jobbet långt innan dess. Det i full stridsutrustning, och under ständig attack från patruller, försåtfällor, och så vidare, för att göra deras liv ännu mer miserabelt.

De skulle släppas 16,3 km rätt ut i skogen med bara basala orienteringsmedel och karta som hjälpmedel och ytterst få klarade

sig utan att bli gripna/“dödade” och “förlora folk” under övningsmissionen, ett rent D1-moment som hon ändå skulle få ta, genom sin klassning. Hon själv, Anderson, och tre andra, vilka, det hade han inte valt än, skulle skickas ut till skogs. Det här skulle kosta dem dyrt. Hur momentet var utformat var hemligt så hon kunde inte känna till hur det skulle bli.

Likaså att den alltid var olika i sitt upplägg. Nu var det han som knep igen och skulle låta dem bli drabbade i sin tur av hans hämnd. Dem skulle få tre dagar till att “fira” innan han drämde till med “Hålet”. Efter det skulle dem inte skratta åt honom mer. Tre dagar av “firande” som skulle bli en stenhård drill och han skulle driva skiten ur dem nu. Ett par slitsamma rundor i det där av “Gud glömda stället” och sådant. Tre dagar han behövde för att sy ihop apparaten kring “Hålet” och finna ut rätt sätt att ge den gruppen så in i helvete med jobb att hon skulle respektera hans ledarskap bättre, en full nivå 5.

Kapitel 1 Alpha:

Mission Hålet.

Dem tre dagarna passerade fort utan att varken Cecilia eller någon annan anade att Garrett hade bestämt sig för att ge igen. Garrett satte in åtgärden sent på eftermiddagen för att inte ge den gruppen några som helst lätnader, McCormack var med på noterna och hade gett saken sitt välsignande. Task Force Bravo/5, som den skulle kallas. Bravo/5 skulle inte få några som helst förhandsuppgifter, mer än att markerade mål skulle tas. Vilka “fiendestyrkor” Bravo/5 hade att förvänta sig, målens beskaffenhet, kort sagt, Bravo/5 skulle få ta alla beslut på plats, i hostil terräng, utan några som helst “skyddsnät”. Under stridslika förhållanden. Ett regelrätt test enligt Garrett på deras egentliga förmåga. Poängfördelningen var rätt enkel.

Poäng ett var hur snabbt Bravo/5 löste uppgiften:

- * 0-6 dagar 10 poäng,
- * 7-10, 5 poäng,
- sedan sjönk det ner till 1 dag 14,
- längre än så: 0 poäng.

Samma om Bravo/5 skulle “stupa” under uppgiften. Inget som påverkade rätten att vara kvar däremot.

* Varje förlorad medlem var 0,5 poäng avdrag.

* Varje nedkämpad “fiende” gav 0,5 poäng.

Slogs mål ut med man och allt 10 poäng plus en poäng för varje stupad “fiende”.

* Skillnad: T4 Hostage, 25 poäng, vid gisslan fritagen oskadd och vid liv. Annars 0 poäng. Garrett visste inte maxpoängen på den här övningen men, började räkna.

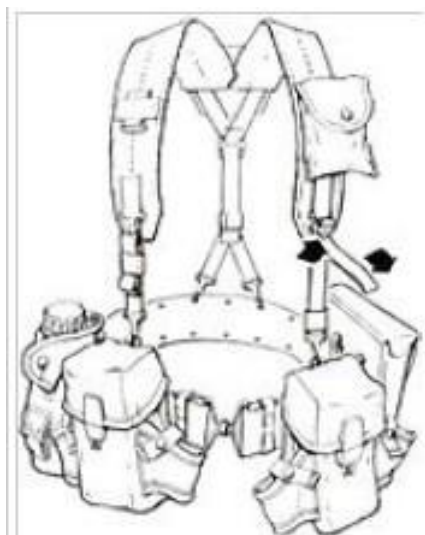
* $200+0,5+X$ = det vill säga 200-260 poäng, ungefär. Då fick Bravo/5 jobba arstret av sig för att nå max. Även McCormack insåg att Garrett höll på att tappa kontrollen över Bravo Company, och att det var hon som höll på att ta över. Så han tog hela Bravo Company och beordrade uppställning framför baracken.

”I givakt! Wollberger, Anderson, Gomez, Smith och Johnson, ett steg framåt. Ni har fått ”Hålet“, subbor! Och ni vet exakt VARFÖR!” sa Garrett sadistiskt leende. Dem tittade på varandra förvånat.

”Full stridsutrustning och kroppsskydd på!” skrek Garrett åt dem och de rusade in och tog det på sig, under förvånade miner. Hon knäppte på sig sin ALICE som var alltid färdig att användas.

[ALICE:

All-purpose Lightweight Individual Carrying Equipment, en äldre form av stridssele som fortfarande, tillfälligt, används i vissa aktiviteter inom US Marines, ersatt av MOLLE och ILBE.]

ALICE.

Hon fyllde snabbt på vatten och tittade på männen som var lite ruttna. Cecilia noterade att repliken inte lät vänta på sig något nämnvärt, dem hade visst EPD här med. Den kom nära nog omedelbart, Garrett hade sina kort i skick han med.

”Vad i helvete är det här?” grymtade Gomez surt.

”Håll bara käften, sköt ditt jobb! Dags att ta priset för Pranken, sådant är inte gratis.” sa hon och tittade på honom med en bister min. De rusade ut och såg att en helikopter hade landat nära dem, 200 m bort.

”Ombord, subbor!” skällde Garrett på dem. Dem flög ombord som lyfte omedelbart lyfte och flög dem några kilometer ut till skogs, på låg höjd. De blev raskt beordrade att dra på sig mörkade glasögon för att se inte se vart dem flögs.

De fick ta av sig ”mörkläggningen” när helikoptern hovrade lågt över ett skogsparti i en dalgång dem inte kände igen, och de hittade bara en karta och en kompass på golvet nu som enda hjälp. Plus var sitt två magasin skarp ammunition i det fall de sprang på farligt storvilt. Det fanns fara för en björn i markerna, en förrymd björn från en djurpark.

En skarp varning för den fanns noterad i materialet. Den explicita ordern var att avliva den omedelbart på plats. Deras enhet hette TASK FORCE BRAVO/5 enligt deras karta. På kartan syntes de mål, ungefärligt, som de skulle slå ut. Ordern var att det skulle rita in sin rutt och markera stödjepunkter, som dem behövde för att kunna fullfölja missionen. För senare utvärdering efter fullgjort uppdrag. De rappellerade ner sig från helikoptern och sedan lyfte den och dem var nu ensamma i skogen. Utan någon kommunikation med omvärlden utom nödsändarna ifall något gick väldigt snett. Gomez tittade sig och var chockad, dem var nersläppta mitt i en mardröm!

”Där fick vi för ditt skämt med Garrett, som det ser ut!, Tvi Farao.” gnällde Gomez bittert.

”Gnäll mindre och jobba mer, det här är Fan ingen semester. Väntat dig ett salsgolv med pilar där satt ut otygen? Du skall enbart vara tacksam att vi inte satts ut i ett kärrområde, eller behöver passera ett sådant. Det här är ett snäll “EPD” från Garrett, det här är en snäll miljö, där saker och ting inte biter efter dig, och så vidare. Jag gnäller inte, jag väntade mig något sådant här, men kanske inte så här snart. Det är dags att visa den där slavdrivaren vad vi duger till. Vi är långt bättre än vad Garrett tror vad vi är. Så, dags att börja jobba, han skall få äta upp det här med, med ränta. War Paint på.” sa Cecilia skarpt och tittade hårt på Gomez.

[War paint:

Kamouflagefärg i ansiktet]

”Ja, Ma’am.” svarade Gomez och insåg att hon knappast skämtade längre. Snäll terräng, det här, vad var då elak terräng? Han ville inte veta, men skulle troligen drabbas av det. De började nu orientera sig var de var, och maskerade sig med kamouflagefärg i ansiktet. Cecilia började inse varför de droppats ner där de droppats ner. Skogen var tät så in i attan på sina ställen.

Det var djävulskt väl planerat från Garretts sida, stället kryllade av försåtfällor och andra djävulska innovationer. Ett steg åt sidan och man kunde lösa ut något oönskat. Terrängen var okristligt jobbig och som gjord att lusa ner med försåt i olika varianter, den ena jobbigare än den andra.

”Observation 360, det kryllar av försåtfällor och annan skit, långsam framryckning. Det är så fullt av dem så det Fan överkurs!” sa hon tyst, det kryllade av dem. Hon tog ledningen och började långsamt gå framåt och var förbaskat vaksam nu.

De var i en relativt tät skogsterräng, och hon petade undan grenar, buskar och annat med en lång pinne framför sig. Det var ungefär 8 Klicks till första målet. 8 Klicks med dem mest djävulska försåt hon kunde tänka sig.

[Klicks eller K=

Kilometer inom USMC]

Där dem minst anade det. Något som tog åtskillig tid och dem dolda observatörerna höll koll på deras arbete. Hon anade sig till att dem knappast var obehagade och funderade hur dem skulle skaka av sig dem mest nu. Hon deaktiverade en del försåt av olika sorter, bl.a. en vietnamesisk trädgrensfälla med ett spännband de hittat i skogen och hindrade den att lösa ut, trots att de skar av utlösningsspet. Ett sabotage kunde dem unna sig, de sågade av "sprinten" som höll den på plats.

En ovanligt korkad konstruktion i sammanhangen, fullständigt meningslöst arbete med att göra den krångligare. Normalt var att man band fast repet på en svagare gren som bröts av och utlöste fällan. Tänk om, tänk rätt, det här var INTE rätt. Hon anade sig till att dem knappast var obehagade och funderade hur dem skulle skaka av sig dem mest nu.

"Så där, den där fällan skall de nog få hålla säkrad, en vietnames. Riktigt ruggiga tingestar i verkliga livet. Den där lilla hade i värsta fall snärtat mot våra smalben utan att skada oss. Men den där var larmad, nu kan dem inte ta av spännbandet. Inte när vi saboterade den i mina ögon bra märkliga utlösningsmekanismen. Vem i helvete pillar ihop så här komplicerade utlösare på en "Vietnames"? Ju mer komplicerat och tillkrånglat, ju roligare att sabotera, har dem aldrig lärt sig det?" sa Cecilia buttert. Andersen bara fnissade till. Kontrollanterna såg förbluffat på hur de säkrade den.

Vad de än hade hittat på var det verkningslöst mot den här styrkan. Tre truppmå 12 med snubbeltråd, förbannat välmaskerade men inte bra nog. Dem avaktiverades i ett nafs, räckte med att koppla ur snubbeltråden ur sprinten, ingen parallell fjärrutlösning var tillkopplad.

"En sak förvånar mig bara. Varför använder USMC svenska larmminor och annat för? Titta här: Det står "Denna sidan mot fienden" på svenska. Det här är gamla Truppmå 12 USMC tycks ha gjort om, och tagit ur den skarpa laddningen bland annat. Och ersatt den med färg. Dessutom en dåligt nergrävd trampmå 3 yards framför, minröjning, det lär ligga fler." sa Cecilia

fundersamt, ”Broder Ka-Bar” kom väl till pass och de lyfte upp dem tre som de hade hittat och lade dem på sidan om stigen för att markera den som aktiv mina, trots att det bara var övningsminor. De hade grävt under minan och känt efter om den var desarmeringsskyddad, vilket dem inte varit.

”Trodde de ens att vi gick på dem lätta? Deras lilla shoppingtur hos svenskarna gynnar oss. Tough luck, guys. Skulle inte förvåna mig om

vi springer på Larmmina 1/1B med. För att ”försvåra” för oss. Nu råkar jag ha läst åtskilligt om det där skrotet. Jag tycker vi riggar om den här 12:an.” sa hon tyst nu och log upp, de flyttade den 20 meter framåt och maskerade den betydligt bättre än vad övningsledningen lyckats med.

”Hur kommer det sig att kan du så här mycket om diverse vapen?” undrade Anderson lite förvånad. Han hade talat väldigt tyst att inte upplysa utkikarna nu.

”Läst en hel del vapenmanualer i min ungdom, du vet. Lätt vapenintresserad och att jag lika gärna kunde förbereda mig lite. Läst en hel del militär strategi med, och om gerillakrigföring. Okonventionell krigföring i synnerhet, det kommer till nytta nu i synnerhet. Vi kommer att möta åtskilligt sådant. Böcker ”Iron Stove” försett mig med bland annat. Jag förstår avsikter med att det används främmande försvarsmakters material emot oss. Att vi inte skulle kunna hantera det materialet.” sa Cecilia tyst, och såg sig om efter patruller.

”Aha, det lär komma till nytta här då?” svarade Anderson kort.

”Ungefär som så ja, men det här är ta mig tusan överkurs, försåt överallt. Dem har varit frikostiga med den varan. Men trampminorerna var en högoddsare. Dem otrevliga gynnarna trodde jag skulle komma långt senare.” konstaterade Cecilia buttert.

Anderson bara fnissade, EPD, det här? Det blev förvånade miner bland kontrollanterna när de insåg att de mer dansade igenom området. Det var ett uppenbart misstag att använda modifierade svenska fasta vapen.

”Position Zebra, kontrollant 164. ”Vietnamesen” deaktiverad utan att de löste ut den.” gick det över radion från kontrollanterna.

”Hur då, 164?” undrade övningsledningen.

”De låste den med ett gammalt spännband de fann i skogen från att kunna lösa ut, Sir.” sa kontrollanten buttert.

”Vart i helvete hittade dem det?” undrade övningsledningen förundrat.

”Vid punkt Lion vad det sagts, tappad från en helikopter eller något. Men nu låser den fällan från att lösa ut.” svarade kontrollanten bistert.

”Låt den sitta kvar, skar de av repet?” undrade övningsledningen bistert.

”Svar ja, och att dem på djävulskap saboterade dess utlösningmekanism. Låsningen förstörd och ur funktion, omöjligt att reparera. De hittade tre av trampminorna och lade dem på sidan av stigen. En truppmina 12 flyttad, 20 meter. Ett uppenbart misstag att använda svenska vapen. Någon i Bravo/5 har goda kunskaper om dessa vapen.” svarade kontrollanten bistert.

”Låt den sitta kvar, tar du bort spännbandet så löser den ut. De löste inte ut den, och då skall inte vi lösa ut den heller. Hur Fan kunde de hitta dem?” sa övningsledningen bistert.

”Fråga inte mig, men vi har uppenbart underskattat den här övningssquadens kompetens.” svarade kontrollanten.

”Helt uppenbart!” svarade övningsledningen bistert.

Övningsledningen undrade en aning vad i helvete de släppt ut i skogen. Att de var fiffiga så in i sjutton var däremot uppenbart. Anderson såg en bit senare en snubbeltråd, en tunn wire, över skogsstigen.

”En snubbeltråd, skall jag ta det för en truppmina?” sa Anderson frågande.

”Ja, det är det, ta och släck den är du snäll, det sitter en liten krok på sprinten nere på slagtändaranordningen. Koppla ur den tillfälligt, för helvete, dra INTE ut sprinten! För då smäller den av.” sa Cecilia kort. Anderson smög fram försiktigt utan att synas för mycket, och kopplade loss den enligt hennes anvisningar.

”Bra, ni passerar den och sedan kan du sätta på den igen, det lär bli en trist överraskning för Charlie och Delta. Utnyttja tillfället, jag antar att de är ute efter oss. Hade den varit bevakad hade vi varit ”döda”. Dem kan aktiveras på 50 meters håll elektriskt.” sa Cecilia buttert. Bara trekvart senare smäll den, och de hörde folk svära som vettvillingar.

”Det var visst män ur Charlie som gick på den, dem är bra röda i ansiktet.” sa Cecilia fnissande. De hade legat lågt och hade långsamt rört sig framåt för att försäkra sig att inte gå på några försåt. Hon såg ännu en truppmän framför dem som var triggad med snubbeltråd och hörde en patrull efter dem, och funderade hur de skulle göra sig kvitt dem. Hon vinkade över grabbarna som nogsamt undvek tråden och sedan tog Cecilia fram ett snörnystan hon haft i fickan.

Hon band fast ena änden av tråden i utlösarsprinten och nystade upp snöret allt efter att dem satte sig i säkerhet nu för att sedan lägga sig ner. Med en trädstam som ledpunkt för att kunna lägga sig bakom den minan för att inte själva bli drabbade.

Hon såg snart en patrull ur Charlie som närmade sig truppmännen och drog hårt i snöret så sprinten drogs ut och minan spred sin förödande färg på männen ur Charlie, det var ett färgmoln som drabbade dem bokstavligen. Männen var illröda från topp till tå. Det var mer än en halvmeter innan männen själva hade löst ut den. Kontrollanterna garvade nu och insåg att männen gått rätt in i fällan. $10 \times 0,5 = 5$ poäng. Tio poäng ytterligare för att utnyttjade befintliga möjligheter. Lika med 15 poäng. Männen svor så det osade och begrep inte vad Fan som hände. Men att det bara var att tvätta av sig, så långt var solklart.

”Hur i helvete gick det där till?” sa en av dem männen, tvärförbannad.

”Det kan ni försöka lista ut, era Shit-bricks, de där får dra hem igen och tvätta av sig. Nu drar vi vidare, jag gillar inte oönskat sällskap. Snart begriper Charlie att det var vi som tvångsutlöste den.” sa hon och hade markerat explosionen med:

"D1:1944:07:

Utradering av patrull ledd av "Mickey Charlie", röda som lingon."

Hon nystade ihop tråden som var röd i änden. Hon skar av dem 1,5 m som var färgad och lämnade kvar den biten på plats. "Gissa om dem blev förvånade." sa hon buttert. Gomez bara skrattade tyst åt hennes spefulla kommentar. De tassade vidare och ett par kontrollanter var bra förvånade när inte ett enda försåt utlösts. Och att de grundlurade en patrull ur Charlie som passerade dem på mindre än tre meter utan att ens notera dem. Cecilia var vaksam för att inte gå på något försåt.

"Gå och tvångsutlösa en mina rätt framför nosen på oss. Fy sjutton!" sa någon i patrullen bittert. Vem det var kunde inte Cecilia se, men det kom från det bakre ledet. Ett ilsket mutter hördes i patrullen.

"De tror att de är något, det skall vi Fan ta ur dem." morrade någon i det främre ledet.

"De där skogsrånen skall nog läras veta hut!" hördes någonstans långt bak i patrullen. Följt av ett ilsket mutter. Patrullen gick vidare under svavelosande eder. Cecilia såg sig om och hon gav tecken för att röra sig vidare. Övningsteamet tycktes förlita sig på försåt i den här sektorn, något hon sedan länge uppdagat. Inte speciellt bra utfört däremot, samtliga i Bravo/5 upptäckte försåten tidigt, Anderson upptäckte att övningsledningen sammankopplat två truppminor och som gjorde att dem inte gick att desarmera.

"Det här var listigt, desarmerar jag den ena exploderar den andra." sa han buttert.

"Första gången så här långt de har tänkt till, dem är omöjliga att desarmera utan att minst en detonerar, klipp tråden och båda exploderar. Vi går runt, se upp med dolda försåt. Skjut inte i onödan, vi måste tas oss osedda fram till Target 1. Vi kommer att behöva våra vapen där." sa hon kort. Männen bara nickade kort

och de undvek stigarna och rörde sig nu genom den täta skogen där dem knappt hördes en gång.

De hittade ett Forward Firing Position, men det var tomt, och inte hade varit använt på bra länge, det växte sly i den.

“Den här Forward Firing Position har inte varit i bruk på länge. Vi tar en kort vila, observation 360.” sa hon kort, fienden kunde komma ur alla riktningar.

[(Forward) Firing Positions/(F)FP=

(framflyttade) Skyttevärn, även Foxholes i äldre terminologi.]

Det var knäpptyst i skogen och inte en enda patrull, och ännu mindre enskilda soldater. Dem var inte ens i närheten.

”Lite väl lugnt.. Dem finns här någonstans. Se upp, vi har inte sett ett enda försåt på ett bra tag. Det här betyder att någon patrullerar av det här området. Som sagt, dem häckar här någonstans. Vad är det här för jävla 4th Battalion-fasoner? Klart som helvete man sätter ut försåt för det? Larmminor om inte annat.” sa hon kort.

Hon hade själv en inställning till 4th Battalion som servicepersonal. När hon väl fått reda på hur pass hennes utbildning skiljde sig från hennes systrar på 4th Battalion. Det var förbannat orättvist många gånger. Det var som dag och natt. Några timmar senare såg hon tecken på att dem närmade sig ett provisoriskt läger i skogen. Gomez upptäckte det först.

”De har en latrinhåla här, de är inte långt borta.” sa Gomez tyst.

”Jag ser det. Det är bra, snyggt jobbat, Det ser nygrävt ut dessutom.” sa hon misstänksamt. Gomez bara nickade kort. Placeringen av latringropen tydde på att den övergivits som felplacerad.

”De tycks ha grävt den på fel plats. Vi borde ha passerat en serie med Forward Firing Positions, för att hitta det där.” sa han tyst.

”Du har rätt, dem tycks ha fått kontraorder.” sa Cecilia tyst med. Hon tecknade åt männen att gå ner och krypa långsamt framåt och markerade för FFP.

Hon började se lite konturer som var alltför välbekanta för henne, deras Firing Positions. Hon spanade lite hur det såg ut framför dem, det var tämligen amatörmässigt och dem här Forward Firing Positions var fullkomligt uppenbara för henne, det där var under all kritik. Ett småbarn såg var dem var grävda.

Hon var osäker på vilka det var, om det var Charlie eller Delta som stod för den här monstruösa fadäsen, men det skulle kosta dem. Hon skulle få anledning att prata med McCormack om detta och markerade på kartan hennes iakttagelser och varifrån hon såg dem ifrån, om deras Forward Firing Positions syntes på 300 meters håll så var det rent åt helvete, 3 eller 30 meter hade varit okej men 300 meter?

Ett enda välriktat skott med RPG och dem skulle vara utslagna. Dem var i praktiken försvarslösa, det trots att det var nära nog becksvalt, hur bra syntes dem då inte i dagsljus? Till råge på allt hade en av killarna en glödande cigarett i käften!

***"D1:2005: skyddsvärn Recon T1:
Värdelösa försök att bygga Firing Positions, uppläxning in i
grunden? Det här är rent åt helvete dåligt. Charlie eller
Delta? Vad i helvete är det här för 4th Bn-fasoner? I skarpt läge
hade dem blivit ett lätt offer för fientliga trupper med RPG på
300+ meter eller Snipers. I praktiken försvarslösa."***

Skrev hon i den lilla anteckningsboken nu och satte D-punkt på kartan. En svidande kritik mot deras grundutbildning. Det där krävde en rejäl uppläxning, det fanns långt mer markeringar om vilopaus, och så vidare men det var enbart symboler. Och klockslag.

Skrev hon så var det incidentrapport eller avvikelser från det som kunde ses som normalt. Hon började fundera hur dem här två värnen skulle kunna slås ut utan att väcka björnarna i läget.

Det skulle troligen finnas ett tredje med, men det värdet fick hon lista ut vart de lagt när dem väl var närmare läget. Hon signalerade

till de andra att krypa fram till henne, de kröp fram till henne obemärkta.

”Fiende klockan två, 300 meter, Gomez, Anderson, eliminera dem. Men för helvete, inte ett ljud, dem skall få en tillsägelse om skärpning. Det här är för otroligt dåligt, det här är direkt underkänt! Sov deras instruktörer under grundutbildningen eller? Eller tränade dem med 4th Battalion?” beordrade hon dem tyst, den kritiken var svidande.

”Yep, något åt det hållet.” svarade Anderson tyst och smög iväg, hon själv. Smith och Johnson smög upp mot position två, de hade bevakningsposition, och klippte dem ljudlöst.

Alla markerade “Knivhuggna” och utskickade till gläntan för att därifrån skickas hem för att få ta kritik från deras instruktörer. Instruktörerna hade fått höra den skarpa tillsägelsen hon hade gett dem.

En dold kontrollant hade tydligt sett deras rörelser och det var uppenbart att Delta skulle få en kraftfull tillsägelse för detta. De tvingades krypa ut för att inte varna tredje nästet för deras närvaro. Dem var bra förbannade för att de åkt dit så otroligt lätt och sju man ute ur spel utan att ett enda skott gått av.

”Det här följer ett mönster..., Det borde finnas ett Firing Position ungefär kl. 9 ungefär 100 meter bort om dem följt skolboken, Var beredd på nedhållande eld, jag checkar läget. Dem agerar väldigt förutsägbart om jag får säga mitt, det här skall kosta dem när vi är tillbaka på Nova igen. De här har inte lärt sig någonting på Basic Training. Det här är under all kritik, så här förbannat lätt skall det inte gå att övermanna dem. Tänk om vi hade varit riktig fientlig trupp? Jag underkänner det här, gör om, gör rätt säger jag bara. Det här är ett jävla skämt. Dags att visa dagisungarna vad riktiga soldater går för.” sa hon och gled tyst ur stridsselen.

De bara nickade och hon smög ljudlöst iväg och var snart försvunnen t.o.m. för dem. Anderson förstod hennes poäng fullt ut, de här tänkte inte själv. De gjorde bara det som dem tuggats in i genom dålig träning, och skulle bli en lätt munbit för henne. Så

lätt att det var som att sno godiset ur nävarna på spädbarn. Han började bli lite förbannad.

”Förbannade amatörer!” tänkte han inom sig. Det som var säkert var dock att dem där grabbarna skulle få sig en rejäl uppsträckning för det här. Efter att hon smugit ungefär 85 meter hör hon dem samtala tyst.

”Vart i helvete är subban, vart Fan är de andra? Blev fanskapen osynliga?” sa dem där männen i försvarsnästet halvvisande. De kikade sig runt och såg inte vare sig henne eller dem andra någonstans. De fick inte kontakt med de andra nästena och var nu oroliga, var dem plockade redan?

Sambandet med Campen var avbrutna dessutom. Cecilia hade klippt av ledningarna till fälttelefonen. Det förvånade henne att dem antikviteterna fortfarande användes mest, var kanske praktiskt vid övningar? Att klippa samband var 1A och här räckte med en enkel liten avbitare.

De hade hört en del tyst kalabalik i dem andra värnen. Hon låg och lurade tre meter bakom dem, och bara väntade på tillfälle, hade dem tittat bakom sig hade dem sett henne, helt öppet nära nog. Hon tyckte det var otroligt slarvigt.

”Vart i helvete är hon? Jag känner på mig att hon finns i närheten. Det är Fan som att ha en räv lurande i hönshuset!” sa soldaten till vänster tyst.

“Här!” sa hon och flög på dem och markerade dem som ”Knivhuggna”.

”Kryp ut 150 meter innan ni reser er upp!” sa hon tyst åt dem.

”Vad i helv..?” gormade den ena av dem.

”De döda snackar inte, håll käften och kryp ut! Gör om gör rätt nästa gång, använd huvudet och inte bara instruktionsboken nästa gång! Ta det till er! Förbannade 4th marine dimensions! Ni är inte i lekskolan längre.

[4th Marine dimension:

***När en Marine klatrat sig och definitivt ligger under en
accepterad nivå, i förmåga eller handling]***

Jag såg er på 300 meter.” sa hon tyst men hårt åt dem, de tog sig ut, bittra och förnedrade, och i gläntan började bli fundersamma.

”Hur i helvete visste hon var vi var?” undrade den andra av dem fundersamt.

”Det vette Fan, den subban har Fan ett sjätte sinne, snart ryker väl huvudlägret med, det är för djävligt. Vart fan har hon lärt sig allt det här?” sa den förste och var bra bister. Under tiden signalerade hon att nästet var intaget och Anderson tog hennes stridssele till henne. Hon kodade in hur nästena intagits med D-punkt, och noterade hur de nedkämpats i anteckningsboken.

De var försiktiga då Anderson sett försåtfällor som skyddade nästet. Något hade dem gjort rätt i alla fall. Försåt som dem säkrade för att inte råka ut för överraskningar.

”Snyggt jobbat, Boney, dem blev nog bra överraskade.” sa Gomez tyst.

”Shh.. deras Camp är inte långt härifrån, var tysta. Se upp med försåtsfällor, de har i sanning varit frikostiga med den varan här. Så se upp. Vi är nära deras läger, Recon T1.” sa hon tyst. Den andra försvarslinjen saknades helt vilket förvånade Cecilia mycket.

”Underkänt, var i självaste helvete finns deras andra försvarslinje? Våra instruktörer bankade ju för Fan in att den skulle finnas? Vad är det här för jävla Cluster Fuck?” sa hon bister.

“Ja, jag tänker detsamma. Jag gissar att männen kommer att få mycket att förklara sig för där hemma.” sa Anderson.

”Tacka Fan för det, ett småbarn på dagis hade gjort ett betydligt bättre jobb.” sa Cecilia buttert. Gomez tittade på henne, den kritiken över männen från Delta Company var skoningslös i sin fränhet. Kontrollanterna hade hållit dem under uppsikt elektroniskt och förbluffat sett hur lätt dem rensat värnen och “eliminerat” dem som höll dem. Lägrets enda försvarslinje hade fallit utan att ett enda skott avlossats från någons sida. Kontrollanterna hade sin bild klar med. Dem Forward Firing Positions hade markerats med ett F för “Failed” av kontrollanterna som höll med hennes fräna kritik.

[Failed=

Underkänt]

En kontrollant med en riktad mikrofon hade lyssnat på deras samtal och insett att de nu var bra förbannade på männen från Delta. Dem hade hört hennes skarpa kritik med mot deras fullständiga initiativlöshet. Dem nästenas placering fanns på kartan och det skulle leda till från kritik. Kritiken framfördes i realtid nu till övningsledningen.

Det var inte jämställt någonstans, dem här körde över Charlie och Delta som om dem var barnungar nära nog. Det fanns orsaker att definitivt prata med McCormack efteråt i ärendet. Att den andra försvarslinjen var helt avsaknad var ett F med, närmare 200 meter som var helt oskyddat.

Ett anmärkningsvärt flagrant misstag, ödesdigert i en skarp situation, nu blev det "bara" ett F, i skarpt läge hade det betydtt döden eller garanterat krigsfångenskap. Det började mörkna på allvar nu.

Något Cecilia ville utnyttja till deras fördel för att knäcka det där lägret och bara skicka ut dem. Det lägret tänkte hon inte låta överleva natten.

De smög sig närmare och plötsligt gick hon ner och det hördes ett tyst klick och deaktiverade en larmmina 1 som var spänd över stigen, det räckte att hon klippte av snubbeltråden, hur lätt som helst. Minan syntes dessutom som en käftsmäll mot allt annat i omgivningen. Inga försök att gömma den överhuvudtaget. Det var det bakläxa på med.

"Vi är riktigt nära, inte ett ljud, den larmminan används för att varsla om fiendenärvaro." viskade hon väldigt tyst. Hon noterade "stenar" lite här och var som inte var något annat än observatörspunkter, och att de var under observation hela tiden.

Det var dags att snart skaka av sig dem, och tid att operera autonomt. 50 meter senare stelnar hon till och går ner tyst och signalerar att de andra skall göra samma sak, för att sedan kalla fram dem, en och en till sin sida. De tittade rätt in i lägret där

“fienden” satt och drack kaffe. Inte ett värn, inte så mycket som en pistolpipa i bevakning åt deras håll.

”Ni skall *INTE* dricka det kaffet..” tänkte hon och bytte till skarp ammunition i sin M16 med en tyst manöver. Skjuta skarpt med männen så pass nära var ett riskmoment, och vid minsta fara skulle hon hålla inne med elden. Hon hade 10-2 fritt, mer eller mindre. Men det verkade klart skott.

Det skulle bli tre vackra hål i den kannan. Det var det kaxiga gänget i Delta Company, och det var dags att jävlas med dem på allvar. Hela lägret var ett regelrätt skolboksupplägg. Det var inget hon förväntat sig från män som hade i grunden samma utbildning som hon själv inom US Marines, som det påstods.

Hon började öppet tvivla på om de här männen var kompetenta att ta till sig utbildningen, om inte dem skulle mer bli en fara för den egna styrkan mer. Det där var rena skolboksfasoner, hon hade förväntat sig mer av dem killarna, långt mer.

Inget som helst skydd, ingen maskering, ingenting som hon kunde förvänta sig av dem grabbarna. Det såg ut som ett förbannat scoutläger! Det där var direkt underkänt, hade dem inte lärt sig någonting på grundutbildningen och fältövningarna? Nu blev hon direkt förbannad!

”Gomez, du attackerar från kl 7, Anderson och Johnson backar upp mig. Smith du går på dem från kl 4. Dags att skicka ut de här dagisungarna.” tecknade hon till dem. De bara nickade och gled tyst iväg. De hörde de skälska kommentarerna att kvinnor inte borde få bära vapen och annat kvinnofientligt dravel.

Dessutom på en sådan ljudnivå så att det var fullständigt oacceptabelt, hon hade kunnat lyssna sig till dem. Regeln om ljuddisciplin hade inte följts ett skit, att ljud var no-no i sammanhangen.

”Ni kommer nog snart få ändra uppfattning. Ni är bara några förbannade amatörer som inte Lärt er någonting. Ni skall få för ert dravel. Tillbaka till skolbänken, det är dit ni skall.” sa hon tyst och siktade på kaffekannan.

Hon såg sig noga om försäkrade sig att inga människor fanns i skottlinjen mellan klockan tio och klockan två, eller i skogen, mycket noga. Det skulle bli en genomskjutning och det var viktigt att kontrollera vad som fanns bakom kaffekannan. Och tittade snett flinande på Anderson. Hon studerade terrängen bakom Target 1 och det var enbart skog. inga FFP, eller andra försvarsåtgärder, bara en hög slänt, där det var meningslöst att förlägga FFP:s.

”Nu intar vi Campen, Det här är direkt amatörmässigt! Ungar på dagis kan bättre än så här, för bövelen” sa hon kort, hon gjorde en sista kontroll innan hon beslutade sig för att skjuta, det var en högriskskjutning. Skadade hon någon eller vådasköt hon någon var det hennes huvud som strök med.

Hon satte tre snygga skott i kaffepannan, och kaffet rann snyggt ur den ur sex hål då skotten gått rätt igenom in i skogen, som hon räknat med. där fanns ingen människa i alla fall. Något ylade till, ett djur, som fick in en träff, högst 150 meter in, det lät som en Vitsvanshjort som stupade. Hon bytte snabbt magasin till lösa skott och satte lösammunitionstillsatsen på pipan igen och gav sig på lägret. Med sin M16 i högsta hugg och sköt på halvautomat, enkelskott, mer effektivt.

”God kväll Shit-Bricks, ni är döda, ert läger har intagits, era vakter väntar i gläntan på er. Markera dem som skjutna, och skicka ut dem. Adjö.” sa hon iskallt.

”Men hur i helvete kom ni förbi våra vakter?” frågade befälhavaren i gruppen.

”Fråga era slappa vakter, sätt fart!” sa hon tyst men bestämt och skickade iväg dem.

”Förbannade subba, skjuta hål i vår kaffekanna!” morrade någon i det där gänget.

”Håll käften, Shit-Bricks snackar inte! Som jag sa till era vakter, gör om och gör rätt, använd huvudet, inte bara den jävla instruktionsboken, utan att anpassa det till platsen, har ni ens kontrollerat hur det ser ut från utsidan? Det ser ut som skit kan jag upplysa er. Ta för helvete det till er. Ni är Fan inte på semester här! Jag gjorde bättre än det här redan som 10-åring! Det här lägret

är för Fan som om småbarn på dagis hade totat ihop det! Sov ni på lektionerna? Vad i Helvete lärde ni er på Basic Training egentligen? Eller tränade ni ihop med 4th Battalion?" väste hon åt dem. Hon markerade resolut att det bara var att raska på ut till de andra, och ta skiten för det här.

Hon var tvärförbannad på det här gravt undermåliga arbetet, det här gänget påstods ha samma utbildning som hon själv, vilket hon starkt betvivlade de hade nått godkänd nivå på, långtifrån.

"Förbannade subba. Och det här skall komma från en sketen uppkomling till Molly!" muttrade Deltas befälhavare irriterat.

"Ditt namn, Boot! Det där tänker jag inte tolerera! EPD så fort du är tillbaka på Camp Nova! Duncan ger dig vad du skall göra. Tro inte Du slipper sådant efter din Basic Training, det finns här med, garanterat! Här är det bara ännu djävligare!" sa hon irriterat. Namnet kom direkt, det var Private Frank Ingels, som hon antecknade för en EPD på Camp Nova i någon form, det skulle lösa sig. Ingels höll garanterat käften, den kvinnan tog inte skit!

För kontrollanterna var det uppenbart, ännu ett F som garanterat skulle leda till en uppsträckning. De här männen skulle få sig sitt livs utskällning på Campen när dem kom hem igen, Duncan hade fått information i realtid och var bra förbannad. Delta hade Fuckat upp uppgiften totalt.

Private Ingels hade sitt att hämta, han hade förtjänat att städa utedass i två veckors tid. De värsta EPD som existerade på Camp Nova. Det skulle vara garanterat sista gången Ingels öppnade käften och gafflade på Wollberger eller andra befäl. Från och med nu skulle männen gå dit för att göra sina behov två veckor framåt! Oavsett magens skick. Bravo/5 lekte med dem, så här otroligt lätt fick det bara inte gå till. Cecilia bara skrattade till åt dem, men blev snabbt seriös, det var dags att hitta ett nattlogi.

"Tid att sova snart, vi försvinner till skogs. Det är inte säkert här, undersök vad som dog i efterdyningarna. Avliva djuret ifall det påträffas vid liv. Från och med nu blir vi Field Expedients. Skaffa trädgrenar och annat, att lägga över oss. Dags att dunsta, nu bygger vi en "Korsu".

[Field Expedients:

”Fältexpediter”– Improvisation, att utnyttja det som finns på plats och göra något, det bästa, av det.]

Låt dem försöka hitta oss för att byta roller en aning, nu är det VI som testar dem, och deras kapacitet som omväxling. Räkna med en skärpning av den här övningen. Det här är ett i högsta grad medvetet val. Nu vill jag veta hur de agerar i skarpt läge. Jag vill inte ha kontrollanternas ögon på oss, nu drar vi och gör vårt. Nu är det VI som styr spelet, inte dem, gör man mig förbannad får det ett pris. Vi är menade att jobba osedda, jag börjar bli trött på att vara bevakad. Min far “utbildade” mig bättre än det här, för bövelen. Fortsätter det så här så lär de här männen få så många F att dem badar i det. Leta upp det skadeskjutna djuret, och avliva det om ni måste, det djuret skall inte lida.” sa hon väldigt tyst så inte observatörerna skulle höra dem.

”Verkligen säker på vad du gör nu?” frågade Anderson uppriktigt.

”Uppriktigt sagt, nej, men vi får erfarenheter.” svarade hon kort.

”Svar nog.” sa Anderson tyst. De samlade ihop all kvarvarande vatten och all mat i lägret. 7 flaskor vatten och 18 påsar MRE och sedan evakuerade från Campen till skogs.

[Meal, Ready-to-Eat, standard amerikansk fältransion. Ibland skämtsamt kallats “Meals Rejected by the Enemy” (Måltid bortstött av fienden), “Meals Rejected by Ethiopia,” (måltid bortstött av Etiopien) “Meal, Rotten to Eject,”(Måltid rutten till att kastas) “Meals Rarely Eaten, (Sällan äten måltid)” “Meal, Reluctant to Exit,” (måltid, motvillig att komma ut) “Mister E,” eller “Three Lies for the Price of One” (tre lögner till priset av en).]

Det var en Vitsvanshjort som hade skadats som de avslutade plågan för och lämnade kvar på plats. Bra mat visserligen, men nu hade de inte tid med att pillra med sådant, det hade mer varit till hinder. Att göra upp eld var det inte tal om i det här läget, och eld

var just det som krävdes för att tillaga köttet. Tillika värmesignatur ifall dem körde IR-avsökning.

Observatörerna förlorade kontakten med Bravo/5, precis som Cecilia planerade. Det blev grava störningar i observatörsleden och en massa frågetecken i huvudena på dem. Ett oväntat drag, och poängsystemet havererade direkt, Bravo/5 hade nu 61 poäng, men hur skulle poängen räknas framöver? Det var ett besked på att några faktorer bortsetts ifrån. Det var inte längre övningsledningen som styrde spelet, Bravo/5 hade alla ässen i sin hand.

”Observatör 233, medlemmarna Bravo/5 gick under jorden för oss. De är helt enkelt borta och försvunna ur vår uppsyn! Var det någon av er som förväntade sig det här draget från deras sida?” rapporterade observatören högeligen irriterat, övningen bytte karaktär omgående, nu var det deras organisation som sattes på prov, grundligt. Ledaren för Bravo/5 hade blivit bra förbannad för Deltas Fuck up och det gav tydligen svar på tal. På ett högst oväntat sätt, Bravo/5 tog initiativet och styrde nu spelet. Alla Counter Measures som var planerade slogs genast ur spel.

”233, vad menar du, hur då försvann?” frågade övningsledningen bistert.

”De skall inte ha den förmågan, ännu? Definitivt INTE!” frågade basen irriterat. Det blev uppenbart att Bravo/5 ändrade spelreglerna för gott på den här övningsmissionen.

”Borta, som uppslukade av marken, Sir. De här har det bevisligen. Ingen vet helt enkelt inte vart de tog vägen, efter T1, Sir. Jag vet inte hur de lyckades, men dem går helt enkelt inte att hitta. Innan dess gavs de i lägret en väldigt skarp tillsägelse att skärpa sig. Ingels satt på EPD för att han provocerade Wollberger. Det sista vi vet var att de avslutade plågan för Vitsvanshjorten de sårade i samband med överfallet. Vi har gjort bedömningen att de skarpa skotten inte har äventyrat någons säkerhet. Låt mig sammanfatta situationen, och som vi får ta hänsyn till, då det kommer påverka resten av den här övningen: Det finns någon slags specialistkompetens i Bravo/5 vi har bortsett ifrån, som det inte finns någon slags information om tidigare. Hur gick det med

försåten i Echo 0100? Som ett exempel? Vi blev nära nog överkörda” svarade observatören.

Observatören var irriterad, det var inget rent spel att bara försvinna för dem. Men Deltas beteende var helt under isen och som lett till en irritation inom Bravo/5, med detta här som följd. Frågan var mest om de någonsin mer skulle få kontakt med dem igen under övningen. Det verkade vara ett avsiktligt drag från Bravo/5:s sida.

”Vi får sätta in manuella patruller efter dem. Vilken sektor, och betyg på Delta som höll T1?” undrade övningsledningen, för att sätta in manuella insatser. Det dög inte att skärpa tonen och komma undan med det, att underkänna deras insatser hade ett pris.

”Echo Alpha 775, vad vi tror. Finns inga spår att gå efter. Delta? F, de hade inte ens skyttar på plats, Deras Firing Positions mot Easy 775 slogs ut på minuter, bakifrån. Inte en chans att vi godkänner den insatsen. Duncan har fått realtidsinformation och sätter in åtgärder och det omedelbart, vi ser inte Ingels mer i den här övningen. Han skall städa utedass, två veckor framöver.” svarade observatören bistert, det här liknade ett hån mot dem.

Bravo/5 hade uppvisat uppenbara spetskompetenser ingen räknat med. Trots det var övningsledningen bekymrad. Att försvinna var inget rent spel! Likadana rapporter kom från andra kontrollörer och det var kraftig irritation i övningsledningen. Det där var åt helvete för dåligt. Det lutade åt att männen i Delta Company skulle få ett helvete på Camp Nova. Bli kallade Shit-Bricks av Bravo/5 sa en hel del, insatsen var definitivt kraftigt underkänd av Bravo/5. Cpl Wollbergers fula kommentarer sa en hel om hur illa insatsen sköts.

* * *

25 minuter senare var Cecilia med sällskap gömda och en kontroll utifrån sa att det var hart när omöjligt att avslöja deras gömställe på mer än 2 meters håll, Samarbetet hade fungerat lysande och alla begrep utan att man behövde instruera i all oändlighet. Det fanns skydd för värmekameraavsökning 360. där

förde hon in dem senaste rörelserna dem gjort, kommentaren om Deltas läger var samma som alla delade med henne. Det hette "FOB Down Under" i kartposition.

[FOB:

Forward Operational Base, framflyttad Operativ Bas]

"Bra, snyggt jobbat. Nu vilar vi och äter. Observation 360, vi gjorde en oväntad överraskningsmanöver som den här övningsledningen inte räknat med. Var beredd på manuella patruller. Strikt ljus och ljuddisciplin gäller. Inga potentiella värmekällor. Nu kör vi det här racet på vårt sätt. Nu bryter vi egna vägar genom övningen, ingen av oss har gjort det här förr. Vi skall ta vara på erfarenheterna av det här, så använd huvudet. Inget vi lärt oss så här långt motsvarar det här." sa hon tyst, männen nickade kort till tyst.

"Copy, Ma'am." svarade Anderson kort.

"Sluta med Ma'am och andra titlar här ut, för helvete, vi är i "Fiendeland" för helvete, kom på något bättre istället." sa hon tyst. Kommentarer mot Deltas Cluster Fuck var bitande hård. Det var en skarp vidräkning med Deltas bristfälliga insats.

"D1:2105: Position Recon T1:

barnsligt, rent ut sagt amatörmässigt, som taget ur skolboken utan att ens anpassa det till verkligheten. Initiativlöst, som taget rätt ur läromedlen utan att anpassa det till verkligheten på något sätt, överhuvudtaget. UNDERKÄNT. "

* * *

Då rapporter från så gott som alla observatörer sa att de var fullständigt ur sikte, skickade basen ut en patrull i området för att leta upp dem. En patrull som passerade deras gömma med blotta en och en halv meter. En patrull som hade fått sig helvetes åthutning för att dem varit amatörmässiga. Sådana här tilltag uppskattades

inte, det var inget rent spel, det var mer en gissningslek vart de nu befann sig. Ordern var kort och gott att dem skulle fram, punkt slut. Det var delar ur Charlie som försökte hitta dem, och dem letade överallt nära nog, det fanns inte ett enda buskage dem inte sökte igenom, uppenbart hade hut gått fram över deras huvuden.

“Vart i helvete är dem, dem kan väl Fan inte bara försvinna så här lätt? Det här är Fan larvigt! Det måste ha varit dem som fällt den där vitsvansen.” hörde dem någon muttra irriterat, en annan svor svårt.

”Dem är Fan som något slags förbannade spöken!” yttrade en annan. De var tysta som möss och patrullen passerade dem under irriterade kommentarer. Om kameleonter, spöken och allt annat som var experter på att försvinna. Ändå hade dem genomsökt “precis allt” som var ovan jord. Deras kamouflerade håla hade dem inte ens sneplat åt.

”De skulle bara veta.., dem var närmare än en och en halv meter ifrån oss. Nog har dem fått på pälsen för det där tidigare idag.” sa hon viskande. Hon skrev in klockan 22:58 på kartan och skrev dit det mest pliktskyldigast.

“D1:225809:

Position FOB Down Under. Närkontakt utan att bli upptäckta kl 11, Rek ptrl ur Charlie, c:a 1,5 meter. Bra förbannade, mycket väl genomsökt omgivning. Betyg C“.

Där skulle dem inte få ett F i alla fall, ett godkänt betyg för första momentet så här långt. Hon bedömde det till ett C, med tvekan fullt godkänt, vilket var ett bra betyg, dem hade kontrollerat vartenda potentiellt näste att gömma sig i.

Att de själva körde överkurs så det visslade om det, kunde väl de inte veta om? Den här tekniken dem använde lärdes troligen inte ens ut på Camp Nova, de körde fullständigt över dem tekniskt. Plötsligt gjorde hon tecken att vara fullständigt tyst, patrullen återvände nu, mer irriterade än någonsin.

”Garrett blir inte glad åt det här. Dem har ta mig Fan försvunnit totalt. Hur i Helvete bär dem sig åt? Det här är Fan inte sant. Dem finns inte någonstans i den här jävla sektorn, och vi har tittat under varenda sten nära nog, svep av området med värmesök. Hur bär dem sig åt?” muttrade någon tyst och de hörde hur någon knäppte på den där värmekameran.

Cecilia gav tyst order om att bli platta som pannkakor bakom den branta väggen kl 6 från mannen med värmekameran, för att inte ge värmesignatur. Det här var bra, att dem tänkte på det.

”Nej, inte en signal, mer än en Vitsvans 150 meter klockan ett.” sa killen kort, ett prassel klockan ett gjorde dem på alerten på tre röda och drog iväg en lysgranat i den riktningen. bara för att se en Vitsvanshjärt försvinna in i skogen. Dem fanns överallt.

Ett falsklarm så det skrek om det. Dem fanns i ett stort antal i övningsområdet och gav mer eller mindre sjutton i alla soldater i grannskapet.

”Vi drar hem, nu vet de i alla fall var vi är!” sa någon irriterat. De passerade dem igen och nu för att inte återkomma igen. 23:26 skrev hon som passeringsklockslag och angav c:a 6 meter klockan ett på angivelseposition.

En kort notis om att de varit förbannade skrev hon mest av rutin. En mycket bra tanke att ta en annan väg hem än när dem kom, vilket gav dem ett B i betyg för den insatsen, lysgranaten drog ner betyget från ett A. Ett tyst fniss spred sig bland de fem.

”Stackars djävlar, vad dem måste ha letat, men det med värmekameran var klokt.” sa Gomez roat.

”Nu vilar vi, Gomez, första vakten, sedan Anderson, ärligt sagt, grabbar. Den här tekniken vi nu använder är rena rama överkursen för dem. Det har aldrig utbildats i att titta efter sådana här gömmor. Det har inte ingått i deras utbildning, vi jobbar på Rangernivå. De vet att det existerar men inte att vi De facto bemästrar tekniken, i alla fall hyggligt, så var inte för hård emot dem. Att övningsledningen blev tagna på sängen är nog bara att konstatera. Nu kanske ni fattar varför jag envisades med den här platsen? Jag

förutsåg det där, om inte annat så hoppades jag det i alla fall. Men, vi är ute på tassemarker utbildningsmässigt, vi har aldrig fått någon mer formell utbildning i det här i US Marines. Vi kan enbart förlita oss på dem erfarenheter vi själva bär med oss. Det kan fungera bra, lika bra som det kan bli en Cluster Fuck. I klartext, det här var *INTE* planerat, och *INTE* förberett för, vi är ute på okända vatten. Kort sagt, exakt som det är i en riktig situation bakom FEBA. Nu övar vi på riktigt.” sa hon tyst. Det kunde finnas mer patruller i området. De andra bara nickade i det skumma ljuset, och natten var på väg in. De passade på och åt upp det dem tagit vara på i lägret nu.

”De här förbannade påsarna smakar ta mig Fan skit.” sa hon tyst. De andra nickade till svar, de kunde inget annat än att hålla med.

”Hur kan mat bli så här oätlig?” fortsatte hon. Dem behövde äta så de tvingade i sig eländet. Hon stoppade i sig två påsar rakt av, för att klara hennes energibehov under dem här tuffare förhållandena.

De satt i ett hål de gjort ett “maskeringstak” över av trädgrenar och annat för att kamouflera gömstället, som knappt ett tränat öga kunde avslöja. Amatörerna i Charlie Company hade kuggat på det. Å andra sidan så ingick det inte i utbildningen heller på grundnivå att upptäcka sådant här. Men dem var bra vaksamma på returvägen.

* * *

Garrett fick nu en rapport från den första dagen från den operativa ledningen för övningen.

”Så, hur har dem klarat det?” undrade han nyfiket.

”Först och främst så skall vi hitta dem vart de är. Vi vet inte ens var de är för ögonblicket, Bravo/5 är fullständigt, och helt försvunna, vart, det vet ingen i övningsledningen. Patruller ur Charlie har genomskött Echo 775 mycket grundligt utan att hitta ett enda spår av dem. Men de blev misstänksamma vid Echo 775 Torch. kl 2 direkt västerut från T1, 1,3 Klicks. De genomskötte den med värmekamera, det enda de upptäckte var en vitsvans. Delta

genomsökte området där bakom, samma resultat. Inte ett spår efter dem. Första lägret, Recon T1, utslaget. Echo 790 kommer att försåtmineras i natt. Bravo/5 har höjt insatserna kraftigt, och vi kommer att svara upp på dem insatserna. i motsvarande grad. Då talar jag om en kraftig skärpning av läget. Nu kör vi en full Recon Qualification Test. Hade det varit ett skarpare läge och de klarar upp det, är de Recons efter det här. Vi blev tagna på sängen, bara att konstatera, men vi är inte ute ur räkningen. Vi ändrar enbart arbetssätt. Sir, man lurar inte skjortan och underkläder av oss utan att det får ett pris. Och vi har analyserat situationen varför de satte in den här skärpningen. Kontrollanterna anger att de var extremt kritiska till hur amatörmässigt det var enligt

dem. Corporal Wollberger blev bra förbannad över att kallas "sketen Molly" vilket har gett ett efterspel för Private Ingels. De tog allt vatten och all mat och är sedan dess som uppslukade av marken. Patruller har sökt efter dem utan att ens hitta spår efter dem. Patrullerna lyfte på vartenda förbannade sten efter dem utan att hitta det minsta spår efter dem. Vartenda buskage, träd, och så vidare genomsköts. Och det har bekräftats, observatörer medföljde dem patrullerna. Det efter Deltas oförlåtliga Cluster Fuck. Även det ger en del konsekvenser, tro inte att vi inte blev förbannade över den. När inte ens erfarna kontrollanter ser något så är det förbannat bra jobbat, dem finns inte "någonstans". Bravo/5 finns någonstans där ute, så långt är helt klarlagt. Och fullt möjligt att Bravo/5 till och med har sett patrullerna.

De skakade av sig oss med avsikt, som om de inte gjort något annat innan. Dem är helt enkelt bara borta, det är bara de själva och Gud Fader som vet vart de gömmer sig. Dem sitter säkert och skrattar åt oss, jag vet inte ens hur vi skall hitta dem. Med spade och skyffel? Men vi kommer, och Skall ha fram Bravo/5 upp i dagsljuset igen. Man driver inte gäck med oss, inte ostraffat." upplyste den operativa ledaren Garrett, bistert. Han gillade inte att folk bara försvann.

”Och vakterna till det första lägret? Det blev ett jävla liv inne på Delta Company. Är det en följd av den Cluster Fucken? Duncan var på ett satans humör bokstavligen, Ingels fick vad han tålde och mer därtill.” undrade Garrett.

”Ärligt talat? Ordet Cluster Fuck är en underdrift. Deltas insats är något av det sämsta vi sett här på många år, en fullständig katastrof. De hade inte en chans överhuvudtaget, Wollberger tillgodogör sig det hon lärde sig på PI klokt. Vilket Delta Company uppenbart inte gjorde. Och nu, gått ur den "bekväma lådan" och utmanar sina egna gränser och förkunskaper. Vi sätts på prov med genom den insatsen. Bra för oss och bra för dem. Det vill vi se mer av här i framtiden. Deltas Forward Firing Positions upptäcktes tidigt och eliminerades utan att ett enda skott avfyrades. På 300 meters håll. Det enligt observatörerna, alltså, det är verifierat. Observatörerna visiterade Deltas FFP:s efter att Bravo/5 lämnade sektorn. Dessa var minst sagt chockade. Över hur barnsligt dåliga dessa var. De sköt sönder kaffekannan för Delta Company med, klassat som en säker skjutning, kanske lite onödig, men som utfördes säkert, Varvid en Vitsvanshjort strök med inne i skogen. En observatör följde hennes skjutning mycket noggrant och hon höll inne elden till en tidpunkt då det vara allra minsta risk för någon. Vitsvansens frånfälle är lätt att förklara. Dem är bokstavligen omöjliga att se innan man nästan står invid dem, och dem är i sitt naturliga habitat, så den var troligen omöjlig att se för Bravo/5 på 150 meters håll. Vi har tagit in den Vitsvansen, och den blir till middag för männen just nu. För att inte den jävla björnen skall få någon mat. Samtliga tre positioner framför Target 1 togs oerhört lätt, Delta Company hade inte en chans. Target 1 togs så oerhört lätt att det var ett skämt. Hon sa åt dem att använda huvudet nästa gång istället för enbart gå på skolboken. Det var som att sno godiset från småbarn för dem. Hon kallade Target 1 som något som småbarn på dagis totat ihop. De åkte på F för hela den uppgiften och åkte på en ordentlig utskällning för det. Deras fjärrutlösning av truppminan rätt framför patrullen

Charlie/2 var nästan komisk. Trampminorna var verkningslösa mot dem, dem grävde de upp och lade åt sidan. De använde våra fasta vapen mot deras motståndare. Flyttade på fasta vapen, och så vidare.” fortsatte den operativa ledaren informativt.

”Tre dagars jobb på en dag, antingen var Delta slappa eller så är dessa fem en mardröm att ha emot sig. Vi får se vilket det blir i slutänden, Bravo/5 har långt kvar än, och den här övningsmissionen väcker onekligen en del frågor. Det låter som att Delta klantat sig tämligen mycket vid T1, och att det kommer att få ett efterspel. Shit Bags får ett efterspel, med rätta. Så sexton Klicks redan tillryggalagt? Jag är imponerad.” sa Garrett uppriktigt, det här hade han knappast väntat sig.

[Shit Bag eller Shitbird – rumsligt oren eller odisciplinerad Marine. Också kallad en “10 percenter.”]

”Ja, Sir, 16 Klicks vi kunnat verifiera, hur långt till dem rört på sig vet ingen. Ingen vet exakt var de är just nu, eller så är de i rörelse. Och de lär inte upplysa oss om sin position. Delta har redan fått det där efterspelet och lär få skärpa sig om de tänker sig bli kvar här. Duncan var bra förbannad, området lämnas precis som det är fram tills övningen är över. Ingels ser vi inte mer i den här övningen. Han skall snarare passa sig jävligt nogga för att inte åka på en BCD” sa den operativa ledaren surt.

Garrett tittade bistert på den operativa ledaren. Garrett började han med skriva under, på allvar, på kritiken mot det nuvarande utbildningsprogrammet. En revidering var definitivt på sin berättigade plats. Hur mycket och med vilka ändringar, det fick utredas. Bravo/5 hade med råge bevisat på behovet att titta på den frågan. Något han skulle ta upp med Tyler och Duncan så fort det blev läge för det. Bravo/5 körde katt och råttan där ute, och det var ingen tvekan på vem som var katten i den konstellationen. Eller så var “Råttan” så in helvete smart och drev med katten. Han skulle lusläsa hennes utbildningspapper efter det här för att se var han hade missat.

”De tycks ha gjort ert jobb där ute inte så lite svårare än ni förväntat er. Dem är bra kreativa, och utnyttjar den rådande terrängen föredömligt. Jag skulle tro att ni kommer att få svårt att ha koll på deras närvaro under resten av övningen med. De ser ut att ha skakat av sig era observatörer slutgiltigt och vill operera helt autonomt. De har skakat av sig observatörerna för gott, skulle jag tro. Dem sköter sitt jobb, och vi får se i slutänden och bedöma jobbet efteråt. Vi lär inte se dem mer på ett tag nu, nu visar de vad de går för. Och gör det på allvar, Wollberger eller någon annan i Bravo/5 har tydligen blivit bra irriterad på Deltas lekskola.” sa Garrett leende. Bravo/5 hade skapat sig sitt eget lilla OFP för "missionen" och ville skaka av sig observatörerna, och skulle skaka av sig dem för gott.

De hade i sanning börjat imponera på honom. Frågan var om de skulle klara sig helt utan förluster dock, det var han inte helt säker på. Det skulle bli långt jobbigare framöver för dem. Att passera Echo 790 skulle inte bli lätt.

En sak var i alla fall säker, hennes grad skulle garanterat bli befordrat inom en mycket snar framtid. Hon använde det hon hade innanför skallbenet och ledde gruppen oklanderligt. Han tvivlade på att de skulle få någon kontakt med dessa fem igen, att de hade skaffat sig ett försprång som var ointagligt redan i det här läget. De skulle bara göra sitt jobb och åter bara försvinna.

”Någon gång måste dem dyka upp igen och då tar vi dem. Men var, det vette Fan, men vi skall skaka fram dem, och då får de ta konsekvenserna för det. Nu går vi in med rena stridsinsatser emot Bravo/5.” sa den operativa ledningen missnöjt. Den operativa ledaren var lika imponerad han men kunde av naturliga skäl inte visa det, Garrett bara tittade på honom. De skulle inte hinna minera Echo 790 innan Bravo/5 redan passerat.

“Tja, då lär ni få jobba hårt. De tycks kunna droppa era observatörer och patruller precis när de vill. Jag förväntar mig nära nog vad som helst ifrån dem. Utom att de fångas in, dem kommer att bli värre än spöken att håva in. Wollberger tänker inte låta sig bli tagen, hon är en 0500 i dess sanna mening, och nu verkligen

testar deras gränser, var de finns i dagsläget. Hon använder skallen vad den är tänkt till att användas och utnyttjar sin omgivning till fullo. Hört uttrycket Field expédients nämnas? Bravo/5 är sådana, det finns inte en trädgren Bravo/5 inte kan utnyttja till sin fördel. Bli inte förvånad om dem lyckas hålla sig borta från er så bra att ni knappt ser dem. Som de är menade att fungera i deras stridszon. Jag börjar se mönstret i deras sätt att operera i skarp strid." sa Garrett lugnt.

Den operativa ledaren hade fått nog, och beslutade sig att håva in dem, till varje pris. Regelrätta Boots skulle inte driva brallorna av dem, och här höll de att bli lurade på kalsongerna med. Det här blev ett prestigeärende i allra högsta grad. Dags att visa vem som var herre på täppan! Hans kontrollanter var bittra över att dem blivit överlistade.

Minläggarförbandet kunde inte komma loss innan 0600 på morgonen, och det skulle sinka deras planer, märkbart. Det var dags att kontakta Camp Pebbles och sätta in de riktigt tunga männen mot dem. Satte de in rough games så svarade övningsledningen med samma hårda mynt, det var bara att gilla läget.

***[Rough Games:
Hårda tag]***

"Nu har Bravo/5 lekt klart. Vill de ha det rough så skall dem få det rough med. De här fem skall inte smekas medhårs om ni påträffar dem. Sätt in Camp Pebbles in i övningen, dags öka trycket mot Bravo/5! Någon information om mineringen?" sa övningsledaren över radion.

"Copy. Inget nytt mer än att de inte kan komma innan 0720 Hours. Deras minläggarfordon har driftsreparationer, och inväntar delar. Så Bravo/5 skall få känna på sin egen medicin?" sa övningsledningen bistert.

"Copy. Target 1 skall kosta dem med, nu tar vi dem!" sa övningsledaren irriterat, det här var ett underkännande av deras insats de inte tänkte tolerera.

* * *

Garrett hade börjat få bilden klar för sig. Den här gruppen var långt mer kompetent än han ens kunnat drömma om. Vad det bekom henne, så var han beredd på precis vad som helst, de hade skaffa sig ett drömläge. Han skrattade till nu. Det här skulle bli rough, men det var bara att gilla läget. Bravo/5 var uppenbart inte dem som backade undan om det hettade till

”Försök ni hitta dem, Bravo/5 dyker upp precis där de önskar. Ni är redan grundlurade.” sa han tyst för sig själv. Han skulle informera Bravo Company om det, de skulle garva vilt. Det här var direkt motivationshöjande i en grupp.

Wollberger med sina fyra Privates band upp 40+ män där ute till den grad att Charlie och Delta var vansinniga på dem redan i dagsläget, och dem hade knappt börjat än. Vilka andra den operativa ledningen satt in efter dem visste han inte, men dem skulle få ett helvete att hitta dem. Det var klart som korvspad.

De skulle tvingas att höja insatsen kraftfullt. Hade övningsledningen kapacitet till det på detta korta varsel? Det här skulle bli ett av dem hårdaste “Hålet” på årtal. Det skulle bli ordentliga materiella skador. Dem hade redan gjort sig av med observatörer och patruller så lätt att det var en lögn.

Ingen visste var de häckade, inte ens han själv. Den här hämnden hade tagit en oväntad vändning, det var menat att trupperna övningsledningen satte in skulle styra förloppet, nu var det Bravo/5 som styrde och satte övningsledningen i stora bryderier. Troligen var de tvungna att planera om mängder med insatser mycket hastigt.

Det där ilskna muttret i Chow Hall sa sitt, dem var bra ruttna, de lekte med Charlie och Delta öppet. Det var ett A och B-lag, med miljoner mil mellan dem i stridskapacitet. Det med att sno snasket från småbarn var en rätt bra liknelse. Han hade alla orsaker att

diskutera ärendet med dem andra instruktörerna, det skulle inte vara så förbannat lätt att slå ut ett läger.

Inte med dem här killarnas påstådda operativa kapacitet, Charlie och Delta hade exakt samma utbildning som Boneyard och dem fyra hon hade med sig, på pappret. Delta Company hade med all tydlighet visat att några inte höll måttet. Duncans bittra kommentar "jävla lekskoleungar" var frätande.

Charlie hade uppvisat uppenbara brister med. Garrett insåg att Camp Nova var tvungna att införa någon slags screening, antingen redan i antagningstesterna eller på plats, vilken nivå männen verkligen var på. Och först rätta upp dem bristfälliga kunskaperna innan de kunde börja jobba på allvar. Sådant här skulle bara inte inträffa, det här skulle man nära nog kunna ta för givet. Var camp Novas verksamhet drabbat av det så var troligen andra Camps drabbade med.

Här krävdes ändringar, och det omedelbart, det här bevisade för Garrett att den gamla utbildningsmodellen var bra antik, och i behov av en omedelbar revidering. Det här var en sak han skulle ta upp med de andra instruktörerna, Tyler och Duncan, och McCormack omgående.

Bravo/5 var ljusår över vad utbildningsplanen, och vad den stipulerade. Som det såg ut nu. Hur var resten av Bravo i kunskaperna? Det skulle bara fås tid till det, men först skulle dem här gynnarna han skickat ut klara ut sitt jobb, hur länge det nu skulle ta. Han var inte säker på någonting längre. Det fanns väldigt goda ursäkter att ta de här fem till ett samtal efter det här.

* * *

Cecilias och de andras nattsömn blev inte störd av fler patruller och de vaknade upp med morgonljuset som strilade in genom taket, packade ner sina saker tyst, de kontrollerade noga att det inte hade satts ut män i bakhåll för att ta ner dem. En Vitsvans passerade

deras ”Korsu” på knappt 5 meters håll. det betydde att det knappast fanns människor i övrigt kring dem på minst 100 meters håll.

Hon tecknade åt de andra att hålla sig lugna för att inte skrämma Vitsvansen, och på så vis varna eventuella patruller. De grävde ner de tomma matpåsarna och så vidare och återställde gömman till exakt samma utseende som det såg ut innan de varit där. Klockan visade 0455 Hours, när de var klara. De kollade upp läget var de var i området så gott de kunde och satte sig tyst i rörelse.

”Vi rycker fram mot åsen Bravo Zulu, kl 9 om dalgången. Det är nära alla mål utom två, det blir lite svårare, men är fullt genomförbart. Det här är inte att söka de enkla lösningarna, det vinner vi inget på. Och sedan det där matlägret, vi behöver mat. Så är vi färdiga, en sak, inga grader eller något sådant här ute. Inga honnörer som kan avslöja vem som är vad. Nu jobbar vi ordentligt, inga halvmesyrier, förstått? Det igår i ”Korsun” vill jag inte se igen, någonsin.

Kan vi få tag på handgranater, och rödfärg, så tar vi det. Sedan modifierar vi dem. Tänker testa en sak jag funderat på. Det kan ju bara åt helvete med dem HGR. Med andra ord ofarliga.” sa hon undrande.

”Mer än förstått, Boney. Vi använder våra efternamn här ute, utom ditt, ditt namn är för känt. Varenda kotte här vet vem din gammelfarfar ”Iron Stove” är. Och du är direkt ättling till den karln, så i ditt fall, ditt smeknamn. Tänker du ge dig in i närstrid med patruller?” sa Gomez undrande.

”Det är en bra synpunkt, men i direkt strid är vi bara siffror. Du, Gomez är nr 1, Anderson nr 3, Johnson nr 4, Smith nr 5, jag är nr 2. Inget logiskt där naturligtvis, ge inte fienden något gratis här ute som de kan använda till sin fördel. Förstör, eller se till allt vi lämnar efter oss försvinner. Svar ja, vi har ingenting att ta till i närstrid. Vi behåller några skarpa. Vi har orsak till det. Markera alla färggranater med en röd rand, inte meningen att döda våra kamrater.” sa hon korthugget. Männen bara nickade till svar.

”Ta bort alla namn, grader och annat som kan identifiera er för fienden. Är inte allergisk mot förslag, bra sådana i synnerhet. Här

ute är det vi som sätter upp spelreglerna. De skall inte veta vem som är vem av oss. Alla kniper igen om ni tas som POW.” sa hon och alla strippade uniformen på alla märken. De var helt anonyma utåt, märken, namn, med mera, låg djupt begravda i ryggsäcken. Hennes låg i Gomez ryggsäck, och Gomez i Andersons och så vidare. Smiths låg i hennes.

Allt för att förvilla Fienden. Det var en fullständigt normal åtgärd i ett skarpt läge. Det här var en ren och skär innäslingsövning bakom FEBA, inget annat. De bara nickade och pallrade sig iväg. Innan de ens noterat det hade de tillryggalagt 3,8 Klicks utan att ens se en enda patrull eller något annat. Och kom till en större glänta, ändå hade dem varit väldigt försiktiga och rört sig långsamt. En patrull passerade dem en bit bort.

”Den där övningsledning har skärpt upp ”Hålet” till en skarp Recon Qualification Test. De har gett sig Själve Fan på att ta dem, till varje pris.” sa någon buttert.

”Då får det där gänget bekänna färg. De spelar lustigkurrar, det gills inte.” sa en kille, något fundersamt.

”Soldater från Camp Pebbles skall sättas efter dem, bland annat. Det här kommer att bli en jakt av.” sa den första mannen. Sedan försvann rösterna in i det allmänna bruset. Cecilia tittade på männen.

”Ni hörde, nu jävlar är det krig på riktigt. Tonen har nu skärpts. Övningsledningen lär ha blivit förbannade på att Vi ruskade av oss dem, nu kör vi Rough Games. No More Mr Nice guy” sa hon korthugget.

”På det lilla viset. Ser ni den där lilla patrullen klockan ett 150-200 meter bort? Ta en närstrid med dem och ge dem vad de tål?” frågade Anderson bistert. Cecilia tittade på patrullen. Armbindel på? Svar ja.

”Vi gör ett överfall, svar ja.” sa hon kort. De inledde anfallet med att lägga sig i bakhåll. För att sedan attackera patrullen och ett allmänt hårdhänt handgemäng och slänga lite rödfärg på dem. Ta deras handgranater och MRE:s liksom all lös ammunition de bar på sig. De rörde inte den skarpa med tanke på den jävla björnen.

”Nu drar vi över Echo 790!” sa hon skarpt och Bravo/5 var inom en timme över på gränsen till Alpha Zulu. De hade inte sett röken av Charlie eller Delta någonstans i området, men hörde dem från och till i dalgången. Definition Alpha Zulu, men inte exakt var. Det var uppenbart att de gissat sig till att dem var där.

Övningsledningen borde vid det här laget fått rapport på deras överfall på patrullen. En liten kladd på den infon och sedan vidare.

Mycket riktigt, övningsledningen hade överraskats av det plötsliga överfallet och tappat all planering. Bravo/5 var nu beväpnade med skarpa handgranater, bland annat. Det här området, Echo 790, som de nu var i, fanns inte en enda rekognoseringspatrull. Inte en käft, det blev en ny D-punkt på kartan och en anteckning i boken.

”D2:0638:

Easy 790 helt obevakad. Och det har varit så hela natten. Inte en enda patrull, och det här skall föreställa elitsoldater?”

Men ge sig in i Alpha Zulu kändes inte direkt motiverat. Det fanns ingen orsak att ge sig in i det getingboet utan orsak, inte ännu i varje fall, hon svor till. Hon sjönk ner bakom en stor stock med en diameter på närmare metern och kallade fram männen en och en, när vakten tittade bort. Den sista mannen, Smith låg nu han med bakom det grova, långa, naturligt fallna stocken. hon gjorde en observation 360 och noterade att de var oskyddade kl 12-9.

”Vi stannar här tills vakten tittar bort, sedan drar vi över till andra sidan. Vakta 12-9, låg signatur. Vi tar matlägret genom skogen och sedan Försvinner vi igen. Det kommer att bli ett helvetes liv, så vi måste hålla oss undan efter det förbannat bra. Vi kan inte passera utan att bli upptäckta. Dalgången kan krylla av patruller. Så direkt upp på åsen Bravo Zulu.” sa hon lugnt. De andra bara nickade kort, men Anderson såg något i den närliggande skogen, en patrull de inte kunde avgöra om den var vänlig eller fientligt sinnad, och knackade henne lätt på axeln och pekade diskret i den riktningen, kl 2 från dem sett.

”Skit också, Vi kan inte stanna här! Fort som satan över!”
viskade hon och kastade en blick över axeln. Vakten var borta.

”Move On!” sa hon och de sprang som skottspolar över gläntan in i skogen innan vakten återvände.

”Förbannat, det var nära, jävla patrull! Såg någon några armbindlar?” muttrade hon irriterat.

”Nej, det verkade inte om de hade det. Med andra ord så jagade dem inte oss, det var US Army.” sa Anderson korthugget, det var i praktiken i öppen terräng, utan att ha skydd.

”Okej, falskt larm således. Men tack för varningen.” sa hon tyst. Hon såg sig om och såg hennes taktiska situation. Den ojämna terrängen hjälpte inte henne nämnvärt. Det var lättförsvarat, och omöjligt att passera osedd. En patrull med armbindlar på gick in på det där lägret, allmänt bistra. Något sa henne att de inte gillade Bravo/5:s upplägg direkt.

”Attans. Ser man på?” sa hon tyst för sig själv. Det där såg intressant ut, minst sagt, bara för att se att de bar iväg på en låda därifrån. En låda märkt MRE, de där gossarna var tydligen hungriga dem också.

”Hmmm....” sa hon förundrat. Det var bara en attack om natten som kunde fungera.

”Vi tar dem till natten, försök vila nu. Och killar, jag är inte immun mot bra förslag. Nu behöver vi alla bra idéer som existerar. Ingen av oss har gjort det här förr, vi skapar våra egna vägar. Nu bevisar vi vad vi går för på riktigt.” viskade Cecilia bakåt till männen.....